

ELEANOR WOODS

*Leagănul
iubirii*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În cursa pentru Dublin de zece douăzeci și opt era doar o pasageră, care se îndrepta spre Tuleen și care, văzându-se singură în stația de autobuz, își lăsase enervată valiza jos.

Călătorea de ieri după-amiază, și ajunsese la Dublin exact când se lumina de ziuă, luase micul dejun cu fix cinci ore înainte și era sigură că deși transmisese familiei Carnehill; ora exactă la care sosea, aceștia uitaseră cu desăvârșire de ea.

Cu o politețe care demonstra că șoferul nu mai avea de cine altcineva să se ocupe în afară de ea, o întreabă:

– Acum mai doriți ceva, domnișoară?

– Da, un taxi, vă rog. Pentru Carrieghmere. Ar trebui să fiu acolo la ora prânzului.

Ochii bătrânului o măsurară curioși.

– Carrieghmere? Sunteți turistă, nu-i așa?

– Nu, sunt asistenta care îl va îngriji pe domnul Roger Carnehill, tonul Joannei era serios. Cât de departe e Carrieghmere?

Dar șoferul îi ignoră întrebarea.

– Ah, domnul Roger, spuneți? Ce lucru trist, nu-i așa? Un tânăr atât de vioi să fie ținut la pat de atâtea luni din cauza unui accident stupid! Mă înfior doar că mă gândesc că poate ochilor mei bătrâni nu le va mai fi dat să-l vadă călărind prin Tuleen, cu vântul fluturându-i prin plete!

Joanna i-o tăie imediat:

– Din câte știu eu, domnul Carnehill nu este invalid permanent. Chiar mă aștept să fi început deja tratamentul de recuperare. Dar pentru a fi sigură, trebuie să ajung mai întâi la Carrieghmere. Aș putea merge pe jos? Întrebă ea.

– Ah, nici gând. Sunt șapte mile până acolo, dar azi e miercuri, iar domnul McKilney trebuie să ajungă dintr-un minut într-altul ca să trimită ouăle cu trenul de ora unu. Așa că, poți merge cu el. Poate că doamna Carnehill a dorit de la început ca lucrurile să se petreacă astfel.

– Poate, comentă Joanna cu asprime, gândindu-se în același timp la cât de ciudată era situația asta, pentru niște oameni atât de bogați, așa cum credea ea că sunt. Dar, cine era domnul McKinley?

Era agentul domeniului Carrieghmere, o informă el. Trebuia doar să aștepte...

Dar gândindu-se că a făcut destul acest lucru, Joanna refuză invitația de a intra în sala de așteptare.

– O să mă uit de aici după domnul McKiley, spuse ea, ieșind în ploaie și încercând să se dezmoștească.

Deci, asta era Irlanda! Și până acum, se verificase tot ce auzise despre ea. Obişnuită cu oameni cărora le era totuna felul în care decurgeau lucrurile și cu ploile de rigoare.

Bineînțeles, Carrieghmere va fi diferit. Lumea era mai înstărită acolo și se spunea că și nivelul de civilizație ar fi altul. Și bătrânul

colonel Kimstone, care fusese pacientul ei înainte ca directoarea spitalului s-o trimită la Tuleen, îi povestise câte ceva din confortul în care se trăia acolo.

Se duse până în josul străzii și deveni conștientă de mirosul care îi înțepa nările. Privi în jos. Era scrum de țigară – un alt lucru care caracteriza Irlanda!

La zgomotul unei mașini, încetini pasul. Un Lincoln trecu silențios pe lângă ea, iar fata se gândi că nu putea să fie domnul McKinley pentru că nu avea cum să transporte ouă cu o asemenea mașină elegantă. Dar ajungând din nou în stația de autobuz, văzu un bărbat care scotea cartoane cu ouă din portbagajul acelui autoturism și decise să-l aștepte până ce termină toată treaba. Apoi se apropie de el și-i spuse, zâmbind:

– Bună dimineața!

– Bună dimineața! răspunse el, scoțându-și pălăria și măsurând-o dintr-o privire pe fată.

– Dacă dumneata ești domnul McKinley, atunci mi-e teamă că va trebui să te rog să mă duci la Carrieghmere. Numele meu e Merivale, asistenta Merivale, și tind să cred c-ai aflat de venirea mea.

Apoi din nou, privirea bărbatului o mai cercetă o dată, după care îi întinse mâna, spunându-i:

– Da, eu sunt Justin McKinley. Presupun că bătrânul Thomasoy ți-a spus să mă aștepti. Și chiar știam că trebuie să aștept o asistentă, dar te rog să mă ierți, nu credeam că va arăta ca tine.

Joanna ignoră complimentul subtil, și întreabă repede:

– Ei bine, putem pleca, te rog?

Ar trebui să ajung la ora prânzului.

Bărbatul o privi cu subînțeles, apoi îi spuse pe un ton bișnuit:

– Avem destul timp. Thomasoy va avea grijă ca ouăle să ajungă la tren. Oricum, masa de prânz nu se va servi mai devreme de ora trei. La reședință, se mănâncă atunci când e gata, sau când au ei chef. Niciodată înainte sau cu vreo altă ocazie. Așa că, nu-ți face griji, nu vei întârzia. Poate doar dacă ți-ar face plăcere să iei prânzul cu mine?

Joanna dădu negativ din cap.

– Mulțumesc, dar nu accept. Sunt așteptată la ora unu și aș dori să fiu punctuală.

Bărbatul o mai măsură o dată cu privirea, dar nu mai insistă.

– Bine, cum dorești. Dar să nu sperii că cei de acolo sunt nerăbdători să sosești. Te poți urca în mașină. Vin și eu imediat.

Joanna își puse valiza în portbagaj, după care se urcă pe scaunul de lângă șofer. Se lăsă pe spate, simțindu-se dintr-o dată foarte obosită și extrem de înfometată. Oftă puțin. Se mai ocupase de asemenea cazuri, dar asta era, cu siguranță unul dintre cele mai ciudate. Era sigură că la sfârșitul zilei va avea ce să-i scrie lui Dale.

– Ei, acum, zise șoferul care urcă repede în mașină și porni pe o străduță lăturalnică, hai să auzim câte ceva despre tine. Ai venit ca să ai grijă de Roger? Cum crezi că te vei descurca?

– De obicei îmi place ceea ce fac, spuse ea, nelăsând loc la comentarii.

O privi ironic.

– Țsta a fost un răspuns profesional. Asta înseamnă "Stai în banca ta, Justin McKinley!". Bine. Nu l-ai cunoscut pe Roger? Nu, bineînțeles că n-ai avut cum. Dar pe doamna Carnehill? O cunoști?

– Nu. Am avut grijă de un colonel pe nume Kimstone, care, din câte știu eu, e vecin cu doamna Carnehill. El a fost cel care m-a recomandat pentru acest caz.

– Mmm. Bătrânul Kimstone locuiește la douăzeci de kilometri distanță de ei. Dar, vei afla curând că pe aici, asta înseamnă că sunt vecini apropiați. Dacă te uiți pe geam, o să vezi în depărtare casa lui Wicklow. Sau poate că va fi mai greu, din cauza ploii.

Dar Joanna făcu așa cum i se spusese și, în ciuda ceții, distinsă ceva pe dealurile de la orizont.

– Bineînțeles că, venind pe mare, le-ai văzut mai bine.

– Nu, era încă întuneric când am ajuns.

Justin se întoarse și o privi.

– Atunci, înseamnă că ești obosită. Ce zici dacă ne oprim să mâncăm ceva la mine acasă? Cel puțin, mâncarea mea va fi gata la timp.

Dar răspunsul Joannei fu ferm:

– Nu, nu trebuie să fac asta! Apoi, cu politețe: parcă șoferul de autobuz mi-a spus că ești angajatul familiei Carnehill. Locuiești în provincie?

– Da. O să-ți arăt casa mea. Și încetini, ca fata să vadă o casă mică, ascunsă printre niște arbori înalți. Asta e, spuse el, dar fata aruncă doar o privire fugară, după care se concentrează asupra drumului, pentru că intraseră deja în Carrieghmere.

Ajunseră la reședința Carnehill, iar Justin opri în fața treptelor albe de marmură. Nu-i aștepta nimeni, așa că bărbatul îi luă valiza și o conduse într-un hol spațios, la capătul căruia deschise o ușă și anunță:

– Am adus-o pe domnișoara Merivale de la Tuleen. A călătorit toată noaptea și a spus că e așteptată la prânz. O las cu tine acum, da?

Prin ușa întredeschisă, Joanna văzu o femeie care croșeta la lumina focului din șemineu și care sări dintr-o dată în picioare, exclamând nervoasă:

– Ei, asta-i bună! Doar i-am spus să vină miercuri!

Uite, am aici scrisoarea. Luă un plic dintr-o mulțime de hârtii împrăștiate pe birou, și i-o înmână lui McKinley.

El o privi și i-o înapoie.

– Scrie marți acolo, remarcă el, rece.

– Ei, nu mai spune! Și biata fată a venit și n-o aștepta nimeni? Ad-o aici. Ai spus că a venit cu tine, nu?

Fără să mai aștepte replica, îl împinse pe bărbat și ieși la Joanna. Era o femeie scundă și îndesată, cu ochi albaștri și păr cărunț. Purta un șort alb peste o rochie verde și avea la gât un șirag de perle, de care Joanna nu se îndoia că n-ar fi naturale.

– Vai de mine, ce mai primire îți fac! Și Roger te așteaptă să vii de zile întregi. E doar vina mea! Dar de obicei așa se întâmplă, nu-i așa, Justin?

Bărbatul părea cam plictisit.

– Dacă spui tu, apoi zise cu răutate: domnișoara Merivale încă n-a prânzit, să știi.

– Nu mi-ai mai zis asta și la început? răbufni ea. O să mănânce imediat ce va fi gata mâncarea. Și tu, Justin, pleci? Când vii să-l mai vezi pe Roger? Vino la cină, mâine seară.

– La ce oră? întrebă el, laconic.

– Oh, pe la șapte și jumătate.

– Nu întreb la ce oră să vin. Mă interesează ora la care o să mănânc.

Joanna era de părere că dacă femeia din fața ei era doamna Carnehill, atunci era foarte tolerantă cu unul din angajații săi. Dar se pare că n-o prea deranja comportamentul lui.

– Poți pleca, acum.

Vino la opt dacă-ți convine. Domnișoară Merivale – sau preferi să ți se spună "soră"? -vino cu mine.

Joanna o urmă în camera din care ieșise femeia. Spre surprinderea ei, femeia chemă un angajat căruia îi spuse să pună o bucată de carne pe grătarul de la șemineu. O lăsa să se rumenească bine, spunându-i, mândră:

– Uite! Țsta va fi prânzul tău! Ți-am făcut-o aici, pentru că focul e mai bun și-mi place mai mult așa. Apoi continuă cu seninătate: probabil că dorești să-l vezi pe Roger, nu-i așa? Dar n-o vei face până ce nu vei mânca ceva și nu te vei odihni puțin. Oricum, după prânz, și el se odihnește.

– Care e starea domnului Carnehill? întrebă tânăra.

Ochii albaștri se întunecară.

– Oh... nu știi. O să vezi singură. Doctorul Beltane are încredere și la fel și chirurgul de la Dublin, care l-a operat și care vine deseori pe aici. Îl pregătim pentru momentul în care va putea merge în scaunul cu roțile.

– Oh, dar încă nu merge în scaun? întrebă Joanna, surprinsă. Mie mi s-a spus că e în perioada de convalescență și că toată treaba asta va dura o săptămână sau două.

– Adică ai venit doar pentru o săptămână sau două? doamna Carnehill o privi cu dispreț.

– Ei bine, nu.

Voi sta atâta timp cât va fi nevoie de ajutorul meu.

Femeia păru satisfăcută de replica ei.

– Atunci e bine, dar mă tem că vei rămâne aici mai mult decât ți-ai închipuit, așa că sper să te simți bine la noi. Gata, acum că friptura e aproape făcută, o să chem pe cineva care să-ți arate camera, după care ne vom întâlni în sufragerie, pentru cină, adăugă ea, zăngănind un clopoțel. Ea e Cook, anunță femeia, când veni una din servitoare.

Roseen, menajera, are zi liberă azi, așa că ea va fi cea care-ți va arăta dormitorul.

Cook luă într-o mână valiza Joannei și o rugă pe aceasta s-o urmeze.

Tânăra fu extrem de încântată când își văzu camera. Era potrivit de mare, avea două ferestre care dădeau în grădină și covorul era de un verde frumos, la fel ca cel al draperiilor și pernelor. Nu era nimic din răceala cu care se așteptase să fie întâmpinată.

Jos, în sufragerie, avea să fie surprinsă din nou. Camera nu era foarte înaltă, iar mobila era confecționată în stilul victorian. Dar tacâmurile și felul în care era așezată masa erau cu adevărat minunate. Friptura care aștepta să fie servită îi spunea Joannei că e gătită așa cum îi plăcea ei.

Doamna Carnehill îi citi privirea și-i spuse:

– Te vei obișnui în curând cu toate astea. Pe aici nu se prânzește înainte de două și jumătate-trei. Continuă: Shuan nu e acasă azi. S-a dus la magazinul Naas să vândă din iepuri ca să poată cumpăra mâncare pentru câini. Așa că și dacă aș fi vrut, tot nu te-aș fi putut aștepta azi la tren, pentru că a luat mașina. Ai avut într-adevăr noroc că e miercuri și că s-a întâmplat ca Justin...

– Cine e Shuan? se aventurează Joanna să întrebe.

– Shuan? E o fată aflată în custodia mea. I-au murit părinții când avea doisprezece ani și de atunci, locuiește la noi. Acum are șaptesprezece – ba nu, optsprezece ani. Își asigură singură banii de buzunar din creșterea iepurilor și îngrijitul căteilor și uneori mai dă lecții de călărie turiștilor care vin la Tuleen. Și mă ajută și pe mine. Eu trebuie să plec deseori la Dublin și uneori în Anglia, așa că nu puteam să las toate treburile casei pe spinarea lui Roger. De aceea avem nevoie de tine.

– Trebuie să plecați la Londra cu afaceri? întrebă Joanna, politicoasă.

Gazda păru surprinsă:

– Colonelul Kimstone nu ți-a spus nimic despre mine?

– Mă tem că nu prea.

Doamna Carnehill dădu capul pe spate și izbucni într-un râs zgomotos.

– Atunci, trebuie să te fi îngrijorat din pricina fripturii pe care ți-am făcut-o. Eu sunt "Luculla"! Treaba mea e gătitul. Trebuie să fi auzit de mine.

Joanna auzise de ea. Își petrecuse ore în șir răsfoind cărțile de bucate ale Lucullei și poftind la rețetele ei delicioase. Îi povesti femeii toate astea și așteptă momentul oportun când s-o întrebe ce o frământa. Unde erau oare luxul și bunăstarea pe care se așteptase să le găsească la Carrieghmere? O reședință care se pare că avea nevoie de o singură mașină? O gazdă care scria articole culinare și cărți de bucate și a cărei fiică adoptivă câștiga bani din te miri ce? Nu se potrivea nimic cu serviciul de calitate de la masă, cu perlele veritabile și cu angajatul care își permitea să conducă o mașină luxoasă și s-o trateze cu dispreț pe gazdă.

Joanna știa că nu o priveau pe ea lucrurile astea, dar cu cât încerca să nu se mai gândească la ele, cu atât îi provocau o curiozitate mai mare și abia aștepta momentul în care avea să-l cunoască pe cel de care trebuia să aibă grijă. Așa că, la sfârșitul prânzului, se bucură când mama lui Roger spuse:

– Acum, să înțeleg că ai dori să-l cunoști pe băiatul meu, nu?

– Da, așa ar trebui. Joanna ezită o secundă. Ați dori ca mai întâi să-mi îmbrac uniforma?

– Nu cred, răspunse femeia, evaziv. Ești încântătoare așa. Și vreau ca Roger să te placă și să nu se simtă constrâns că trebuie să facă asta de dragul meu. O să înțelegi de ce spun asta, după ce-l vei mai cunoaște puțin.

Femeia o conduse într-una din camerele de jos, unde Joanna își dădu seama că mobila era în cantitate prea mare, mai ales că se aflau în camera unui bolnav. Dar ceea ce te făcea să crezi că n-ai loc să te miști, era prezența a trei câini mari, exact lângă patul bărbatului.

– Câini, câini! strigă doamna Carnehill în timp ce aceștia o înconjuraseră pe Joanna și săriseră cu labele pe ea, aproape ajungându-i la umăr. Roger, cheamă-i la tine! S-ar putea ca domnișoara Merivale să nu îndrăgească animalele.

Tânărul din pat își luă ochii de pe cartea pe care o citea.

– Atunci poate că nici ei n-or s-o placă, spuse cu o voce gravă și atrăgătoare. Și atunci, ce se va întâmpla?

– Dar îmi plac, zise fata, zâmbind. Își privi pacientul cu mare interes. Și el o privi, la rândul său.

Nu știa de ce, dar și-l închipuise cu totul altfel. Se aștepta să fie un băiat de aproape douăzeci de ani, dar era un bărbat care avea în jur de treizeci de ani, cu ten frumos, trăsături puternice și buze delicate. Ochii erau albaștri ca ai mamei sale, dar părul era roșcat. Își trecu involuntar o mână prin el.

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse fata, zâmbind.

– La fel, veni răspunsul lui. Apoi către mama sa: parcă spuneai că domnișoara Merivale va sosi abia mâine.

– Știu, m-am zăpăcit. Dar Justin s-a dus la Tuleen să ducă ouăle, și a adus-o el.

– Da? A zis când vine să mă vadă?

– L-am invitat mâine seară la cină, pentru a o cunoaște pe domnișoara Merivale.

– N-a cunoscut-o deja? Întrebă el, ridicând din sprâncene. Oricum, după cină, trimite-l te rog să mă vadă. Unde e Shuan?

– La Naas, dragule. E zi de târg azi. Știi, nu?

În timpul conversației, Joanna stătu deoparte, folosindu-se pe deplin de această ocazie, ca să scruteze împrejurimile. Cu întrebări scurte dar variate, Roger dorea să cunoască în continuare starea lucrurilor asupra cărora el nu mai avea control. Era firesc pentru un om în situația lui.

Își dădu seama că știa puține despre starea lui de sănătate. Trebuia să întrebe când se va putea întâlni cu doctorul Beltane, pentru a primi instrucțiuni. Tot ce știa era că în timpul unui accident de călărie, petrecut în urmă cu doi ani, bărbatul se alesese cu o fractură de coloană, de pe urma căreia ar fi trebuit să-și revină până acum. Era sigură că munca pe care o va depune în această casă avea o durată nedefinită. În momentul de față, nu credea că o va deranja să fie departe de Londra și de Dale mai mult decât își propusese.

Doamna Carnehill spuse:

– Ce crezi, nici nu știa că eu sunt Luculla, părea la fel de amuzată ca în timpul prânzului, dar Roger se încruntă ușor și i se adresă Joannei:

– Nu știi? Nu ți-a spus colonelul Kimstone?

– Nu, nu l-am mai văzut pe colonel de când a fost în grija mea și asta s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă. Atunci, nu mi-a spus nimic despre Carrieghmere.

– Deci, tu habar n-aveai că mama umblă din restaurant în restaurant ca să adune materiale pentru articole și pentru cărțile ei de

bucate? Ca să le citească oameni care nu știu diferența dintre consommé și friptură de porc? Cuvintele lui erau răutăcioase în mod intenționat.

Joanna era șocată. Cu siguranță, exista un conflict între mamă și fiu, dar ea nu dorea să fie pusă în situația de a lua partea unuia sau a altuia. Dar începu s-o admire pe doamna Carnehill și să respingă criticile fiului său.

– Genul acela de oameni trebuie informat cum să facă diferența, începu ea, sigură pe sine.

– Și presupun că le trebuie o Carnehill din Carrieghmere ca să le deschidă ochii, nu? continuă bărbatul, cu sarcasm.

– Dacă o Carnehill din Carrieghmere o poate face, de ce nu? veni replica fetei.

Bărbatul o privi fără să mai spună ceva, după care doamna Carnehill zise repede:

– Haide, Roger. Am discutat despre asta de atâtea ori. Și încă mai pot spune că-mi place mâncarea; îmi place să descopăr diverse feluri în care s-o gătesc și, mai ales, îmi place să-i învăț și pe alții ceea ce aflu eu.

Femeia se opri, dar Joanna văzu că bărbatul strânse cearceaful în mâini.

– Totul e atât de absurd, spuse el, iritat. Era în regulă când era doar un hobby, dar de când eu nu mai sunt de folos, sunt atâtea lucruri de făcut aici.

Ar trebui să fii legătura mea cu ceea ce se întâmplă în jur. Însă după felul în care te porți, parcă iei parte la o conspirație care vrea să mă țină departe de mersul lucrurilor. A trebuit chiar să-mi forțez agentul ca să-mi facă un raport asupra situației.

– Roger, te rog. Pentru prima dată, femeia părea obosită. Știi bine că nu e așa. Doar că nici eu și nici Justin nu considerăm că trebuie să te batem la cap cu prostii.

– Dar se pare că nici cu altceva, i-o întoarse el, iar Joanna simți că e timpul să intervină. Se întoarse spre doamna Carnehill, zicând încet:

– E timpul ca domnul Carnehill să se odihnească, nu-i așa? După ce mă voi schimba în uniformă, poate îmi puteți arăta unde îi pot pregăti un ceai.

– Da, cu siguranță. Acum plecăm, Roger. Încearcă să dormi puțin, da? Femeia se apropie de pat și-i puse o mână pe umăr. El nu spuse nimic, doar o privi, iar Joanna înțelese că între cei doi exista un soi de comunicare tacită. Cu fiecare moment, admira tot mai mult demnitatea femeii în vârstă, așa că nu se așteptă ca după ce ieșiră din cameră, acesta să se deprime.

– E numai vina mea. Nu țin niciodată cont de faptul că orice discuție despre munca mea îl irită peste măsură. Și dimineața asta s-a simțit destul de bine. Și va fi vina mea, dacă la noapte nu va putea dormi. Să știi că el nu acceptă limitele pe care i le impune boala. Și nu va asculta nici instrucțiunile. Crede că poate orice, și se încăpățânează să nu vadă că toate astea îl țin pe loc.

– Nu poate face asta pentru că e bolnav de mult timp. Până acum, ar fi trebuit să-și revină.

– Dar a avut tot ceea ce i-a trebuit de la mine, de la Shuan...

– Și acum mă are pe mine, comentă fata.

– Da, o privi femeia, gânditoare. Acum te are pe tine. Ezită puțin. Știi, încă nu știu cum să-ți spun: asistentă, domnișoară Merivale? Cum ți-ar plăcea? Fata spuse simplu:

– Joanna. Spuneți-mi Joanna.

Capitolul 2

Mai târziu, când Joanna i-a dus ceaiul lui Roger, nu i-a pomenit acestuia nimic despre conversația precedentă.

El îi măsoară cu privirea uniforma și spuse, dorind s-o provoace:

– Să înțeleg că din momentul ăsta te vei ocupa oficial de mine și voi deveni pacientul care trebuie să-ți urmeze negreșit instrucțiunile. Dar, între timp, aș dori să știu cum ți-aș putea spune. Mama cum te strigă?

– Am rugat-o să-mi spună Joanna.

– Joanna? repetă el încet, ca și cum i-ar fi verificat rezonanța. Apoi: de ce nu te-aș striga și eu la fel? Am deveni astfel mai apropiați.

O clipă, ochii li se întâlniră, apoi fata adăugă repede:

– Dacă așa vom coopera mai bine, de ce nu? Dar dacă nu e pentru asta, atunci...

– Dacă nu, atunci tot te voi simți mai apropiată. Nu-i așa, Joanna? Joanna izbucni în râs în timp ce-i dădu cana cu ceai.

– Spune-mi cum vrei sau cum îți vine mai ușor în minte, zise ea, senină. Între timp, ce-ar fi să-mi povestești cum ți-ai petrecut ziua?

La ce oră te trezești de obicei și ce ocupație ai?

El ridică din sprâncene.

– Vrei să spui că n-o să-mi reorganizezi programul după vreo schemă de-a ta?

– S-ar putea să fac și lucrul ăsta, dar până atunci, hai s-o luăm cu începutul: la ce oră te trezești?

– Oh, cred că pe la șapte. Asta dacă dorm noaptea. Dar dacă nu pot și dacă Shuan vine prea devreme cu ceaiul, știe că se poate să mă trezească pentru că adorm abia spre dimineață.

– Deci Shuan – îmi pare rău, dar nu cred că-i știu și celălalt nume – îți aduce dimineața ceaiul.

– Ferrall, Shuan Ferrall, spuse el încet. Aduce cu ea și câinii, și stăm puțin de vorbă.

– Câinii? Pe toți? întrebă fata.

– Nu, veni răspunsul grav. Nu pe toți șaptesprezece. Doar pe aceștia trei, care vin mereu.

– Înțeleg, spuse fata, serioasă. Și după asta, presupun că-și petrec aici întreaga zi. Sau mai ies uneori pe afară?

El râse.

– Bine, ai câștigat de data asta! Nu ți se pare indicat să stea aici, nu? Am văzut că le-ai aruncat o privire ciudată când ai venit aici, cu mama. Ei bine, va trebui să te cerți cu Shuan pentru asta. Sunt animalele ei; crede că îmi face plăcere să-i am lângă mine, iar eu n-aș dezamăgi-o pentru nimic în lume.

Se auziră pași pe hol și după o bătaie scurtă în ușă, cineva intră. Joanna își dădu seama că fata era Shuan Ferrall. Purta niște pantaloni evazați și un pulover larg, peste care îmbrăcase o jachetă. Nu avea pălărie, iar părul negru era răvășit de vânt.

Rămase o clipă în pragul ușii, apoi se apropie repede de patul lui Roger și-l sărută pe buze.

– Dragule! exclamă ea. Ce crezi? întrebă ea, trecându-și degetele prin păr. Aș vrea să-i schimb culoarea.

– Eu n-aș vrea. Acum, te rog, poartă-te frumos și vorbește cu domnișoara Merivale.

Îi mai dădu un sărut ușor pe obraz.

– Bestie! șuieră ea.

Când se repezise la Roger, îi căzuse jacheta de pe umeri. Joanna i-o luă de jos și i-o întinse, zâmbind. Fata îi răspunse și ea cu un zâmbet neîncrezător.

– Oh, tu ești asistenta lui Roger! zise ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar credeam că vii mâine. Și se întoarce spre Roger. Oh, dar cum de bei ceai? N-ai mâncat de prânz? O privi curioasă pe Joanna, apoi pe el, iar Roger spuse zâmbind:

– Se pare că e un vechi obicei englezesc. Din câte știu, ceaiul de la ora patru e un ritual.

– Dar e trecut de patru. E aproape ora șase!

– Așa e, spuse bărbatul, iar Joanna simți că o acuza tacit pentru ideea avută. Apoi adăugă: dar fermecătoarea noastră asistentă n-are nici o vină. De unde să știe că aici noi prânzim pe la trei după-amiaza?

– Ei bine, eu n-am prânzit deloc. Am fost la cumpărături și am cheltuit mai mult decât mi-am propus pe o pudră pe care i-am cumpărat-o mamei. Așa îi spun eu doamnei Carnehill, o informă, politico pe Joanna. Așa că nu mi-au mai rămas mulți bani pentru prânz. Am cumpărat niște ciocolată pe care am mâncat-o în drum spre casă. Dar încă mi-e foame. Dă-mi un biscuit, Roger.

Îl mestecă zgomotos, apoi zise:

- Ce crezi, am vândut puii Bambinei.
- Cui?
- Crescătorei din Athlone. M-am întâlnit azi cu ea, la târg. O mângâie pe cătea cu piciorul. Fii bună, Bambina, și mai fă și alții.
- Apoi, Roger îi aruncă Joannei o privire pe care fata n-o înțelese.
- Poate că va face, poate că nu, spuse el, privind-o acum pe cătea.
- Dar în orice minut poate fi dată afară de aici. Shuan se aplecase să mângâie urechile mătașoase ale cătelei. Fu șocată de vorbele lui.
- Dată afară? Ce vrei să spui cu asta? Ce-a făcut?
- El ridică senin din umeri și-i aruncă Joannei o privire cu subînțeles.
- Nu sunt eu cel care o dă afară.
- Shuan se îmbujoră și o privi și ea pe asistentă.
- Dar Bambinei i s-a permis dintotdeauna să vină aici. La fel și celorlalți doi. Nu le mai dai voie să vină aici?
- Un moment, Joanna nu spuse nimic. O deranjase faptul că pacientul său îi răstălmăcise vorbele și vina căzuse asupra ei. Zise cât putea de calmă:
- N-am dat nici un ordin în ceea ce privește câinii.
- Dar ai vrut să faci asta, nu? Prima ta impresie a fost destul de evidentă: prea multă mobilă, prea mulți câini.
- N-am crezut că sunt atât de transparentă. E adevărat, așa am gândit, dar nu te poți baza pe o primă impresie, nu-i așa? În orice caz, nu sunt în măsură să dau ordine, decât la cererea doctorului Beltane.
- Shuan privea nedumerită când la unul când la altul.
- Ei bine, Beltie știe despre câini, spuse ea, apărându-se. Au fost aici de fiecare dată când a venit să-l vadă pe Roger. Sper ca acum să nu te gândești să-i vâri în cap faptul că sunt plini de microbi sau că fac nu știu ce altceva ca să-l convingi că nu e bine să stea aici!

Joanna luă calmă cana din mâna lui Roger, o puse pe tavă, după care, îndreptându-se spre ușă, spuse pe un ton conciliator:

– Te rog să mă crezi că n-am spus nimic în legătură cu câinii. Domnul Carnehill știe foarte bine lucrul ăsta. Cred că vrea doar să mă tachineze.

Dar Shuan nu-i mai zâmbi de această dată. Părea mai degrabă rănită și dezamăgită, așa că Roger știuse ce să spună ca s-o pună într-o lumină proastă. Acum o vedea pe Joanna ca pe o intrusă, ca pe o amenințare a vieții de basm în care trăia.

Afară din cameră, Joanna își dădu seama că mâinile îi tremurau ușor pe tava cu cești. Nu-i plăceau deloc scenele de acest gen și de câte ori era părtașă la vreuna, se învinovăța pe sine că n-a putut-o preveni. Dar oare, de data asta fusese vina ei? Cu siguranță că nu. Roger Carnehill iscase tot. Dinadins, crease animozitatea dintre ea și Shuan.

Începu să se gândească la el. Era un om îndărătnic și ciudat. Dar trebuia să reușească să-l pună pe picioare! Trebuia! Dar, mai întâi trebuia să-i câștige încrederea.

Înainte să se întoarcă în camera lui, îl sună pe doctorul Beltane.

Îi răspunse chiar el la telefon și, după ce o întrebă câte ceva despre călătorie și cum fusese primită, spuse:

– Sincer, mă bucur că ești acolo. Cred că acum ne putem aștepta la o îmbunătățire de la pacient. Dar te previn, s-ar putea să-ți dea mare bătaie de cap. Mare parte din neputința lui e psihică, nu fizică. Îi trebuie cineva care să-l domine. Ai întâmpinat vreo dificultate până acum?

– Nu, nici una, spuse ea. Mă duc acum din nou la el, să-l pregătesc pentru noapte.

– Bine, soră. Atunci, o să ne vedem mâine dimineață.

Când se întoarse la Roger, Shuan nu mai era cu el. Citea și nu s-a sinchisit să se uite la ea când începu să facă ordine prin cameră.

Dar când termină și se apropie de patul lui, să-l întrebe când dorea să-l pregătească de somn, observă că o privește.

– De obicei, Shuan și Cook împart între ele sarcina asta. Dacă suni de două ori din clopoțelul acela, va veni una din ele.

O privi cum face ceea ce-i spune, după care zise:

– Nu crezi că am făcut o introducere destul de bună pentru momentul în care Bambina și ceilalți câini vor fi dați afară de aici?

– Dacă ăsta a fost scopul tău, țin să-ți spun că te-ai descurcat îngrozitor, i-o întoarse repede Joanna. Ai supărat-o degeaba pe domnișoara Ferrall.

– Dar te gândești că mai bine nu rămâneau aici, nu? Nu-i așa? insistă el.

– Personal, nu cred că trei câini de talie mare sunt potriviți în camera unui bolnav, recunoscuse fata. Dar...

– Dar te gândești să nu faci mare vâlvă când îi vei da afară. Ca nimeni să nu-și dea seama din prima ce-ai făcut. Însă te-am avertizat că va trebui să te certî cu Shuan pentru asta.

– Și ai avut grijă ca așa să se și întâmple! Oricum, pe mine nu mă afectează asta. Pot să am și singură grijă de mine. Dar trebuia să-ți fi dat seama că o vei răni pe domnișoara Ferrall spunându-i că eu am...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i Shuan! O privi ciudat. Ce mai tactici aplici! Să știi că am făcut un pariu cu mine. Mi-am spus că în fața lui Shuan ori vei folosi tehnicile profesionale prin care să arăți că nu e deloc indicat să stea câinii în camera mea, ori vei da înapoi. Și tu ai dat înapoi, bineînțeles.

Am fost dezamăgit de tine.

– Serios? Joanna nu știa dacă să se enerveze sau să se amuze de ceea ce-i spunea.

– Da, și nu trebuia să crezi că Shuan s-ar supăra cu adevărat. Chiar i-ar fi plăcut o ceartă. Tuturor ne place. Și în Irlanda, certurile n-au reguli.

Neștiind cum să reacționeze la ceea ce auzise, Joanna tăcu un moment, apoi fu salvată de venirea bucătăresei. Amândouă i-au pregătit lui Roger patul pentru somn, după care Joanna s-a dus în camera ei, ca să se schimbe pentru cină.

Când coborî în sufragerie, le găsi acolo pe Shuan și pe doamna Carnehill, care se pare că-și revenise și care zâmbi când o văzu.

– Vezi cât de mult m-ai ajutat deja? Când am urcat mai devreme la Roger, l-am găsit vesel și bine dispus.

– Mă bucur să aud asta, spuse Joanna.

– Da. Să-ți spun drept, când doctorul Beltane a sugerat că lui Roger îi trebuie o asistentă personală, nu mi-a plăcut deloc ideea. Poate că eram puțin geloasă gândindu-mă că altcineva – o străină – va avea grijă de el. Dar acum îmi dau seama că e un lucru excelent pentru el să fie în compania unei persoane atât de tinere și pline de viață ca tine.

Capul lui Shuan, aplecat peste supă, se ridică imediat. Doamna Carnehill îi văzu reacția și o ciupi ușor de obraz.

– Ei, nu te îngrijora! Știi că Roger poate conta și pe tine. Dar, hai să fim serioase, noi nu l-am putut ajuta cu nimic ca să se pună pe picioare. Poate acum, cu Joanna alături, o să facă progrese.

Doamna Carnehill schimbă subiectul, întrebându-și fata cum a fost la târg.

– Foarte bine. Am vândut puii Bămbinei.

– Serios? Și cât ai cheltuit din bani? o tachină femeia.

– Nu prea mult. Shuan îi aruncă Joannei o privire cu subînțeles, ceea ce însemna că pudra cumpărată trebuia să rămână încă secretă.

Cred că ne vom înțelege bine, își spuse Joanna. Până la urmă, nu e vina nici uneia dintre noi că am pășit cu stângul când ne-am cunoscut.

Doamna Carnehill se întoarse spre fată.

– Ți-a plăcut camera? Shuan a pregătit-o special pentru tine.

– E minunată, veni răspunsul ei.

– Trebuie să mergi la Dublin. Justin o să vă ducă într-o zi cu mașina. Sper că-ți va plăcea orașul. Noi îl adorăm.

Până la sfârșitul cinei, au comparat orașe. Apoi, doamna Carnehill anunță că va merge să stea o oră cu Roger. După ce aceasta plecă, Shuan o întrebă repede pe Joanna:

– Nu i-ai spus nimic mamei despre pudră?

– Nu, și nu cred c-ai fi dorit asta, nu-i așa? întrebă fata.

– Așa e.

După un moment de tăcere, Joanna încercă din nou:

– Știi, mi-am admirat camera din prima clipă în care am văzut-o.

Chiar mă întrebam cine o aranjase pentru mine. Verdele acela e atât de odihnitor!

Urmă o pauză, după care Shuan spuse:

– Știi, nu trebuie să fii politicoasă.

Deși luată prin surprindere, Joanna reuși să întrebe calmă:

– Vrei să spui că n-ai făcut-o neapărat pentru mine, așa că dacă nu-mi place n-ar trebui să mă prefac, nu? Dar asta te face să pari și mai isteată, dacă ai reușit să aranjezi pe gustul meu camera în care s-a întâmpnat să fiu cazată. Dar Shuan nu era de înduplecat.

– N-am făcut-o decât pentru mama, care m-a rugat s-o decorez. N-am vrut niciodată să vii și să știi că nici Roger n-a vrut. Pentru liniștea

ei, mama crede că a făcut ceea ce trebuia, dar știe că lui Roger nu-i place să aibă cineva grijă de el. Nu avem nevoie de tine. Roger s-a descurcat bine și înainte de venirea ta!

Spectacolul acesta copilăresc o lăasă aproape fără cuvinte pe Joanna. Dar când se adună, spuse cu răceală:

– Nu crezi că faci prea multe probleme unde nu e cazul? Și nu văd de ce trebuie să consideri atât de importantă venirea mea. Recuperarea domnului Carnehill nu ține de venirea mea aici. Dar nu crezi că mai bine am coopera cu toții ca aceasta să se întâmple mai repede?

– Dar nu se va întâmpla așa! Nimic nu va mai fi ca înainte! izbucni fata. Tu vei fi cea care vei avea grijă ca ordinele lui Beltie să fie respectate; tu vei fi cea care va încerca să-i reorganizeze viața. Uite, de exemplu, ce-ai făcut cu câinii. Trebuie să fi spus tu ceva, Roger n-avea cum să inventeze toate astea. Și eu știu că asistentele schimbă multe lucruri în viața pacienților. Dar cu Roger n-o să meargă niciodată. El urăște schimbările și dacă-l forțezi, o să ți-l faci dușman!

– Draga mea, Shuan – pot să-ți spun așa, nu? – te rog să înțelegi că dacă îmi fac un obicei din a-mi face dușmani proprii pacienți, în curând n-o să mai am pe cine să îngrijesc. Sunt doar o altă persoană, care poate știe mai bine decât tine sau mama ta cum să se poarte într-o astfel de situație. Dar în fața lui nu-ți pot lua locul ție sau pe al mamei tale. Ea își dă seama de lucrul ăsta, așa că de ce n-o faci și tu?

Se opri când îi văzu privirea tulburată.

– Oh, nu înțelegi! Și, temându-se să nu izbucnească în plâns, se întoarse și fugi din cameră.

Nedumerită de ceea ce se întâmplase, Joanna rămase singură, lângă foc, până ce se întoarse doamna Carnehill. Curând după asta, se scuză și plecă în camera ei. Dar înainte, zise încet:

– Domnul Carnehill mi-a spus că Shuan îi aduce de obicei dimineața ceaiul. Credeți că ar dori să continue să facă asta?

– Oh, desigur. Dacă și tu crezi că e bine.

– Da, bineînțeles. O să-i las ei răspunderea asta. Joanna ezită puțin, neștiind dacă să-i aducă femeii la cunoștință animozitatea care se creese între ea și fiica sa. Dar fata era doar un copil și Joanna știa că are destul tact încât să se descurce într-o astfel de situație.

Spuse noapte bună și urcă în camera ei. Se schimbă în pijama și își scoase agrafa din păr. Podoaba se revărsă într-o cascadă aurie și începu să și-l perie ușor.

Când termină, scoase dintr-un sertar câteva coli de hârtie și stiloul pe care-l primise de ziua ei de la Dale Woodward.

Începu să scrie: "Dragul meu, Dale", și se opri.

Își aminti că trebuia să fie o scrisoare amuzantă, în care să vorbească senină de toate ciudățeniile pe care le-a întâlnit în Irlanda.

Dar nimic nu i se mai părea amuzant. Situația tindea să-i scape de sub control și nu era deloc bine, ținând cont că era abia prima ei zi la reședință. Nu știa ce să scrie. N-avea de ce să-l îngrijoreze degeaba pe Dale. Și nici nu avea cum să explice unui om de știință procesul psihologic pe care trebuia să-l ducă la bun sfârșit. Pentru el, boala reprezenta un microb care trebuia izolat și apoi anihilat. Și n-avea cum să înțeleagă că ea trebuia să trateze mai mult decât pacienți bolnavi, oameni.

"Dacă nu crezi că o să te descurci, fă-ți bagajul și vino acasă." – Asta i-ar fi scris imediat. Așa că, până când n-avea să aibă o relație lejeră cu familia Carnehill, nu va scrie nici o scrisoare.

Luă o coală nouă.

"Dragă Dale,

Îți scriu doar ca să te anunț că am ajuns cu bine. O să-ți povestesc totul într-o zi sau două. Acum, mă duc la culcare! Noapte bună!

Cu afecțiune,

Joanna."

Niciodată nu-i mai scrisese atât de puțin lui Dale.

Capitolul 3

Când se trezi Joanna în dimineața următoare, abia se luminase de ziuă. Se întrebă care era rutina lui Roger.

Tocmai se dădea jos din pat, când auzi un ciocănit în ușă și o fată îmbrăcată cu o rochiță roz peste care avea un șorț alb, intră în cameră.

Era Roseen, menajera care lipsise ieri și care acum îi aducea tava cu ceai.

— Mulțumesc, spuse fata, zâmbind. Nu mă așteptam la asta. Ai putea, te rog, să tragi draperiile înainte să pleci?

Dar Roseen se holba la ea și când se mișcă spre ferestre, parcă era în transă.

În cele din urmă, spuse:

— Nu mă așteptam să găsesc pe cineva care să arate ca dumneavoastră! Mi-am închipuit că sunteți mai în vârstă și mai morocănoasă. Dar dumneavoastră arătați ca un manechin. Și ce păr aveți!

Amuzată și în același timp stânjenită de reacția fetei, Joanna își prinse repede părul și îi zâmbi.

– Tu ești Roseen, nu-i așa?

– Da. Vă rog să mă scuzați, dar am fost uimită de înfățișarea dumneavoastră. Știți, și eu am vrut să mă fac asistentă, dar părinții nu m-au lăsat să plec singură la Londra.

– De ce n-ai încercat în Dublin?

– Nici la Dublin nu m-au lăsat până la vârsta de douăzeci și unu de ani. O să vă las ceaiul aici, domnișoară.

Vru să se retragă, dar Joanna o opri.

– Ce știi de ceaiul domnului Roger? I l-a dus deja domnișoara Shuan?

– Ceaiul stăpânului? Ah, domnișoara va veni abia peste o oră să-l ia.

– Dar am înțeles că i-l duce în jur de șapte, spuse fata, privindu-și ceasul.

– Ah, nu. Doar pe la opt și jumătate, uneori chiar nouă. De ce i l-ar duce mai devreme dacă și așa domnul Carnehill nu prea are cu ce să-și ocupe timpul?

Fata ieși, iar Joanna își turnă ceai în ceașcă. Ce casă ciudată! gândi fata.

Apoi, făcu un duș, se îmbrăcă și își strânse părul în cocul obișnuit, sub beretă.

Coborî în bucătărie și văzu tava pe care era ceainicul pentru Roger.

– Cred c-ar fi mai bine dacă am face ceai proaspăt, îi spuse ea bucătăresei pe un ton blând, astfel ca aceasta să nu se simtă deranjată.

– Domnului Roger îi place ceaiul tare, veni răspunsul femeii.

– Poate, dar tot mi-ar plăcea să fie proaspăt. Te superi?

Încrederea afișată o făcu pe femeie să pună alt ceainic pe foc, în timp ce Roseen pregătea o tavă. Când fu gata, Joanna urcă în camera lui Roger, unde-l găsi pe bărbat treaz.

— Bună dimineața! spuse fata.
— Bună dimineața! se încruntă el ușor. Unde e Shuan?
— Nu cred că s-a trezit încă. Dar pentru că mi-ai spus că te trezești în jur de ora șapte, ți-am adus chiar eu ceaiul.

O privea cu răceală și ironie, privire cu care, își zise fata, trebuia să se obișnuiască.

— Ieri, mă acuzai că am creat intenționat divergențe între tine și Shuan. Nu crezi că și tu contribui la asta? E foarte geloasă când vine vorba de "privilegiile" ei.

— Dar în bucătărie mi s-a spus că servești ceaiul între opt și nouă.

— Ei, și ce-i cu asta? E destul timp...

— Ba nu e, i-o tăie Joanna. Nu în dimineața în care așteptăm o vizită de la doctor. Te deranjează? Și din nou Roger simți că nu mai avea ce obiecta, așa că luă ceașca pe care i-o întinse. Luă o înghițitură și se strâmbă.

— Din ce l-au făcut? Din apa în care au spălat vasele?

— E proaspăt făcut de mine. M-am gândit că-ți va plăcea mai mult așa.

— Dar nouă ne place ceaiul tare. Te rog să nu încerci să ne anglicizezi. Ia-l de aici! Nu pot să-l beau!

Așeză ceașca pe tavă și, după o secundă de ezitare, Joanna, enervată le culme de obraznicia bărbatului, luă tava și se îndreptă spre ușă. Dar înainte s-o deschidă, Roger o opri:

— Îmi pare rău, n-aveai de unde să știi.

O să iau o gură din el, dacă vrei. O imploră din privire să vină cu tava, iar ea îi făcu pe plac.

Ieși din cameră și, îndreptându-se spre bucătărie, dădu nas în nas cu Shuan, care umbla somnoroasă și nervoasă într-un halat.

– I-ai dus ceaiul lui Roger! o acuză ea pe fată. Întotdeauna eu fac asta! Și mama ți-a spus că vreau s-o fac în continuare. Știu că așa ți-a zis pentru că am vorbit cu ea aseară. N-ai nici un drept să intervii între noi!

Joanna se uită la ceas și spuse rece:

– Îmi pare rău. Eu am întrebat-o pe mama ta dacă dorești să-i duci în continuare ceaiul lui Roger, dar i-am cerut doctorului Beltane să vină în dimineata asta și deja se face târziu.

– Târziu! De parcă lui Beltie i-ar păsa. Nu vrea decât să fie rugat să rămână pentru prânz. Nici măcar nu e opt și jumătate. Iar Roger urăște să fie trezit din somn!

– Era treaz deja, îi răspunse Joanna. Apoi, mai calmă: de ce nu-i duci câinii și stai de vorbă cu el, ca de obicei, până îi pregătesc eu baia?

Shuan se holbă la ea, ostilă.

– Nu vrei să duc câinii în camera lui Roger. Așa a zis el.

– Pe mine, lucrul ăsta mă lasă rece. Dacă doctorul decide că n-ar trebui să mai stea acolo, atunci așa va fi, spuse Joanna, gândindu-se că dacă fata se va mai purta în felul acesta, ar plesni-o cu plăcere.

– Ei, dar lui Beltie nu-i pasă ce se întâmplă cu ei, atâta timp cât Roger e fericit. Și spunând asta, fata îi întoarse spatele și se îndreptă spre camera lui Roger.

Joanna simțea că alternează între enervare și o simpatie ciudată pentru Shuan. Se întrebă și ce fel de aliat putea găsi în acest doctor, care părea că făcea pe plac unei adolescente ce n-avea habar cum trebuie tratat un bolnav.

La micul dejun, doamna Cornehill anunță că trebuie să plece la Dublin și că "Beltie" putea fi invitat să rămână la prânz, dacă dorea.

– Va dori, interveni Shuan.

– Da, de obicei rămâne, veni replica femeii.

Deși niciodată nu-mi dau seama cum de are atâta timp...

– La ce oră ar trebui să-l aștept? întrebă Joanna.

– Oh, pe la unsprezece. Poate și mai târziu. Shuan, dragă, Justin vine diseară la masă. Ți-am spus asta? Am uitat că plec la Dublin, dar cred că o să mă întorc până atunci.

– Vine și René?

– Ei bine, pe el nu l-am invitat în mod special, dar dacă vine, te rog să fii drăguță și să te porți frumos cu el. Apoi, spre Joanna: pe Justin McKiley l-ai cunoscut; René Menden este un belgian tânăr care studiază fermele din ținut, explică ea. Locuiește acasă la domnul McKinley.

– Când nu locuiește aici, interveni Shuan.

– Shuan, nu e frumos! Vine pe aici foarte rar, și doar dacă e invitat. Iar purtarea lui e impecabilă.

– Are niște ochelari mari! Îi trosnesc genunchii de câte ori se apleacă și a vrut chiar să-mi sărute mâna, obiectă Shuan.

– Ei, nu poți să spui că nu e cu mult deasupra băieților din Tuleen! Nu ești deloc tolerantă, o muștră doamna Carnehill.

Puțin mai târziu, când Shuan căuta fără folos câteva din rețetele lui Roger prin hârtiile de pe biroul mamei sale, aceasta îi zise Joannei:

– Știi, cred că tânărul Menden e îndrăgostit de Shuan.

– Îndrăgostit? întrebă Joana. Dar e doar un copil!

– Are optsprezece ani, zise femeia, în timp ce-și privea fata cu blândețe. Eu, când aveam cu un an mai mult ca ea, eram deja căsătorită.

– Ea nu-l iubește? întrebă fata, încercând s-o vadă pe Shuan cu alți ochi. Cu siguranță, îi era greu să creadă că e capabilă de un sentiment atât de profund cum e dragostea.

– Nu, sunt sigură că nu. Și nu cred că faptul că poartă ochelari, sau că e prea manierat are vreo legătură cu treaba asta. Sper doar să nu-l facă să sufere.

– E foarte devotată domnului Carnehill, nu-i așa?

– Oh, da. Iar eu îi sunt atât de recunoscătoare pentru asta! Dar acum ar trebui să iasă mai mult în oraș. Recunosc că mi-ar plăcea să se întâlnească cu René.

– Dar nu pare dornică să fie liberă. E foarte deschisă, murmură Joanna.

– Deschisă? Te referi la devotamentul pentru Roger? Da, știu. Uneori, nu știu de ce, simte nevoia să-l protejeze până și de mine.

Ochii femeii se umbriră la fel ca în ziua precedentă, iar Joanna nu înțelegea cauza conflictului dintre pacient și mama sa, dar se gândi că mai bine nu comentează nimic. Luă notițele pe care i le înmână Shuan, după care fata ieși fără să spună nimic.

– Shuan e foarte tânără și e posibil ca din cauza asta să fie și intolerantă. Poate că n-ar trebui să uitați asta.

Doamna Carnehill zâmbi.

– Vorbești de parcă ai fi mai bătrână ca mine. Dar mi-ai putea fi fiică.

Apoi, subtil, subiectul fu abandonat.

După plecarea doamnei Carnehill la Tuleen și a lui Shuan să plimbe câinii, Joanna încercă să-și dea seama ce-i scăpa de nu înțelegea esența a ceea ce se petrecea în acea casă.

Aproape de ora prânzului, sosi doctorul Beltane, care intră fără ceremonie în casă și apoi în camera pacientului.

Consultația se desfășură pe un ton amical, lucru care se părea că nu-i face mare plăcere lui Roger.

Dar ea îl plăcu pe doctor și simți că poate lucra sub supravegherea lui.

Îl examină și-l chestionă pe tânăr și în cele din urmă îi spuse:

– Ei bine, m-am întâlnit cu chirurgul tău zilele trecute și am stabilit să începem în curând tratamentul de recuperare.

– Asta înseamnă că trebuie să merg din nou la Dublin, nu? întreabă Roger. Nu s-a rezolvat nimic nici data trecută.

– Ei bine, lucrul ăsta nu trebuie neapărat să se repete, nu-i așa? întreabă doctorul Beltane, cu siguranță în glas. De ce să gândim așa? Doar că de data asta va trebui să cooperezi. Vei vedea câte progrese vom face. Doar nu vrei ca domnișoara Merivale să se întoarcă la Londra crezând că aici nu avem tehnologie de vârf cu care să ne tratăm pacienții? Doar nu vrei să îndurăm rușinea asta!

Roger dădu indiferent din umeri. Îl privi pe doctor în timp ce-și strângea instrumentele, apoi întreabă:

– Cum e mașina?

– Ei, cum de m-ai întrebat așa ceva? se miră doctorul. A mers bine după ce Michael s-a uitat la ea, data trecută când am venit aici. Dar acum, nu mai merge atât de bine.

Roger privea tavanul.

– Vrei să spui că ai putea rămâne la prânz în timp ce Michael s-ar mai uita puțin la ea?

Doctorul se îmbujoră imediat.

– Ar însemna să o deranjez pe doamna Carnehill, începu el.

– Vulpe bătrână, știi bine că sperai să fii invitat! i-o tăie Roger. Și, oricum, mama e la Dublin. O să iei prânzul cu Shuan și...cu Joanna.

Doctorul o privi pe fată, apoi ieșiră amândoi din cameră.

Afară, îi spuse:

– Michael e unul din angajații lor care, în loc să facă ceea ce-i place, adică să se ocupe de mașini, are grijă de cai. El știe cel mai bine ce se întâmplă cu mașina mea. Acum, soră, aș vrea să vorbesc puțin cu tine.

– Da, doctore, și eu cred că ar trebui.

– Trebuie să facem cumva să îndepărtăm bariera asta de ostilitate dintre el și restul lumii, care crește pe zi ce trece și care face doar rău. El suferă doar de o paralizie a bazinului. Vom reuși să-l salvăm de asta, dar el nu are încredere. Trebuie să-l facem să depășească stările astea de apatie prin care trece, mai ales mila pe care o simte față de sine.

– Și-mi recomandați ca eu să-l destind? Întrebă Joanna, zâmbind.

– Ei, doar ai văzut ce-am făcut eu. Dacă-l încurajezi, nu pierzi nimic. E și cam bulversat din punct de vedere sentimental.

– Vă referiți la doamna Carnehill și la domnișoara Ferrall?

– Da, iar în ceea ce o privește pe doamna Carnehill, nu-i înțeleg comportamentul.

El zace în pat și abia așteaptă pe cineva care să-i aducă vești despre cum merg lucrurile care-l interesează, iar ea vine la el senină, încercând să ascundă de el orice, doar ca să nu-l îngrijoreze!

– Și asta, cu siguranță că nu e un lucru înțelept, nu-i așa?

– Așa i-am spus și eu, dar femeia e încăpățânată ca orice Carnehill. Tace mîlc și spune că mai bine îi ascunde orice până se pune pe picioare. Și nu vrea să accepte că ușor-ușor îl privează de tot ceea ce i-a făcut plăcere cândva. Poate când o să ai ocazia, o să-i spui și tu să se mai gândească.

– O să încerc, promise Joanna, însă puțin dezorientată. Se întreba dacă doctorul știa și de celălalt lucru care-l enerva pe Roger – slujba mamei sale. Dar era sigură că era pus în temă, din moment ce cunoștea familia atât de bine.

Între timp, se bucură că va prânzi împreună cu el, pentru că nu-i surâdea deloc ideea de a mânca singură cu Shuan.

Când se duse după-amiază în camera lui Roger, bărbatul îi spuse direct:

– McKilney vine la cină. Dacă nu sosește mama până atunci, îi spui tu, te rog, să vină la mine, după aceea? Vorbea cu aroganță în glas și, după o pauză, întrebă: l-ai cunoscut pe McKinley. Ce crezi despre el?

– Oh, nu știu ce să spun, zise fata, surprinsă de întrebare. L-am văzut o singură dată. A fost foarte drăguț că...

– Da... bunele maniere îl ajută să facă impresie bună. Dar în afară de prima impresie, cum ți se pare? Din nou, ochii albaștri o urmăreau curioși.

Fata zâmbi.

– Ei, nu prea am din ce să-mi fac o părere. Știu că m-a invitat să-i vizitez casa într-o zi.

– Al naibii impertinent! se încruntă Roger. De ce nu l-ai plesnit? Joanna se simți încolțită.

– Pentru că atunci nu știam ce rol joacă în recuperarea ta.

– Și acum știi? întrebă el, încercând s-o descoasă.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta.

– Nici mie nu mi-a plăcut s-o aud, să știi. Dar presupun că ai dreptate. Trebuie să păstrezi ceva și pentru tine, mai ales că oamenii ca noi cred uneori că te angajează și pentru altceva în afara serviciilor tale. Îndrăznesc chiar să spun că ai și o viață privată, în Anglia, nu?

– Cu toții avem, nu?

– Ah, familie și toate astea?

– Ai mei sunt morți.

– Locuință?

– La Londra.

– Ocupații? Timp liber?

Joanna râse.

– Oh, lucruri banale pe care le face orice femeie. Nimic interesant.

– În mod clar, ai fost sfătuită să nu ai încredere în străini! Cât de mult trebuie să treacă pentru ca o asistentă orfană din Londra să-mi pună cu ce se ocupă în timpul liber?

– Ți-aș spune cu mare plăcere și acum, dacă aș crede că ești interesat. Dar n-ai cum să fii, remarcă ea.

– Nu, poate că nu. Își puse mâinile sub cap și se întinse puțin, lucru pe care-l făcea când își pierdea interesul pentru conversație. Zise, dintr-o dată: apropo, câinii n-au mai fost pe aici de azi-dimineață. Oare asta reprezintă o victorie pentru tine, sau înseamnă că se adună nori de furtună?

Joanna se opri în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Nu vreau să mă cert cu Shuan. Te rog să nu faci din lucrul ăsta unul inevitabil.

– Draga mea Joanna, chiar crezi că am putea preveni una ca asta? Întrebă el, râzând.

Dintr-un motiv necunoscut, cina se servi devreme în acea seară, așa că Joanna nu avu timp să-și schimbe uniforma.

Justin McKinley îi luă mâna și-i zâmbi de parcă ar fi existat un fel de înțelegere tacită între ei. René Menden, tânărul belgian, slăbuț, elegant și manierat, se înclină politicos:

– Eu n-am fost invitat la cină, dar domnul McKinley mi-a spus că sunt oricând binevenit. Vreți să mă corectați?

O întrebare pe Joanna, dar privirea îi fugea la Shuan.

În timpul cinei, Joanna îi privi extrem de interesată pe cei doi.

Era evident că doamna Carnehill avusese dreptate, pentru că René nu avea ochi decât pentru domnișoara Farrall. Dar fata nu-i acorda nici cea mai mică atenție, iar la sfârșitul mesei se lăsă cu greu înduplecată să meargă să-i împrumute o carte.

— Domnul Carnehill m-a rugat să-ți spun să te duci să vorbești cu el, după cină, îi spuse Joanna tânărului McKinley.

El sorbi din cafea și nu se mișcă.

— Ah, e timp destul!

— Atunci, mai bine m-aș întoarce la el.

— De ce atâta grabă? Mă duc la el într-un minut. Bea-ți cafeaua cu mine, te rog.

Joanna se așează din nou, împotriva voinței sale.

— Am văzut că la masă ai fi făcut orice să-l scapi pe René din ghearele obraznicei Shuan. Semenii cu doamna Carnehill. Și ea ar face la fel.

— Mi s-a părut că de câteva ori a fost chiar obraznică, răspunse fata, cu răceală.

— Ei, dar cred că ești de acord că tânărul e bleguț și și-o cere. În orice caz, tu ești prea tânără și, dacă-mi dai voie, prea frumoasă, ca să adopți atitudinea asta de mamă protectoare. Sau asta vine o dată cu uniformă? Întrebă el, privindu-i hainele.

— Nu cred că știu la ce te referi.

— Nu? Vrei să spui că n-ai simțit niciodată nevoia că trebuie să joci un rol când porți uniformă asta?

— Nu cred. Eu...

— Nici să te adăpostești în spatele ei? Să te refugiezi în spatele unei funcții ca să scapi dintr-o situație neplăcută? Sau să-ți folosești farmecele cu ea?

– Dacă aş fi făcut ceva din lucrurile alea, n-aş fi fost o persoană artificială? spuse ea, într-un sfârşit.

– Nu, doar o femeie! Şi o femeie trebuie să-şi confecţioneze singură armura, aşa cum face şi cu armele. Întotdeauna am fost de părere că o asistentă drăguţă îşi poate folosi în orice situaţie uniforma.

– Conversaţia asta deplasată a mers destul de departe. Nu crezi că mai bine te-ai duce să-l vezi pe domnul Carnehill?

– Cred că da, spuse el, ridicându-se. Îţi aduci aminte de ce mi-ai promis? întrebă el, cu o mână pe umărul ei. Că o să vii acasă la mine când vei simţi că situaţia de aici o să te depăşească.

– De ce crezi că s-ar întâmpla aşa ceva?

– Poate că nu va fi aşa. Şi în cazul ăsta, voi aştepta vizita ta ca pe una formală. Dar cred că vei veni.

Joanna nu găsi nimic bun de replicat, iar când vru să zică ceva, intră pe uşă doamna Carnehill.

– Ah, aici erai, Justin. Îmi pare rău că am întârziat mai mult decât am prevăzut. L-ai văzut pe Roger?

– Acum mă duc spre el. Eu şi domnişoara Merivale ne-am ținut de urât cât am băut cafeaua.

– Ei, acum te rog, du-te la Roger. A insistat să te vadă. Să nu-i dai multe detalii şi să nu-l oboseşti.

– Ştiu, ştiu, spuse bărbatul, plictisit. O să-i fac doar o prezentare generală asupra lucrurilor care îl interesează.

Femeia îl privi nervoasă în timp ce părăsea camera. Apoi se întoarse spre Joanna.

– Lor nu le pasă unuia de altul. Dar tu l-ai plăcut pe Justin, nu?

Era o întrebare pe care şi-o pusese şi Joanna, dar la care nu găsise încă un răspuns.

În decursul următoarelor zile, Joanna nu-l văzu deloc deprimat pe Roger. Dar, fără îndoială, conversația cu Justin îl obosise și-l pusese pe gânduri.

Când fata îi spuse mamei lui că s-ar putea să fie plictisit, aceasta primi afirmația cu neîncredere.

— Crezi? Dar de ce ar fi plictisit? Nu ne stoarcem cu toții creierele ca să-l facem să se simtă bine și să nu-l împovărăm cu probleme? Și aproape mereu e cineva cu el.

— Nu mă refeream la momentele de destindere, ci mai mult la un exercițiu al minții. Nu credeți că ar putea contribui la problemele de conducere ale domeniului Carrieghmere? Am înțeles că asta era treaba lui și se descurca de minune, cu ajutorul domnului McKinley. Nu credeți că se simte nefolositor dacă i s-au luat toate responsabilitățile?

Vorbele fetei i-au întunecat doamnei Carnehill privirea. Îi spuse în doi peri:

— Nu e pregătit pentru asta. Ți-am spus că el și Justin nu țin unul la altul. Și dacă ar cunoaște problemele domeniului, s-ar îngrijora degeaba. Joanna renunță, dar nu putea fi de acord cu stăpâna casei.

Se tot întreba cum l-ar putea ajuta, când într-o zi, chiar el deschise subiectul.

— Aș dori să reușești să afli câte ceva despre cum merg lucrurile pe aici. Am luptat destul împotriva conspirației tăcerii pe care a inițiat-o mama. Întreabă-l pe René Menden. El ar trebui să știe câte ceva.

– Dar...

Îi aruncă o privire rece.

– Deci, și tu ești de partea lor? Sau ai de gând să spui, cum să-l lucrez pe la spate pe domnul McKinley? Bine, nu te obosi.

– Nu aveam de gând să spun nimic de genul ăsta, replică Joanna. Voiam doar să spun că l-am întâlnit pe acel tânăr doar o dată, că nu știu unde l-aș putea găsi în timpul zilei și că habar n-am ce dorești să știi.

– Aș vrea să știu care a fost prețul acțiunilor de pe piață luna trecută și ce preț li s-a pus acum. Pot să citesc asta și în ziare, dar nu mi se aduce nici unul. Asta nu pot scoate de la prostul de McKinley.

– Dar oare René Menden știe toate astea?

– Nu, poate că nu.

– Aș putea să-l întreb.

– Da, dar dacă stau mai bine să mă gândesc, cred c-ai obține mai mult decât răspunsurile evazive ale lui McKinley. Locuiește cu Justin.

– Da, știu asta. Dar să merg acolo? E casa domnului McKinley.

– Nu e. E a noastră, comentă Roger.

Surprinsă, fata continuă:

– Da, dar tot n-ar fi indicat să dau buzna în casa aceea pentru a afla niște lucruri.

– Oh, dar pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că te trimit acolo să afli ceva despre proprietatea mea? De parcă mi-ar păsa de McKinley! izbucni el, furios.

– Cred doar că asta n-ar îmbunătăți deloc relațiile dintre voi. Iar mama ta spune că nu te poți descurca fără el.

– Oh, mama! Nu mai e la curent cu lucrurile. Aleargă tot timpul după articolele ei și nici nu-i pasă de altceva. Și, până la urmă, de ce anume se teme? Pentru că asta este și părerea ta, nu-i așa?

– Ce te face să crezi asta? tonul fetei era stăpânit.

– Ah, nu te mai ascunde. Ți se citește pe față. Crede că nu mai am nici o șansă. Așa că se resemnează în fața ideii.

– Astea sunt prostii, spuse fata încet. Și tu știi asta. Vindecarea ta e doar o problemă de timp. Iar doamna Carnehill își iubește prea mult munca pentru a renunța la ea dacă se teme de ceva...

– Se teme, nu-i așa?

– Probabil că atunci când te vei însănătoși, nu va mai putea să continue cu jurnalismul așa cum o face acum.

– Ai salvat situația cu mult tact. Dar n-ai fost prea convingătoare, draga mea, Joanna, veni remarca lui rece.

Fetei îi fu milă de el, mai ales pentru că simțea că în asemenea condiții nu avea cum să-l facă să-și depășească mila pe care o simtea pentru sine. Ar fi dorit să-i poată transmite din încrederea ei, că totul va fi bine. Dar până acum, nu reușise să găsească o cale prin care să ajungă la el.

Înainte să plece din camera lui, întrebă:

– Ei bine, ce fac până la urmă? Vorbesc sau nu cu René Menden?

Dar el se părea că-și pierduse deja interesul.

– Oh, fă cum vrei. Oricum, nu cred că o să afli multe.

În zilele următoare, Joanna își aminti că nu-i trimisese lui Dale scrisoarea promisă. Dar nu crezu că el avea să se îngrijoreze din cauza asta, până într-o dimineață când Roseen aduse pe o tavă o telegramă care cerea răspuns urgent. Fata o deschise repede.

"Sunt profund îngrijorat că n-am primit vești de la tine. Ești bine, dragă? Scrie-mi cât poți de repede. Dale."

Bărbatul aștepta răspuns, iar Joanna o chestionă pe servitoare:

– Presupun că am fost sunată ieri de la poștă. Știi ceva de asta?

– Un apel? Ah, sigur, nu vorbea ieri domnișoara Shuan la telefon, în timp ce dumneavoastră erați cu domnul Roger?

– Nu știu. Dar putea să noteze orice mesaj. A zis cumva că voi primi o telegramă?

– Nici un cuvântel. Erau vești urgente? Întrebă fata. S-o trimit pe domnișoara Shuan imediat cum se trezește la dumneavoastră?

– Nu trebuie să te deranjezi. O s-o întreb despre asta când o s-o văd.

Se îmbracă și mai târziu, în cursul dimineții, dădu peste fată, care, la auzul întrebării ei, încercă să se apere.

– Da, eu am răspuns la acel telefon, recunosc eu. A fost în jur de unsprezece dimineața.

– Și nu ți-a trecut prin minte să mă anunți și pe mine?

– Ba da, dar am uitat de el.

– Nu puteai să notezi pe ceva?

– Nu aveam nimic de scris la îndemână. Ți-aș fi spus atunci, dar erai cu Roger și ești mereu arțăgoasă când te întrerup.

– Asta se întâmplă doar când vreau liniște, ca să pot lucra cu el. Dar ai fi putut să-mi spui când ieșeam de la el.

– Ei bine, am uitat. Dacă era teribil de urgent, îmi cer scuze.

– Știi foarte bine despre ce era vorba, așa că nu te mai prefăce, îi spuse fata, înțepată.

Era dispusă să lase lucrurile așa cum erau, dar, spre surprinderea și enervarea ei, cu prima ocazie când îl vizită pe Roger, își dădu seama că și el aflase de incident.

– Am muștrăț-o pe Shuan pentru tine. Mi-a promis că n-o să se mai repete, spuse el, fericit.

– Ce-ai făcut? Oh, ți-a spus despre telegramă? Joanna se îmbujoră.

N-a fost deloc frumos că a făcut asta.

– N-a vrut să-mi spună. Dar a venit aici supărată și eu am încercat să aflu de ce era așa. Bărbatul o privea provocator. De ce nu i-ai dat tânărului vești despre tine?

– Am fost prea ocupată ca să-i scriu. Încerca să nu-și arate iritarea în privința a ceea ce se întâmplase, mai ales că incidentul fusese dezbătut și de către alte persoane.

A urmat o pauză, timp în care Joanna își dădu seama că Roger aștepta să mai spună ceva, dar când nu se întâmplă asta, întrebă:

– Nu te supără faptul că Shuan mi-a spus totul? N-ai de gând să-mi ții o teorie despre confidențialitatea corespondenței?

– O telegramă prin telefon nu poate fi confidențială, nu? N-aveam cum să mă plâng că întregul Tuleen îi cunoaște conținutul!

– Bine, dar nu te deranjează deloc?

Joanna râse.

– O spui de parcă ai dori să fie așa. Recunosc, m-a enervat puțin...

– Ei, da... scoate ce e omenesc din tine! O privi pe sub gene. Ești enervată, nu-i așa? Mai ales pentru că am aflat câte ceva din viața pe care încerci atât de mult s-o ascunzi de lume.

– Nu e așa. Și să știi că dacă te referi la conversația noastră, nu ți-am povestit nimic despre mine pentru că pur și simplu mi-am dat seama că nu te interesează.

– Dar așa fi putut deveni interesat! Acum era serios. O prinse de încheietură și o strânse parcă special ca s-o doară. Am vrut să vorbesc cu tine zilele trecute. Și nu din curiozitate, ci pentru că trebuie să-mi amintesc că în afara camerei ăsteia e o lume reală, spuse, rotindu-și privirea prin dormitor. Nu vezi cât de ușor, cât de al naibii de ușor e să uiți? Și că toată lumea de aici încearcă să-mi arate că ăsta e viitorul meu?

Joanna își eliberă cu delicatețe mâna.

– Înțeleg, zise ea, cu milă în glas. Dar te înșeli dacă spui că nimeni nu te ajută să ieși de aici. Uneori, nici măcar tu nu te ajuți. Și o știi foarte bine.

– Crezi că nu știu asta? E un fel de disperare care mă cuprinde uneori. Știi, Joanna, câteodată folosesc momentele mele de depresie ca să-i fac pe ei să se simtă vinovați pentru că mă țin aici.

– Da, dar folosești asta mai mult împotriva ta.

– Știi și asta. Dar e singurul lucru la îndemână cu care pot să răbufnesc, înțelegi? se relaxă puțin. Aș folosi-o și împotriva ta, doar că mi se pare că tu nu te-ai supăra. Cred că e de vină calmul tipic englezilor.

– Ei, să nu fii atât de sigur de asta, îl avertiză Joanna, zâmbind. Dintr-o dată, se simți fericită pentru că simțea că își deschide sufletul în fața ei și așa ar putea să descopere cum să-l ajute.

– Ei, acum știi câte ceva din părțile mele întunecate. Tu ai așa ceva?

– Nu cred.

– Ești fericită?

– În mare parte a timpului, da.

– Presupun că la asta contribuie și tânărul acela. O să te căsătorești cu el? Joanna fu luată prin surprindere de întrebare și nu-i răspunse.

– Deci, o să te măriți cu el? insistă Roger, ca un copil.

– Nu m-a cerut de soție.

– Nu e asta răspunsul la întrebarea mea.

Nu avea altceva de făcut decât să fie sinceră cu el.

– Vezi tu, îl știu pe Dale de foarte mult timp. E cercetător; când sunt la Londra, ne petrecem cam tot timpul împreună, pentru că așa a fost de la început și poate așa va fi mereu.

– Asta până când se gândește să te ia de soție, să te depoziteze într-o casă din suburbii, unde o să vă vedeți fiecare de treaba voastră.

– Nu asta ar fi sfârșitul fericit?

Vorbele lui erau usturătoare, dar Joanna era bucuroasă că zâmbea și trecuse de starea de depresie. Dacă ar fi putut să păstreze totul astfel! Trebuia să reușească!

Când a plecat de la el, l-a lăsat liniștit și mulțumit că îi împărtășise câte ceva din viața ei personală.

În fața unei foi de hârtie pe care dorea să-i scrie lui Dale, se gândise la cât de sinceră fusese cu Roger în privința acestuia. Cu nimeni nu mai discutasese așa ceva, așa că nu-și dădea seama din ce motiv se putuse destăinui atât de ușor în fața unui străin.

Iar în privința căsătoriei cu Dale, dintotdeauna considerase relația ca pe una confortabilă, o bază excelentă pentru căsătorie. Dar, dintr-o dată, își dădu seama că lor le scăpase ceva: dragostea care să-i facă să simtă că trăiesc cu adevărat. Nici ea și nici Dale nu știau nimic despre sentimentul înălțător care unea cuplurile.

Ce gând prostesc! se mustră ea. Doar erau amândoi adulți, nu-i așa? Și nu copii care visau la cai verzi pe pereți.

Joanna luă stiloul în mână și încercă să se concentreze pe treaba pe care o avea de făcut. Minte era pregătită, dar nu și inima, care încă mai visa, dintr-un motiv greu de înțeles, la steaua care încă nu apusese pentru ea...

Capitolul 4

Într-o zi însorită, primi o vizită de la colonelul Kimstone și soția sa.

— Soră Merivale, am auzit că ești aici! spuse colonelul, zâmbindu-i prietenos. Apoi, întorcându-se spre soția sa: nu ți-am spus că ea e salvarea lui Roger?

Doamna Kimstone zâmbi reținut, lucru care îi dădu de gândit Joannei că nu avea mare încredere în vorbele soțului său.

— Cred că mă așteptam să văd pe cineva mai în vârstă, zise ea.

— Prostii! Nu există asistente bătrâne. Toate se mărită de tinere și nu mai lucrează. Nu-i așa, Roger? exclamă colonelul, râzând zgomotos. Apoi, adăugă: acum avem noi grijă de pacient, soră. Pleacă și bucură-te și tu puțin de soare.

Joanna, care abia aștepta un moment de libertate, primi cu bucurie oferta. Se grăbi în cameră să se schimbe în blugi și într-un pulover gros, și plecă să se plimbe prin împrejurimi.

Se plimbă timp de o oră, după care se întoarse spre casă. Dar, din curiozitate, merse pe o alee lăturalnică, ce ducea la casa lui McKiley.

Era o locuință mică și parcă mai frumoasă și mai bine îngrijită decât reședința Carrieghmere.

Vru să se întoarcă, dar se întâlnește cu René, care se înclină ceremonios.

– Domnișoară Merivale, dorești să ne faci o vizită?

– Nu, nu chiar. Am venit până aici doar ca să privesc casa.

– Dar dorești să intri, nu-i așa? În zona asta nu există obiceiul ceaiului de la ora cinci, dar doamna Hagerty știe că-mi place la nebunie plăcinta cu cartofi, și cred că la ora asta deja e gata. Nu-i așa că o să intri să mănânci cu mine o porție?

– Ei bine, doar un minut; apetitul Joannei își făcuse simțită prezența când auzi de plăcinta cu cartofi. Și în afară de asta, era curioasă să vadă interiorul casei.

Intră și bărbatul o strigă pe menajeră:

– Haggy! Unde ești?

De pe scări apără o femeie în uniformă care-și ștergea mâinile pe șorț.

– Sunt aici. Ce dorești?

– Plăcinta mea cu cartofi, ce altceva? Întrebă René într-un gest de abandon total. Și poate că niște ceai pentru domnișoara Merivale?

– Nu e nici un ceai făcut. Doar ce mi-a rămas de la cină, răspunse ea, arțagoasă.

– Atunci, nu vă mai deranjați pentru mine. Mă mulțumesc și cu un pahar cu lapte.

– Of, lapte și plăcintă! Ce gusturi! plecă femeia bombănind.

– Pe aici, îi indică René un hol. Aici mănâncăm, spuse din nou, când intră în sufragerie. Noi nu ne petrecem prea mult timp pe aici. Justin locuiește în camera alăturată.

Acolo muncește cel mai mult, acolo se întâlnește cu prietenii și dă petreceri.

– Și tu? unde te vezi cu prietenii? întrebă Joanna, cu delicatețe.

– Eu? Dar în Irlanda n-am nici un prieten. Sunt un străin, domnișoară Merivale.

Fata simți că o spune cu o undă de regret.

– Atunci, pentru tine, Irlanda nu înseamnă mai mult decât o etapă în viața ta, nu? Și în timp ce-l întreba asta, se gândea că și pentru ea era la fel. O dată terminată treaba cu Roger Carnehill, și ea avea să se întoarcă de unde a venit.

– Nu, e mai mult de atât pentru mine, veni răspunsul tânărului. Eu voi mai rămâne aici o perioadă după ce-mi voi termina studiile, apoi voi pleca acasă. Dar când mă voi întoarce în Belgia, aș dori să iau și ceva cu mine...

Preț de o clipă se priviră, amândoi știind că se referea la Shuan. Apoi, băiatul izbucni în râs și privi camera.

– Pentru mine, e oribil locul ăsta, dar știu că nu voi sta aici o eternitate. Se întoarse și luă din mâna servitoarei tava cu pahare cu lapte și farfurioara cu plăcintă.

Se așezară la masă.

– Acum, între noi fie vorba, tu găsești lucrurile astea distractive? întrebă tânărul.

– Foarte mult, spuse fata, luând o gură de lapte.

Fata se uită la ceas și, în timp ce René coborî să mai ia puțin lapte din bucătărie, Joanna își dădu seama că era timpul să plece. Dar se auziră pași pe culoar și în câteva secunde, Justin McKinley apără în ușa sufrageriei.

– Deci, până la urmă ai venit la mine.

Nu ți-am spus că așa avea să se întâmple? întrebă el, făcând o plecăciune.

Joanna spuse, cu răceală în glas:

– Am ieșit la o plimbare și m-am oprit în fața casei, ca s-o privesc. René m-a întâlnit acolo și m-a invitat să intru să mănânc niște plăcintă cu cartofi. Bărbatul se uită la tava cu lapte și plăcintă.

– Hm, tipic. Vino în camera mea și o să am eu grijă să te servesc cu un ceai tipic englezesc.

– Nu, nu mai pot rămâne, spuse fata. René a plecat să mai aducă puțin lapte, iar când vine, trebuie să-mi termin plăcinta și să plec.

– Dar vei veni din nou, nu-i așa? O dată ce ai scăpat din bârlogul acela, vei repeta experiența, nu?

– Am timp liber în fiecare zi, minți Joanna. Așa că nu trebuie să "scap" de acolo.

– Serios? Și unde te-ai plimbat azi, de exemplu?

– Prin parc și împrejurul casei. Mi-au plăcut la nebunie copacii de acolo.

– Mm, prea mulți. Mult timp, familia Carnehill n-a lăsat pe nimeni să-i taie pentru cherestea, dar eu încerc să remediez situația.

– Am văzut asta, comentă fata, cu răceală.

– Ai văzut cât de mulți am tăiat? Ar fi fost un gest stupid să-i păstrez, mai ales că acum a crescut prețul lemnului.

– Domnul Carnehill e de acord cu toate astea? se auzi Joanna întrebând.

Justin McKinley o privi mirat.

– Ce faci acum? Vrei să-l întreb de față cu tine? întrebă el, amuzat.

– Nu, doar că..., își dăduse seama de faptul că se lansase într-o conversație în care, fără autorizația lui Roger, nu avea de ce s-o

intereseze. Mai ales că încerca să discute un asemenea subiect delicat cu unul dintre oamenii pe care bărbatul îi disprețuia cel mai mult.

– Doar că ce?

– Ei bine, lui nu i se spun destule despre lucrurile care se întâmplă. Eu sunt asistenta lui și, la fel ca și doctorul Beltane, sunt sigură că astea l-ar ajuta să se refacă mai repede. Vrea să afle lucruri, să fie consultat în privința afacerilor.

– Și te-a trimis pe tine să scoți asta de la mine, desigur, în mod neoficial.

– Nu! Până și ei i s-a părut falsă negația. Părerea mea despre toate astea e una profesională. Până la urmă, nu mai e un copil. E un bărbat – chiar dacă unul bolnav!

– Și un bărbat bolnav speculează emoțiile unei fete ca tine? Ei, îmi pare rău, dar e dorința doamnei Carnehill să nu-l îngrijorăm cu lucrurile astea.

– Dar nu se poate ocupa și el de ceva mai ușor? Doar ca să se simtă în vreun fel, folositor? insistă fata. Pentru asta, ai putea cu siguranță s-o convingi pe doamna Carnehill.

– Și să-l forțez să se simtă copilul care tu spui că nu e? Cum crezi c-ar reacționa dacă îi dau pe mâini o treabă neînsemnată? Nu, știrile per ansamblu sunt cele mai indicate.

Era un punct de vedere personal, dar Joanna nu era convinsă. Oricum, până să mai spună ceva, René se întoarse cu laptele și fata își termină plăcinta.

– Trebuie să plec, spuse ea. Mulțumesc mult pentru invitație. Dar spre ușă, nu René o însoți, ci Justin.

– Data viitoare, vei lua ceaiul cu mine? întrebă el.

– Da, într-o zi îl vom bea împreună.

Se grăbi să ajungă acasă, unde îl găsi pe Roger, care spunea în gura mare că deja se săturase de vizitatori în ziua aceea.

– Iar tu ai fost plecată mult timp, o acuză el pe Joanna.

– Știu, îmi pare rău. M-a invitat René Menden la o plăcintă cu cartofi. Apoi, zâmbindu-i colonelului Kimstone: mulțumesc că i-ați ținut de urât cât am fost plecată.

– Prostii, bombăni soția lui. Venim deseori să stăm de vorbă cu Roger. Nu-i așa, dragă?

– Da, deseori, spuse Roger. Și se abținu să nu completeze: prea des.

– Dar, pe cuvântul meu, spuse femeia, chiar ai făcut niște schimbări de când te-am văzut ultima oară. Toată mobila din cameră a dispărut!

– Joanna nu a fost de acord cu ea, așa că a scos-o. Dacă vreți să vă așezați pe vreun scaun, îl găsiți în pod, comentă Roger, înțepat.

– Cine n-a fost de acord cu ea? mai întreabă o dată femeia, crezând că nu auzise bine.

– Eu am făcut-o, spuse fata, înțepată. Mobila e foarte frumoasă, dar nu e indicată în camera unui bolnav. Păstrează mult praf. Bănuiesc că știți și dumneavoastră asta.

Doamna Kimstone, luată prin surprindere de provocarea directă, spuse doar:

– Ei, da, sigur că știam. Dar acum camera pare atât de goală, parcă ar fi una de spital.

– Asta cred că a fost ideea, spuse Roger. Sau, cel puțin, așa am bănuțit.

Colonelul încercă să rămână în afara discuției:

– E timpul să plecăm, dragă. Haide să-l lăsăm pe Roger pe mâna Joannei.

– Rămâneți la cină? Întrebă Roger, bucurându-se în sinea lui că va fi lăsat în pace.

– Da, am fost invitați să încercăm ultimele rețete ale doamnei Carnehill. Îi zâmbi Joannei și ieșiră din cameră.

Când rămase singură cu el, Joanna îi zise direct:

– N-ai fost prea drăguț cu ei, să știi.

– Vrei să spui că am fost un adevărat nesimțit?

– Nu, și asta poate fiindcă te-am văzut purtându-te mai rău.

– Dar femeia aia e ca un tânțar. Nu știe unde să te înțepe mai întâi.

– Oh, te referi la discuția despre mobilă? Începu Joanna să râdă.

– Nu, nu mă refeream la asta, ci la faptul că încearcă să se amestece în viețile tuturor. Făcu o pauză. Ei bine, l-ai văzut pe René. Ce-ai reușit să scoți de la el?

– Nimic. Nu l-am putut întreba nimic. Apoi, continuă, cu riscul de a-l supăra: știi, cred că l-am pune într-o postură jenantă pe băiat. E mai mult decât spionaj. Mai bine m-aș duce direct la domnul McKinley.

– Asta ți-ar putea lua mult timp! spuse Roger, sarcastic.

– Ei, de fapt, chiar am vorbit cu el. A venit acasă cât eram acolo cu René. Se opri o clipă, apoi, încercând să surprindă reacția lui Roger, spuse: știai de copacii care sunt tăiați în partea de est a parcului, pentru a fi vânduți?

– Da, știam, se încruntă el.

– Ei bine, domnul McKinley a spus că era cel mai bun lucru care trebuia făcut, ținând cont de prețul chereștei care e în continuă creștere. Dar nu mi s-a părut că știe de aprobarea ta.

– Așa că ai discutat cu el despre faptul că eu aprob sau dezaprobat acțiunile lui? Joanna, ai mers prea departe!

Joanna se îmbujoră.

– Nu credeam că ai fost consultat în privința asta. Și am crezut că e unul din lucrurile pe care ai dori să le știi.

– Un preț bun! La ce să-mi folosească mie informația asta, dacă nu știi care-i prețul?

– I-am spus asta domnului McKinley. L-am rugat să te lase să ai mai mult control asupra situației.

– Joanna, ești imposibilă! spuse el, cu resemnare. Te credeam aliata mea. De parcă McKinley te-ar asculta pe tine și mi-ar trece mie din responsabilitățile lui! Dar, lasă, nu mai contează!

Joanna se întristă. Și ea se considerase aliata lui. Dar iată ce făcuse. Îl dezamăgise fără să vrea.

– Să știi că există doar o modalitate ca să ajungi din nou la conducere. Să te pui pe picioare. Pentru început, ar trebui să ai încredere în tratamentul pe care-l vei primi la Dublin.

– Da, și dacă voi ajunge vreodată să mă refac, vor exista lupi ca soția colonelului Kimstone care vor fi cu ochii pe mine, să vadă ce fac cu libertatea.

Joanna nu răspunse nimic. Nu înțelegea ce-l făcuse să spună asta, dar n-avea de gând să se certe cu el.

După cină, fata rămase singură cu doamna Kimstone, după ce ceilalți pleaseră la o plimbare.

Doamna Kimstone scoase din poșetă un tricotaj și luă andreele în mână.

– Nu croșetezi, soră? întrebă femeia, cu asprime în glas.

– Uneori. Dar n-am început nimic, deocamdată, recunoscui fata.

– Se spune că e atât de liniștitor.

– Da, când merge bine.

Și nu mai spuseră nimic, preț de câteva minute. Apoi, femeia zise:

– E tare drăguț când te gândești că în momentul în care Roger se va reface, doamna Carnehill va putea în sfârșit să-și finalizeze planurile, în ceea ce-i privește pe cei doi tineri.

– Planuri? Pentru cine? Nu înțeleg, spuse fata.

– Ei, haide soră, nu te preface că nu ți-ai dat seama! Sau poate te gândești că e mai bine să fii neutră? În cazul ăsta, mai bine n-aș mai continua. Dar nu cred că nu ți-ai dat seama ce e între Roger și Shuan. Iar doamna Carnehill ar fi atât de fericită dacă cei doi ar forma un cuplu.

– Roger și Shuan? fata își dădu seama că folosisese numele mic al pacientului său. Sigur nu vă înșelați, doamnă Kimstone? Mie nu mi s-a părut că doamna Carnehill ar dori așa ceva.

– Soră, cred că o cunosc pe Edna Carnehill de mai multă vreme decât tine! răspunse femeia, înțepată. Ar fi încântată să existe o relație între cei doi. Și nu poți risca niciodată să aduci o noră oarecare într-o casă respectabilă, cum e Carrieghmere!

– Dar doamna Carnehill mi-a spus că între cei doi e doar o relație frățească. Joanna se întrebă dintr-o dată de ce simțea că nu dorește ca lucrurile astea să fie adevărate. Își zise că poate doar dorința de a o contrazice pe femeia clevetitoare o făcea să se poarte astfel. Apoi continuă: doamna Carnehill chiar crede că tânărul Menden e îndrăgostit de fată.

– Dar n-a spus nimic că Shuan ar ține la el, nu? Știu prea bine că fata nu simte nimic pentru băiat.

– Da, cred că oricine ar fi de acord cu asta.

– Cum ar putea, când știm cu toții cât de atașată e de Roger? spuse ea, cu triumf în glas.

– Dar e o mare diferență de vârstă!

Ea are optsprezece ani, iar domnul Carnehill... treizeci? Și, în plus, știți că eu petrec mult timp alături de el, nu? Și niciodată nu mi-a dat de înțeles că ar ține la Shuan în felul acela.

– Diferența de vârstă nu înseamnă nimic. Iar Roger nu e genul de bărbat care să-și exprime sentimentele. De altfel, sunt multe lucruri pe care le ține doar pentru el.

– L-ați întrebat asta? Întrebă fata, dorind să afle mai multe despre pacientul său.

– Oh, n-am încercat prea mult. Dar mi-am dat seama că așa e, pentru că asta îi e firea și toți bărbații simt că trebuie să păstreze ceva pentru ei. Mai ales, din cauza accidentului, știi tu.

– Accidentul?

– Da, e de părere că n-ar trebui să vorbească despre el, atâta timp cât zace pe un pat, neștiind care va fi viitorul său.

– Și apoi, nu poate avea mare încredere în sentimentele lui Shuan, spuse Joanna, convinsă. Și consideră că mai bine nu-i declară dragostea, din moment ce n-o poate lăsa să ia o decizie fără să se simtă constrânsă de împrejurări.

Doamna Kimstone ridică dezgustată din sprâncene.

– Dragă soră, nu credeam că vorbim despre dragoste!

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbim? izbucni fata, exasperată.

– Desigur, vorbeam despre o relație pe care cu toții am găsi-o potrivită. Îi cunosc de când erau copii și nu cred că ar exista ceva romantic între ei, dar chiar și o alăturare fără astfel de sentimente, ar fi ideală. Joanna nu mai spuse nimic, privind-o pe femeia acră din fața ei, care încerca să șteargă din viața unor tineri cele mai frumoase sentimente pe care le putea trăi un om.

Doamna Kimstone spuse, acidă:

– Ei, soră, dar se pare că nu-ți surâde deloc ideea asta! Mă întreb de ce oare?

– Nu e treaba mea să-mi dau cu părerea în legătură cu planurile private ale pacienților mei. Doar că am fost puțin surprinsă de ceea ce mi-ați spus.

– Oh, poate te-ai simțit ofensată că Roger nu ți s-a destăinuit. Cred că asistentele moderne speră ca pacienții lor să aibă încredere deplină în ele. Oricum, nu trebuie să privești lucrurile așa. Eu îl cunosc de mult pe Roger, așa că pot simți lucrurile pe care nu mi le spune.

– Nu, n-am de ce să mă supăr, minți fata, întrebându-se pe cine n-ar irita o discuție cu o femeie atât de îngustă la minte ca cea din fața ei.

Dar seara, când ajunse în camera ei, își dădu seama că nu reușea să-și scoată din cap ceea ce-i spusese soția colonelului. Ba mai mult, dorea să afle și alte lucruri, cu toate că nu înțelegea de ce ar putea s-o intereseze viața unor oameni cu care ea nu avea nici o legătură. Era de părere că trebuie să mai iasă din casa aceea pentru că, poate din cauză că-și petrecea atâta timp acolo, devenise interesată de subiecte care n-aveau legătură cu ea sau cu munca ei.

Însă era imposibil să rămâi indiferent lângă oameni cum erau cei din casa Carrieghmere. Erau atât de colorați și de vii, că n-aveai cum să nu-i îndrăgești. Chiar îi spusese asta și lui Dale. Îi povestise amănunțit tot ce se petrecea acolo și era sigură că altă persoană în locul lui, ar fi fost cu siguranță gelosă. Dar își aduse aminte că și el îi trimisese un răspuns la scrisoarea ei. Părea deranjat de ceva, dar nu scria de ce anume. Nici Joanna nu știa și se întreba cu ce greșise oare. Își puse în gând să-i scrie din nou, de data asta eliminând detaliile despre lucrurile care se petreceau la Carrieghmere.

Se auzi o bătaie în ușă. Se gândi imediat la Roger, care probabil avea nevoie de ea și trimisese pe cineva s-o cheme. Deschise repede și o văzu pe Shuan Ferrall privind-o din prag.

– Pot să intru? spuse ea, pe nerăsuflăte. Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să plec din casa asta!

Un moment, cele două s-au privit fără să spună nimic. Apoi, Joanna spuse:

– Da, intră. Intră și așază-te.

– Oh, erai pe cale să te duci la culcare, spuse fata, într-o încercare forțată de a-și cere scuze.

– Oh, stai liniștită, mai aveam câte ceva de făcut, răspunse Joanna zâmbind. Dar, ia spune-mi, de ce zici că trebuie să pleci de acasă?

– Așa vreau. Oh, n-am de ce să mai rămân aici. Dar nu i-am spus nimic mamei. Am venit la tine pentru că mi-am adus aminte că mi-ai sugerat într-o zi că mi-aș putea lua o slujbă la un magazin de antichități, sau așa ceva.

– Și tu ai spus atunci că lucrul ăsta ar fi imposibil, îi reaminti Joanna.

– Da, ei bine, m-am răzgândit. Mă gândesc să plec la Dublin.

Joanna tăcu o clipă. Greșise când îi lăudase cunoștințele despre obiectele de artă. Iar acum îi putea decide viitorul.

– Mama nu m-ar lăsa să stau acolo, bineînțeles. Va trebui să fac naveta, dar am tren spre Dublin, așa că nu va fi o problemă.

Joanna trase aer în piept. Trebuia să-i taie cumva elanul acesta copilăresc.

– Nu cred că va merge, Shuan, îi zise ea pe un ton blând. Vezi tu, trenul acela ajunge aproape de prânz. Nimeni nu va accepta să începi serviciul la acea oră. Sunt sigură că n-ai avut suficient timp să te

gândești la asta. Va trebui să pleci foarte devreme de acasă, chiar și sâmbăta, și pentru a ajunge la gara din Tuleen trebuie să mergi cu bicicleta sau în camioneta lui René.

– O să merg cu bicicleta, spuse fata morocănoasă.

– Chiar și așa, va trebui să faci asta și în fiecare seară. Și ce-o să se întâmple cu toate lucrurile pe care le făceai aici? Nu-i spuneai mamei tale că ai un nou elev la călărie?

– I-aș putea da lecții sâmbăta sau deloc.

– Și căteii?

Ce se va întâmpla cu ei?

O umbră întunecă fața tinerei.

– Da, știu, dar tu mi-ai dat ideea asta, o acuză ea.

– Știu, dar atunci nu mă gândisem la implicațiile practice ale acestui lucru. Îmi pare rău, Shuan. N-ai vrea să-mi spui ce te-a făcut să te gândești la asta?

– Este... oh, este din cauza ta și a lui Roger!

– Ce e cu domnul Carnehill și cu mine? întrebă Joanna după o pauză.

– De când ai venit tu, pe mine nu mă mai vrea. Am încercat să mă conving că încă mai vrea să fac unele lucruri pentru el, să fiu cu el în lipsa ta. Dar e în zadar. Vorbește într-una despre tine și dintr-o dată, am ajuns la concluzia că nu mai suport! Și când i-am spus că tu mi-ai sugerat să-mi iau o slujbă la Dublin, el a zis că e o idee excelentă și că ar trebui s-o încerc. Atunci, mi-am dat seama că nu mai are sens să continuu.

– Te voi întreba ceva discret, Shuan. Nu răspunde dacă nu dorești. Ții mult la domnul Carnehill?

– Da, extrem de mult, răspunse fata, cu ochii în lacrimi.

– Atunci, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş gândi să plec la Dublin, sau în altă parte, cât timp e bolnav. Încă mai sunt lucruri pe care le poţi face pentru el. Şi n-are sens să te îneci în gelozie. Împreună, îl putem ajuta.

– Dar el nu mă mai vrea!

Joanna simţi că ajunge la limita răbdării.

– Te va dori mai puţin dacă fugi de lângă el!

– Chiar crezi că mai are puţină nevoie de mine? întrebă ea, neîncrezătoare.

– La fel de mult cum are nevoie de oricine care îl poate ajuta. Dar, chiar dacă îi oferim ajutor, el va fi cel care se va vindeca, în cele din urmă.

Se aşternu tăcerea pentru câteva clipe, după care fata spuse:

– Bine, plec acum. Dar dacă pot să fac ceva pentru a-l ajuta pe Roger, voi face. Până să iasă, se întoarse şi spuse, parcă fără voia ei: mulţumesc. După care ieşi.

După aceea, Joanna se urcă în pat. Deci, până la urmă se iubesc, iar doamna Kimstone se înşelase când zisese că între ei nu poate fi nimic asemănător dragostei, gândi ea. Iar eu sunt bucuroasă că e aşa cum am sperat...

Capitolul 5

În dimineața următoare, doctorul Beltane telefonă și spuse că Roger era așteptat cât mai repede într-o clinică din Dublin.

– Va merge acolo cu ambulanța, iar tu îl vei însoți, soră. Va rămâne acolo câteva zile, timp în care nu va fi nevoie de tine, așa că te vei putea întoarce la Carrieghmere în aceeași zi.

Roger primi veștile cu seninătate, doamna Carnehill abia aștepta tratamentul, doar Shuan cerea asigurări că totul va fi bine. Fata stătea speriată, cu mâinile în buzunare, încercând din răspuțuri să nu se arate crispată.

– Pentru Dumnezeu, Shuan, nu mă mai privi așa! izbucni Roger furios când o văzu. Parcă ai asista la înmormântarea mea, așa te uiți la mine.

Auzind astea, Shuan ieși imediat din cameră, dar Joanna fu șocată de durerea din ochii ei. Biata Shuan! Trebuia să învețe că prețul iubirii e mare.

– Nu trebuie să ia lucrurile așa! spuse Roger, ca să se apere.

– Da, și crezi că asta e o scuză bună pentru ce-ai spus? îl mustră Joanna.

– Nu, dar... Ei bine, cu atitudinea asta mă face să mă simt mai nefolositor decât sunt.

– Cred că atunci când ești foarte atașat de cineva, e greu să-ți înfrânezi asemenea ieșiri.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar eu și Shuan ar fi trebuit să ne cunoaștem mai bine până acum. Ar trebui să știe că n-are cum să mă ajute și că trebuie s-o fac de unul singur.

– Asta n-o poate opri să facă ceea ce simte, spuse ea calm, încercând să nu strige la el: "Nu vezi că dacă o femeie te iubește destul de mult, vrea să-ți dăruiască tot ce are și poate și ceva în plus? Că în dragoste nu poți da prea mult?"

Trebuie să dai tot ce ai, și când o faci, tot simți că n-ai făcut-o cum trebuie și ți-e rușine că poate ai uitat să dăruiești ceva. Nu înțelegi nimic din toate astea?"

Reveni la realitate în momentul în care văzu că Roger o privea ciudat.

– Un bărbat trebuie să facă unele lucruri de unul singur. Nimeni, nici o femeie, nu trebuie să le facă pentru el. Spune-mi, Joanna, ai făcut vreodată greșeala de a încerca?

– Nu știu. Poate că am avut intenția asta.

– Câtă lipsă de înțelepciune din partea ta! spuse el, zâmbind ironic. Și cine a fost victima? Tipul ăla din Londra? Dale nu-mai-știu-cum? Farmacistul?

Joanna izbucni în râs, mulțumită că-l vedea bine dispus.

– Nu, și nu e genul ăla de chimist.

– Poate că a fost un tip din trecutul tău, sau din prezent?

– Nu. Pentru cineva pe care nu-l cunoșteam foarte bine la momentul respectiv. Așa că asta înseamnă că am fost de două ori impertinentă, nu-i așa?

– Nu știu, spuse încet. Am impresia că un bărbat ar accepta multe de la tine, Joanna. Oferi, dar n-ai niciodată încredere în ceea ce ai putea să primești. Odată, cu puțin timp în urmă, te-am rugat să mă ajuți. Nu țin minte să mai fi spus asta și altcuiva înainte.

– Dar de ce să nu mi-o fi spus-o? Pentru asta sunt aici, nu?

Spitalul unde a fost dus Roger era exact lângă Stephen's Garden, în centrul orașului, iar Joanna, după ce l-a lăsat acolo, a luat drumul străzilor, ca să se plimbe, până la ora la care pleca trenul spre Carrieghmere.

La un moment dat, când voia să traverseze un bulevard, auzi lângă ea un zgomot de frâne. Era Justin McKinley, în mașina lui de lux.

Bărbatul spuse direct:

– De obicei treci așa aiurită strada ca să tulburi traficul?

Joanna începu să râdă.

– Oh, nu, îmi pare rău dacă ți-am stat în cale.

– N-a fost chiar așa. Aveam de gând să ajung la Shelbourne să beau ceva. Ce zici, iei prânzul cu mine?

– Voiam să mă duc la Carrieghmere devreme, ezită fata.

– Ei, care-i graba? Ai venit cu Roger, nu? Atunci, mănâncă ceva cu mine, apoi o să-ți fac un tur al orașului, după care vom merge acasă. Ce zici?

– Trebuie s-o anunț pe doamna Carnehill, spuse Joanna, hotărâtă. Va dori să afle cum a suportat călătoria fiul ei.

– Ei bine, poți face asta de la Shelbourne, care e chiar aici.

Joanna cedă și merseră în restaurantul hotelului.

După ce fata telefonă la reședință, se așezară la o masă, față în față. După prânz, Justin i-a prezentat cele mai frumoase și mai interesante lucruri din oraș. Apoi, au pornit spre Carrieghmere.

Au vorbit puțin, iar pe drum, Justin o întreabă:

– Ei, cum ți se pare acum slujba?

– Acceptabilă, veni răspunsul evaziv al fetei.

El râse.

– Hm, ești reținută în privința subiectului, nu? Vrei să spui că suporti bine stările și capriciile lui Roger?

– Te deranjează dacă nu discutăm despre pacientul meu? întreabă fata.

– Scuze, spuse el pe un ton amuzat și idiferent. Dar să-ți amintesc că ieri tu ai discutat cu mine despre pacientul tău?

– Da, dar asta era diferit. Nu era un lucru personal.

– Nici asta nu era un lucru cu privire la el. Mă refeream la tine când am pus întrebarea.

– Ei bine, încetezi cu întrebările dacă-ți spun că este un caz satisfăcător și că n-am nici o implicare personală în el?

– Chiar nici una? Știi, mi se pare cam greu de crezut. Îl cunosc destul de bine pe Roger și pot spune că e atras de orice femeie frumoasă.

– Nu știu asta. Eu sunt doar asistenta lui.

Justin ridică din umeri.

– Și nu discuți cu pacientul tău astfel de subiecte? Bine, nu te mai întreb nimic. Acum, ce zici dacă mi-ai arăta puțină amabilitate și ai veni diseară la o petrecere improvizată?

– Sunt în uniformă.

O să am timp să mă schimb?

– Sigur. Vin niște prieteni de-ai mei din Dublin, dar nu vor ajunge înainte de ora șapte. Vii?

Fata deja se gândise cu groază că avea să stea cu doamna Carnehill și cu fiica ei morocănoasă. Mai rău era că până la sosirea lui Roger, nu avea nimic de făcut.

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu doamna Carnehill. Dacă nu are treabă cu mine, atunci da, o să vin.

– Serios? Bine, atunci o să te aștept.

Mai târziu, în timp ce se schimba, Joanna își dădu seama că asta era prima ocazie de când venise în Irlanda, când ieșea în societate. Își aminti cum, prima dată când ajunsese la Carrieghmere, se întrebase dacă va avea posibilitatea să iasă într-o zi de acolo. Dar, în mod ciudat, nici măcar nu avusese timp să se gândească la așa ceva.

Când ajunsese la casa lui Justin, deja erau parcate o mulțime de mașini, iar camera în care stătuse de vorbă cu René, era acum plină de oameni.

Justin McKinley veni la ea și se scuză că nu o văzuse mai devreme. Apoi o studie din cap până-n picioare, de la părul blond până la dresurile de mătase.

– Porți uniformă ca o profesionistă, dar hainele le porți ca o femeie!

Cuvintele erau un compliment, dar tonul și privirea care le însoțea erau o enigmă. Joanna se îmbujoră, gândindu-se cum de i-a trecut bărbatului prin cap să-i spună asemenea lucruri. Dar, fără să aștepte o replică, o luă de mână și o conduse să cunoască și alți oaspeți.

Prezentările au fost la fel ca la orice petrecere: nume ciudate, un schimb de câteva cuvinte politicoase, și apoi următorul grup de necunoscuți. Joanna începuse să-și dorească să cunoască pe cineva care să vrea să vorbească cu ea.

S-a bucurat când a apărut și René, iar Justin o lăsa în compania lui și a unei fete blonde, îmbrăcate în alb.

Fetele se studiară preț de o clipă, iar Joanna observă că tânăra, deși îmbrăcată într-o rochie albă, avea doar accesorii negre: cercei, pantofi, geantă, demonstrând un aer sofisticat.

– Numele meu e Magda, spuse fata, înainte ca René să apuce să facă prezentările.

Tu cum te numești?

– Joanna. Joanna Merivale. Și făcu o pauză, sperând ca fata să-și spună și ea al doilea nume.

– Oh, Joanna, e de ajuns. Oricum partea cu Merivale n-o să mi-o amintesc niciodată. Se întoarse spre René. Pe al tău nu cred că l-am auzit vreodată.

– Nu contează, oricum nu l-ai fi ținut minte.

– E dulce, nu-i așa? îi zise ea Joannei.

Joanna nu spuse nimic, gândindu-se la faptul că unui om inteligent și manierat ca René nu i se potrivea un adjectiv ca "dulce".

În timp ce vorbeau, Joanna observă că blonda se uita la ei doar de fațadă, în timp ce-l urmărea cu privirea pe Justin. Iar când acesta se reveni la ei, Magda se prefăcu că-l privește cu indiferență.

Spuse cu seninătate:

– Ce petrecere drăguță, Justin! Toate fețele sunt cunoscute. Nu inviți și tu niciodată pe cineva nou?

Din nou, el o luă de mână pe Joanna:

– Doar ai cunoscut-o pe Joanna. Ea e nouă.

– M-am referit, bineînțeles, la bărbați! replică ea.

Bărbatul îi lăsă mâna fetei, apoi se apropie de Magda.

– Dar tu n-ai nevoie de bărbați noi, nu-i așa?

– Fiecare femeie, interveni René, are nevoie de bărbați, pentru a-și dezvolta personalitatea.

Justin, ignorând cele auzite, întrebă din nou:

– Ai sau nu nevoie de bărbați noi?

– Mă mai plictisesc și eu, dădu ea din umeri. Mai ales când vezi că la petreceri apar aceiași oameni ca la afaceri. Am observat că în ultima vreme inviți doar oameni de care te-ai putea folosi.

O privi cu toții pe Joanna, însă fata nu înțelese de ce. Apoi, bărbatul continuă pe un ton ironic:

– Haide, asta e nedrept din partea ta! Cum poți să crezi că aș putea s-o folosesc pe Joanna la ceva? Se întoarse spre fată: tu ești cea care trebuie să te fi plictisit! Vrei să-ți caut pe altcineva cu care să vorbești?

Magda nu spuse nimic, dar Joannei îi era jenă de ea.

– René, și tu trebuie să găsești pe altcineva cu care să stai de vorbă, pentru că și eu plec, spuse blonda.

Justin se întoarse spre ea:

– Sigur că nu pleci! Voiam să te duc chiar eu acasă.

– Mulțumesc, veni leneș răspunsul ei, dar am venit cu soții Salmond și or să mă ducă ei acasă. Cum te-aș putea lua din povestea asta în care ești atât de prins? De data aceasta, privirea ei o incluse și pe Joanna. Se duse în partea opusă a camerei, vorbi cu un bărbat și o femeie, după care toți trei veniră, își luară la revedere de la Justin și plecară împreună.

Justin îi spuse Joannei:

– Cândva, o consideram unică pe Magda. Acum, înclin să cred că e doar umană.

Îi oferi Joannei altă băutură. Apoi, spuse, cu privirea la René:

– Cred că ar fi trebui s-o invit pe Shuan pentru el.

Dar ea îl tratează atât de îngrozitor, încât niciodată nu-l face să se simtă mai bine. Așa că e mai bine să stea despărțiți.

– E foarte transparentă și-i e foarte greu să recunoască tot ceea ce simte.

– Știi, acum am certitudinea că are de ce să fie geloasă. Te privește ca pe o înlocuitoare.

– Asta e absurd! replică Joanna.

– Oare? Chiar crezi că uniformă pe care o porți te acoperă complet? Dar ce zici de Magda? Reacția ei cu privire la tine, nu te pune pe gânduri?

– Magda mi-a rămas în minte ca o fată plictisită de tot ce vede în jur și fără nici un interes la adresa mea, spuse Joanna cu calm. Orice alt resentiment a fost pentru că tu te-ai etalat cu mine în fața ei. Dar că ea sau Shuan ar fi geloase pe mine, asta e absurd!

– Oare? întrebă Justin.

Când Roger fu adus de la Dublin, era palid și marcat de noul tratament la care fusese supus.

Doamna Carnehill a stat la patul lui, suferind pentru fiecare rid de pe fața acestuia.

– Oh, Roger, tu suferi!

– Nu, asta e floare la ureche, spuse el, încercând să zâmbească. Mă simt de parcă mi-au dislocat fiecare oscior iar la spate, unde ar trebui să simt ceva, nu simt absolut nimic.

Dar cei din familia asta mereu s-au simțit altfel decât trebuia, nu-i așa?

– Dar simțurile vor reveni, Roger. Trebuie! Vocea îi era mai convingătoare ca niciodată.

La scurt timp după asta, doamna Carnehill părăsi camera. Dar după plecarea ei, lui Roger îi pieri buna dispoziție și spuse morocănos:

– Mama se distruge cu grija pe care mi-o poartă! Aș vrea să nu mai fie așa. La ce bun? Și următoarea va fi Shuan, imediat ce se va întoarce de la Naas. Trebuie s-o ții departe de mine. Sau s-o minți cumva.

– Țin foarte mult la tine, spuse fata încet. E de înțeles atitudinea lor. Și tu nu suporti asta așa cum ar trebui. Acum câteva clipe, ai reușit s-o faci pe doamna Carnehill să zâmbească puțin. Ar trebui să faci asta mai des.

– Dar de ce trebuie să se consume atât din cauza asta? De ce nu pot accepta pur și simplu că asta e realitatea și că nu putem face mai mult de atât. Tu poți să rămâi impasibilă.

– Pentru mine e o situație diferită, nu-i așa?

– Este? Da, cred că ai dreptate. Știi, m-am gândit mult la tine, când eram în spital.

– Serios? chiar și Joannei i se păru ciudat tonul pe care întrebă asta.

– Da. Să nu te emoționezi prea tare. Deși, trebuie să recunosc că eram tentat să te strangulez dacă spuneai: "Sunt flatată", sau "Serios? ce drăguț!". Oricum, nu vrei să știi de ce m-am gândit la tine?

– Ba da, continuă, te rog.

– Ei bine, am avut niște nopți dificile, și majoritatea le-am petrecut gândindu-mă. Mi-am amintit ceea ce spunea un dramaturg pe nume Denis Johnston, și anume că nici unul dintre noi nu crede decât realitatea pe care o vede. Așa că am început să analizez oamenii care

faceau parte din realitatea mea... Mama, e desigur reală. La fel ca Shuan și McKinley, naiba să-l ia! René, doar parțial, mă tem. Și apoi, m-am gândit: Joanna? Știi, atunci mi-am dat seama că tu ești extrem de reală..

– Și ai fost surprins să constăți asta?

– Da, cred că da. Înainte, credeam că îmi trebuie ceva timp ca să știu că pot conta pe o persoană. Iar tu, de cât timp ești la Carrieghmere? De câteva săptămâni, nu-i așa? Și ești atât de corectă și impersonală în privința slujbei pe care o ai aici – și nici n-ai vorbit prea mult despre tine. De fapt, cred că poți trece foarte ușor drept o persoană închisă în sine. Dar, mi-am dat seama că nu e așa. Sunt doar un alt caz în agenda ta de serviciu. Asistentele au așa ceva?

– Doar oficial, zâmbi Joanna.

– Dar eu sunt mai mult decât atât?

Fata ezită, după care, spuse:

– Da, și tu ești real.

– Trebuia să spui asta, altfel aș fi crezut că mă notezi și pe mine, ca pe toți ceilalți, într-o agendă.

– Nu, să știi că tot ce aparține de Carrieghmere și oamenii care sunt aici mi se par mai reali decât mulți alții pe care i-am cunoscut de-a lungul timpului. Simt că parcă e un loc de care mi-a fost întotdeauna dor și față de care simt un fel de nostalgie. Începu să râdă. E imposibil, desigur. Cum mi-ar putea fi dor de un loc pe care abia l-am cunoscut?

– E mai degrabă improbabil. Ai trăit toată viața în Londra și mai devreme sau mai târziu, te vei întoarce tot acolo, uitând complet de locul ăsta. Luă paharul și pastila din mâna ei, și o privi întrebător. Știi, nu mi-a plăcut niciodată să fiu uitat în trecutul cuiva.

Joanna se uită la ceas, nedorind să-i întâlnească privirea. Spuse repede:

– Ei bine, am stat cam mult cu tine. Și mai sunt persoane care vor să te vadă, lucru care ar trebui să te bucure.

La o săptămână, când era în bucătărie pregătind o tavă pentru pacientul său, doamna Carnehill o veghea, în timp ce încerca o nouă rețetă.

Amândouă tresăriră când auziră pași grei în curte, iar Michael, cel pe care-l lauda doctorul Beltane, intră nepăsător în casă.

Se îmbujoră când o văzu pe Joanna și-i spuse doamnei Carnehill.

– Aș putea vorbi puțin cu dumneavoastră, doamnă?

Doamna Carnehill îl privi curioasă.

– Sigur, Michael. Ce s-a întâmplat?

– Ei bine... nu. Lăsați, era o prostie.

Femeia se opri din gătit, considerând că trebuia să-i acorde întreaga ei atenție:

– Uite ce e, Michael, spuse ea, răbdătoare. De câte ori vrei să ne ceri ceva, trebuie să spui chestiile astea. Ce e, de data asta?

– Ei bine, doamnă, aveți nevoie de mașină, mâine?

– Nu. Dar de ce? Ah, stai. Trebuie să ajung la Belfast, iar Shuan trebuie să mă ducă până la Tuleen.

– Dar după asta, mașina va fi liberă? întrebă el, deznădăjduit.

– Da, dacă o vrei tu. Ce vrei să faci cu ea?

– S-o duc la Dublin. S-o... duc pe Roseen la Dublin. Vrea să vadă un film în care joacă actorul ei preferat, iar eu n-am liniște până nu-i fac

pe plac. Așa că mi-a spus că aş putea să vă cer dumneavoastră mașina, dar eu i-am spus că ar fi o impertinență din partea mea...

– Ei, haide, știi prea bine că tu te-ai gândit la asta!

– Ba nu!

– Ba da! Oricum, nu contează. Poți s-o iei după ce o aduce Shuan de la Tuleen. Dar fără acrobații și ore târzii. Apoi, se duse la geantă, scoase niște bani din portofel pe care i-i dădu lui Michael. Uite aici. Distrăți-vă amândoi.

– Oh mulțumesc mult, spuse bărbatul, stângaci, apoi ieși.

– Țștia doi or să se căsătorească în curând, îi spuse femeia, pe un ton de confidențialitate Joannei.

– Oh, chiar...?

– Da, cred că da. Deși Roseen mai visează să se facă asistentă, nu cred că o va lăsa inima să-l părăsească pe Michael.

În ziua următoare, după ce Shuan s-a întors cu mașina din Tuleen, Roseen, într-o rochiță din mătase albastră, iar Michael, de nerecunoscut, la costum și cravată, au plecat și ei la plimbare. Iar Joanna tocmai era în trecere pe hol, când sună telefonul, ca să anunțe o telegramă:

– Pentru Merivale.

– Aici, Merivale, spuse fata.

– De la Londra. Cu mesajul: "Vin pe șaptesprezece la Dublin. Ședere scurtă la Colegiul Trinity, pentru a vedea un experiment.

Trebuie să ne întâlnim. Aștept telegrama telefonică în după-amiaza asta." Semnat: Dale. Doriți confirmare?

— Nu, nu, nu contează. Joanna închise, dorind puțin timp să înțeleagă conținutul telegramei. Dale la Dublin! Și chiar azi suntem în șaptesprezece! Probabil că deja mă așteaptă.

Primul impuls a fost să sune la Colegiul Trinity, în speranța că va da de Dale ca să-i spună că îi este imposibil să ajungă într-un timp atât de scurt la Dublin, dar că va face tot posibilul. Însă dintr-un motiv necunoscut, simți că-i trebuia mai mult timp înainte de a-l revedea pe bărbat.

Era șocată de gândul care-i trecuse prin minte. Plecase doar de câteva săptămâni din Londra și deja se desprinsese atât de mult de rutina de acolo, încât îi trebuia timp pentru a se obișnui cu ideea că trebuie să-l vadă pe Dale, pe care în Anglia îl vedea de cel puțin trei ori pe săptămână?

Încă mai stătea pe hol, cu mâna pe receptor, când apărură Shuan, care o întrebă repede:

— S-a întâmplat ceva? Ai primit vești proaste?

Joanna încercă să se adune.

— Nu, doar neașteptate. Un prieten de-al meu a ajuns la Dublin și mi-a trimis o telegramă ca să vadă dacă pot ajunge să-l văd. E prea în scurt. Poate că de-asta arătam puțin îngândurată.

— Și ce faci? Te duci?

— Nu. Cum aș putea? Vrea să mă vadă azi, iar eu nu pot ajunge nici până la Tuleen, ca să prind un tren. Și, plus de asta, nu trebuie să te las singură cu domnul Carnehill.

— Vrei să spui că nu intenționezi! Nu văd nici un motiv pentru care nu l-ai putea lăsa cu mine, o zi. Dar nu vrei să faci asta, deși ai putea.

Ai putea lua un taxi până în Tuleen, sau mai bine ai merge cu Justin.

– Shuan, începu Joanna, calm. Știi că din noaptea în care ai venit la mine în cameră și am purtat discuția aceea, am încercat tot timpul să mă gândesc la diverse modalități prin care l-ai putea ajuta pe Roger. Așa că, pentru că am încredere în tine, o să merg până la urmă la Dublin, dacă domnul McKinley va dori să mă ducă.

– Știi că va fi în siguranță cu mine. Ai de gând să-i spui? întrebă fata, bucuroasă.

– Da, bineînțeles.

– Ei bine, atunci mă duc să-i spun lui Justin să te ducă și să te și aducă.

Roger primi vestea cu resemnare. Dar, până ce fata să iasă din cameră, spuse:

– Când am vorbit despre oamenii care formează realitatea fiecăruia, cred că ți-am spus și că nu mi-ar face plăcere să fac parte din trecutul tău. Acum, îmi vine greu să cred că ai un prezent care nu are legătură cu mine și cu tot ce e aici. Dar tânărul acela, farmacistul, presupun că e unul dintre "realitățile" tale, nu?

– Da, spuse Joanna, ferm. Este. Îl cunosc de prea mult timp ca să fie altceva. Când să iasă pe ușă, se întoarse: Dar să știi că tot nu e farmacist.

Ieși și avu satisfacția să-l audă pe Roger, chicotind.

Se îmbracă în grabă cu o rochie din jerse verde, peste care luă un palton trei sferturi, negru. O pălărie asortată și o geantă neagră îi întregiră ținuta.

Justin McKiley o privi admirativ, dar nu făcu nici un comentariu până când fata nu-i mulțumi pentru drum.

– Persoana care ar trebui într-adevăr să-mi fie recunoscătoare ar trebui să fie cea pentru care te duc la Dublin.

Era o invitație impertinentă ca fata să-i spună mai multe despre persoana care o aștepta, iar Joanna se văzu nevoită să facă asta.

El nu făcu nici un comentariu.

– Shuan m-a rugat să te și aduc înapoi, diseară. E bine atunci?

– Da, dacă poți.

– Ei bine, mă întâlnesc cu Magda – ți-o amintești, nu? – la Greville, pe la șapte. Crezi că ai putea să ajungi acolo?

Fata nu știa unde e Greville, așa că Justin îi explică și, deși nu dorea o reîntâlnire cu Magda, îi promise că va veni.

Justin, la cererea Joannei, o lăasă pe aceasta la Colegiul Trinity, iar fata, cum coborî din mașină, se și duse să întrebe de Dale. Era așa de nedrept din partea ei să-l simtă atât de îndepărtat de ea într-un timp atât de scurt.

I s-a cerut să aștepte într-o sală, unde, după câteva minute, a apărut și Dale.

– Joanna! Mi-ai primit telegrama! o îmbrățișă el.

– Da. Ce... ce surpriză, Dale! Parcă nici ea nu credea ce spune.

– Așa e, dar îți închipui că am pândit ocazia să vin aici.

– Cât timp stai?

– Trei zile. Măine trebuie să fiu prezent la două experimente și la o conferință. Dar astăzi sunt liber. De aceea te-am anunțat așa în scurt. Ce să facem? Cum e orașul?

Au ieșit afară, mergând unul alături de altul, iar Joanna se gândea: Mi-aș fi dorit să-mi spună că arăt drăguț, sau măcar bine. Dar își aminti că Dale rareori spunea așa ceva. Lucrul acesta era confortabil când nu arătai grozav, dar zdrobitor, când credeai opusul.

Când traversau strada O'Connell, bărbatul întrebă din nou:

– Ei, ce facem? Putem merge undeva să vorbim? Tu ce faci când vii aici?

– Nu vin, spuse fata repede. Am mai fost doar o dată înainte, când a trebuit să-l conduc pe domnul Carnehill la spital, pentru tratament. Dar dacă vrei să admirăm peisajul, acolo e dealul Howth – arată ea cu mâna spre nord – sau mai e Killiney, acolo. Dacă le urcăm, cred că vom vedea o priveliște minunată.

– Am spus, repetă calm Dale, că vreau să vorbim, nu să admirăm peisaje, oricât de minunate ar fi ele. Parcă acum o privea pentru prima dată. Și, plus de asta, ești cu hainele tale cele mai bune. N-ai cum să urci dealuri.

În mod subtil și poate inutil, Joanna se simți iritată. Afară era o vreme frumoasă și i-ar fi făcut plăcere o plimbare alături de Dale, așa cum obișnuiau pe vremuri. Dar întrebarea lui îi întrerupsese gândurile:

– Cât timp avem, Joanna? La cât trebuie să fii înapoi?

Îi spuse despre invitația lui Justin McKinley.

– Asta înseamnă că nu avem timp decât pentru ceai, nu?

Au găsit o cafenea zgomotoasă, unde Dale a vrut să intre. Când urcau scările, Joanna se gândea că într-un astfel de loc poate îi va trece sentimentul de înstrăinare pe care-l simțea față de el.

Se așezară la o masă, iar el începu să-i povestească de experimentele pe care a venit să le vadă la Dublin, despre munca lui, despre noua lui asistentă de care nu era foarte mulțumit, despre bârfele pe care le-a auzit în spitalul în care lucra ea. Dintr-o dată, o privi cu mai multă atenție.

– Mi se pare mie, sau muncești prea mult? Nu mi se pare că ai scris cuiva vreo scrisoare mai consistentă.

Acum, că mă gândesc mai bine la asta, chiar ești obosită, nu-i așa?

– E din cauza luminii de aici, spuse fata, neconvingătoare.

– Nu-i așa. Am văzut asta afară. Ți-am mai scris asta. Iei lucrurile prea în serios și te implici prea mult. Nu te-am mai văzut niciodată așa. Iar tipul ăla e un nesuferit, nu-i așa? Cred că asta te macină cel mai mult, nu?

– Se poartă așa pentru că trece prin multe momente dificile, replică fata.

– Da, dar, în fine, pe mine mă îngrijorează starea ta psihică. În doar câteva săptămâni, te-ai implicat de parcă ți-ar fi rude.

– Nu poți trăi cu oameni ca cei din familia Carnehill fără să simți că până și ciudățeniile lor sunt fascinante. Îmi pare rău dacă te-am plictisit cu descrierile lor. Nu trebuia să mă aștept să fii interesat.

– Ei bine, toți mi se par răi, iar pe tine nu te mai interesează atât de mult persoana mea. Te-am privit tot timpul cât ai vorbit, și tu n-ai ascultat nici un cuvântel.

Joanna puse ușor mâna pe a lui.

– Nu fi prostuț, Dale. Bineînțeles că te ascultam. Tocmai un moment ca ăsta îmi doream. Să te aud vorbind și să-mi dau seama cât de bine te cunosc.

Și-a dat seama prea târziu că nu spusese ceea ce trebuia.

– Deci, în săptămânile astea te-ai îndepărtat într-adevăr de mine. Am simțit eu că ceva nu e în regulă.

– Probabil din cauză că zilele astea am fost foarte singură și m-am obișnuit așa.

– Bineînțeles că te-ai simțit singură. Niciodată n-ai fost plecată atât de mult!

Joanna era conștientă că se simțea profund dezamăgită.

Cum putea oare să-l facă să înțeleagă că se referise la un alt fel de singurătate? La cea a inimii, la dorința aceea de a găsi un suflet care să-i fie pe plac.

Dar n-avea de gând nici măcar să încerce să-l facă să înțeleagă un astfel de lucru. Așa că-i vorbi pe limba lui:

– Cazul domnului Carnehill e mult mai complicat.

– Da, dar e cam mult. Aș dori să pot vorbi cu directoarea spitalului, s-o conving să-ți trimită o înlocuitoare, chiar dacă peste un timp va fi nevoie să revii. Nu mă interesează. Vreau doar să stai cu mine câteva zile, la Londra. Îmi lipsești, nu-ți dai seama?

Fata zâmbi și spuse:

– Ei bine, atunci mă bucur că nu beneficiazi de o poziție socială care să faciliteze o conversație cu directoarea spitalului. Vreau cazul ăsta până la sfârșit.

E o provocare pentru mine.

Când s-au uitat la ceas, și-au dat seama că era târziu, iar Joanna trebuia să meargă să se întâlnească cu Justin.

Când au ajuns la Greville, dădură cu greu de cei doi, din cauza semiîntinericului dinăuntru.

Magda purta de această dată un costum de un albastru strident, care pe oricare altă femeie ar fi dezavantajat-o teribil, dar nu și pe ea, pentru că-i scotea în evidență trăsăturile frumoase. Arăta mai puțin plictisită ca la petrecerea dată de Justin și se părea că vorbea intens cu acesta, în timp ce Joanna și Dale se apropiau de ei.

Ea a fost cea care a zărit-o prima pe fată. Instantaneu, zâmbetul păru să-i pălească și-i spuse tovarășului său:

– Ei, uite-ți cucerirea! Ce surpriză. Nu mi-ai spus că va fi o întâlnire în patru, în seara asta.

Justin McKinley își așeză paharul pe masă, după care o salută zâmbind pe Joanna, dădu mâna cu Dale, apoi îi spuse Magdei:

– Poate că n-am dorit să știi.

Magda se încruntă, dar încerca să se arate destinsă. Joanna observă că nici lui Dale nu-i făcea plăcere compania lor, privindu-i de parcă ar fi vrut să-i stranguleze.

Joanna era extrem de furioasă pe Justin pentru că, printr-o simplă frază, a sugerat că între ei ar fi o relație. Iar Dale chiar crezuse asta!

Capitolul 6

Trei sferturi de oră mai târziu, stătea în tăcere în mașina lui Justin, în timp ce acesta conducea spre casă. Se gândea iritată la momentul în care nu avusese timp să-i dea replica.

Înainte să se despartă, Dale i-a șoptit:

– S-ar putea să fiu liber și poimăine. Vei veni să ne vedem?

– O să încerc, Dale, dar nu-ți promit nimic. Depinde de cum stau lucrurile la Carrieghmere.

– Bineînțeles că de asta depinde! bombăni el cu ironie în glas. Încep să înțeleg treaba asta. Dar ar trebui să vii. Ar trebui să lămurim o dată lucrurile.

– Dar ceea ce ai auzit a fost doar o glumă, ca s-o tachineze pe Magda.

– Sau să mă faci pe mine să mă întreb care e relația dintre voi doi? Tind să cred că ți-am subestimat poziția la Carrieghmere. McKinley e cu ochii pe tine. Mi-aș fi dorit să mi-l descrii înainte de a-l cunoaște. De ce n-ai făcut-o?

– Nu știu. Eu nu-l văd așa.

– Oare? Hm, mă bucură nespus chestia asta, Joanna, spuse el cu dispreț. Vei veni la Dublin înainte de plecarea mea la Londra?

Acum, Justin aparent nepăsător de ceea ce iscase printr-o simplă frază.

Când începu să vorbească despre asta, Joanna spuse încet:

– Mi s-a părut că ai provocat asta intenționat.

– Magdei îi place să mă tachineze, așa că nu văd de ce n-aș face și eu la fel când mi se ivește ocazia.

– Da, dar de data asta m-ai amestecat și pe mine.

– Ei, haide, ți-a plăcut la nebunie! Femeilor le plac lucrurile astea. Iar Magdei îi plac bățiile și eu am grijă să-i stârnesc mereu interesul. M-ar considera un tăntălău dacă n-aș acționa astfel. După o pauză scurtă, adăugă: bineînțeles, nu-mi permit să mă cert cu Magda. Are relații care sunt prea importante pentru mine. Ia spune-mi, te-ai gândit vreodată cât de valoroase sunt femeile pentru bărbați?

– Am auzit că o soție deșteaptă e neprețuită.

– O soție? A, da, spuse el, izbucnind într-un râs. Și... Magda...soție? Ah, nu, asta nu se potrivește.

O clipă, se așternu din nou tăcerea, iar Joanna, vrând să schimbe subiectul, îi făcu un compliment referitor la mașină. El îi mulțumi și-l primi fără comentarii. Apoi, adăugă:

– Probabil că te întrebi cum de reușesc, cu un salariu de agent, să am o astfel de mașină.

– Nu prea mă interesează pe mine lucrurile astea, începu fata când mașina scoase niște zgomote ciudate. Ce se întâmplă?

– Ah, nu-i nimic, cred că am dat peste o piatră... ah, nu! privi el la indicatorul de benzină. Nu mai avem combustibil.

– Vrei să spui că nu putem ajunge la Carrieghmere? Joanna deja se gândea că Roger va fi singur cu Shuan. Și ce facem?

– Nu prea avem ce face, așa că ne resemnăm, spuse el, pe un ton enervant de calm.

– Dar eu nu pot face asta! Trebuie să ajung înapoi la Carrieghmere! Shuan a stat destul singură.

– Și ce sugerezi? să ieșim și să împingem mașina? Stai liniștită, nimeni n-o să te acuze că întârzii intenționat.

– Dar trebuie să facem ceva. Nu putem să stăm aici, pur și simplu!

– De ce nu? Și nu doar stăm, ci revizuim situația.

– Te rog, spuse ea, începând să piardă din speranță. Trebuie să putem face ceva!

Leneș, aprinse o lumină, deasupra capului lor.

– Mai spune o dată "te rog", așa cum ai spus-o adineauri. Pentru o clipă, chiar am crezut că ești vulnerabilă.

Ea îi ignoră remarca și dădu să iasă.

– Din moment ce eu doresc să ajung mai repede acasă, voi merge pe jos până acolo. Cât de departe suntem?

– Cam cincisprezece kilometri, spuse el, începând să râdă.

– Oh, așa departe?

– Mai vrei să pornești pe jos?

– Nu, bineînțeles că nu, dar tu nu te-ai gândit la nimic?

– La nimic. Știu că ne va salva cineva, dar până atunci, sunt fericit. Sunt izolat de restul lumii, alături de o însoțitoare frumoasă și de neatins.

– Iar tu te porți ca un actor răsuflat! izbucni ea, furioasă. Te rog să înțelegi că lucrul ăsta m-ar putea costa slujba.

Dacă sperase că o să-l impresioneze cu asta, greșise.

– Slujba? Dar eu îți pot oferi una mult mai atrăgătoare, unde o să câștigi de trei ori mai mulți bani.

– Nu mă interesează, replică ea. Acum, vreau doar să mă întorc la cea pe care o am deja. Ce propui să facem?

– Cred că nimic, apoi se aplecă spre ea. Haide, am putea fi o echipă. Magda e o femeie inteligentă, dar tu o întreci cu mult.

Fata se retrase în scaunul ei, încercând să-și dea seama cum se ajunsese la asta. Nu avea de gând să afle ce dorea de la ea, voia doar să ajungă undeva unde să se simtă în siguranță.

– E absurd ceea ce spui..., dar se opri imediat cum auzi zgomotul unei mașini.

Auzi și Justin, care reveni la locul lui, aprinzându-și o țigară.

– Se apropie cineva. Ce-ai de gând?

– Că ne poate ajuta, bineînțeles. Și nu mai așteptă să audă și altceva, că ieși în stradă, ca să fie văzută. Dar după o secundă, în spatele ei veni și Justin.

– Măcar ai putea să mă lași pe mine să fiu cavalerul.

Joanna așteptă până ce mașina se apropie și-i recunoscu bucuroasă pe Michael și pe Roseen, care se întorceau de la Dublin.

– Oare e domnul McKinley? întrebă Michael, după ce coborî din mașină.

– Da, eu sunt, veni replica, pe un ton iritat. Ai cumva puțină benzină?

– Oh, deloc. Dar aş putea să ajung la cea mai apropiată benzinărie și să mă întorc să vă aduc.

Dar Joanna nu mai așteptă răspunsul lui Justin.

– Cred că domnul McKinley nu se va supăra dacă te va aștepta singur, în timp ce eu voi merge cu tine și cu Roseen acasă.

Și, fără să mai aștepte consimțământul lui, intră în mașină.

Justin se trezi spunând:

– Desigur, cum dorești...Și-i privi supărat cum se îndepărtează.

Ajunși la Carrieghmere, Roseen spuse noapte bună și intră în casă, iar Joanna îl rugă pe Michael să se întoarcă repede la Justin. În același moment, ușa de la intrarea principală se deschise și Shuan ieși pe scări, cu fața transfigurată de sperietură.

– Oh, slavă Domnului că ai ajuns! Roger are niște dureri îngrozitoare de mai bine de o oră. N-am reușit să dau de Beltie. Și eu nu știu cum să-l calmez. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai ajuns în sfârșit!

Joanna abia acum își dădea seama că făcuse o mare prostie s-o lase pe Shuan singură cu Roger. Dar acum nu era timp de asta. Trebuia să se adune și să-l ajute. Peste umăr, îi spuse lui Michael.

– Nu te duce încă la McKinley. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău. Așteaptă în mașină până îți voi spune eu ce să faci.

Apoi, o luă pe Shuan de braț și intrară în casă.

– Spune-mi repede ce s-a întâmplat.

– S-a simțit bine până la cină. Am stat cu el până a mâncat mâncarea de seară, apoi, dintr-o dată, a țipat de durere. A făcut o grimasă, iar după asta, n-a mai putut vorbi.

N-am reușit să dau de Beltie, și nici de mama. Am trimis-o pe Cook după René, iar acesta s-a dus să-l aducă pe Beltie. Dar, în timpul ăsta, n-am reușit să fac nimic pentru Roger.

– Unde îl doare? Întrebă Joanna, scoțându-și mănușile și pălăria.

– În spate, unde nu l-a mai durut niciodată.

Iar Shuan rămase uimită când Joanna afișă un zâmbet triumfător și se duse spre camera lui Roger. Era primul semn că bărbatul se va vindeca în curând.

Restul nopții, Joanna și-l petrecu alături de Roger și de doctorul care ajunsese, într-un final, să-i administreze sedativele. Nu mai avu timp să se gândească la nimic altceva.

Abia la sfârșitul următoarei zile, își aminti că Dale se aștepta s-o vadă a doua zi, la Dublin. Înainte să se despartă, s-au înțeles că Joanna îi va telefona ca să-i spună locul de întâlnire. Dar acum, bineînțeles că nu se putea duce. Și în timp ce forma numărul, încercă să-și imagineze cum va suporta Dale asta.

– Dale, îmi pare nespus de rău, dar aseară am ajuns foarte târziu și...

– Târziu? Când ai plecat de aici nu era târziu.

– Nu, dar pe drum am rămas fără benzină...

– Oh, haide Joanna, nu crezi că e cam răsuflată treaba asta? Întrebă el, suspicios.

– Uite că ăsta e adevărul, spuse ea, indignată. Oricum, când am ajuns aici, domnul Carnehill avea dureri de spate și era inconstient. Trece printr-un fel de criză care sperăm să-l vindece, iar eu nu-l pot părăsi acum.

– Astea sunt ordinele doctorului? Întrebă Dale, suspicios.

– Nu, dar evident, asta e datoria mea.

– Bineînțeles, asta pentru că nu vrei să vii la Dublin.

– Dale, ce vrei să spui cu asta? Sugerezi cumva că folosesc boala domnului Carnehill ca pe o scuză sau că mint în privința asta?

– Cred că pacientul tău e bolnav și mai cred că doar tu poți să decizi dacă îl poți lăsa câteva ore singur. Dar sunt sigur că te bucuri că nu poți să ajungi să mă vezi.

– De ce te porți așa?

Nu te-ai mai comportat așa niciodată.

– Nici tu, veni replica lui. Joanna, te rog să înțelegi că te cunosc de prea mult timp ca să-mi dau seama că un străin a intrat în viața ta și că te-a îndepărtat de mine.

Joanna nu știa ce să mai spună. Era adevărat că se îndepărtase de el, dar încă mai dorea să se agațe de ceea ce-i legase în trecut.

– Asta e absurd, spuse ea pe un ton neconvingător. Dacă vrei să ne certăm din cauza asta, te anunț că sunt foarte obosită și n-am chef de asemenea discuții.

– Să știi că nu mi-am imaginat lucrurile astea. Nu știu cu cine trebuie să concurez, dar sunt sigur că am un rival. Joanna, o să faci tot ce poți să ajungi mâine la Dublin?

– Dale, nu pot! Țsta e ultimul meu răspuns. Te rog să nu faci caz din asta.

– Ba fac. Trebuie. Dacă nu vii tu, atunci voi veni eu după tine mâine, sau în altă zi. O să vrei să mă vezi atunci?

– Da, vino dacă poți. Joanna se simți ea obosită și disperată în momentul în care puse receptorul în furcă.

Doamna Carnehill reveni de la Belfast obosită, iar Joanna o prinse într-un moment liber ca s-o întrebe dacă-l poate primi pe Dale într-o vizită la Carriegmore.

– Da, sigur, de ce nu? E iubitul tău din Londra, nu-i așa? Invită-l să rămână și la masă.

– Mulțumesc, așa o să fac.

Când îl sună să-i spună că era totul în regulă, acesta îi răspunse:

– Mulțumesc. Mă bucur că ne vom vedea, pentru că trebuie să clarificăm lucrurile. Și doar între patru ochi putem face asta.

A doua zi, când bărbatul veni, ieșiră la o plimbare prin parc. După câțiva pași, Dale începu:

– Joanna, întâlnirea noastră de azi e mult mai importantă decât crezi tu. Trebuie să ne spunem multe lucruri, așa că mai bine n-am pierde timpul.

Fata se opri și se întoarse să-l privească.

– Poate că așa e, fu ea de acord.

– Ei bine, din moment ce tu ești cea care s-a schimbat, poate ar fi mai bine să începi tu. Te-ai purtat ciudat de când ai venit aici.

– Așa e.

– Ai ezitat să te întâlnești cu mine, poate din cauză că nu voiai să-ți amintești de o parte din viața ta pe care ai pierdut-o. Ce s-a întâmplat, Joanna? N-am dreptul să știu?

Fata nu spuse nimic.

– N-am dreptul să știu?

– Ba da, Dale... dacă e ceva, nu știu nici eu ce e.

– E ceva. Continuă.

– Cred că de data asta faptul că am fost departe de tine, m-a făcut să înțeleg relația dintre noi. Suntem foarte buni prieteni, ne place să facem multe lucruri împreună, dar nu putem avea un viitor alături pentru că suntem niște străini.

– Asta nu ți s-a năzărit în drum spre casa asta. Crezi că te îndrăgostești de un alt bărbat. Crezi că el îți poate oferi mai multe decât mine.

– Nu, negă ea repede. Nu e asta!

– Atunci, ce să cred? Crezi că nu m-am gândit cum de scrisorile tale au vorbit despre tot ce era aici, dar nu și despre acel McKinley?

– N-are nici o legătură cu el. Trebuie să crezi asta!

– Cum aș putea? Când ai plecat de la Londra, erai fericită cu mine. Știi că plănuiesc un viitor frumos pentru noi.

– Poate că am bănuț astă. Dar nu mi-ai spus-o niciodată, Dale.

– De ce aș fi făcut-o? Trebuie s-o fi știut!

– Cred că o femeie are nevoie să audă astă.

Dale nu mai zise nimic.

– Toată treaba aia romantică! Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea avea timp de așa ceva. De ce trebuie să te întreb dacă pot să te iubesc în continuare?

– Mă ceri de soție?

– Dacă astă vrei, da. De astă am venit azi aici.

– Serios?

– Da, mi-am dat seama că am greșit față de tine în vreun fel. Așa că mi-am spus că dacă vrei căsătorie, astă vei avea.

– Nu, Dale! Știi că nu a fost astă!

– Atunci, ce e? De ce face McKinley glume pe seama mea?

– N-am nici cea mai mică idee și nu sunt responsabilă pentru acțiunile lui. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-ți smulg o cerere în căsătorie. Vreau să știu că fără bărbatul pe care-l iubesc nu înseamnă nimic. Înainte de căsătorie, vreau să fiu sigură de astă. Iar între noi, nu e nimic de genul ăsta.

– E vina mea?

– Nu e vina nimănui, Dale. Pur și simplu suntem prieteni buni. Și sper că așa o să și rămânem.

– Mai trebuie să spui doar: Slavă Domnului că ne-am dat seama înainte să fie prea târziu! Făcu o pauză. Și, până la urmă, te măriți sau nu cu mine?

– Nu, Dale. Așa trebuie să fie. Într-o zi, când vei descoperi și tu că am dreptate, o să-mi fii recunoscător.

– Deci astă înseamnă la revedere? întrebă el, luându-i mâna.

– Da, e mai bine așa. Se aștepta ca Dale să mai facă sau să mai spună ceva, dar el îi lăsă mâna și plecă.

Treptat, pe măsură ce în controversata Irlandă se instala mult așteptata primăvară, Roger Carnehill începu să-și recapete din putere și să aibă simțuri acolo unde de doi ani nu mai simțise nimic. Dar nici doctorul Beltane, nici chirurgul din Dublin nu-l lăsau să se odihnească, ci-l puneau mereu la noi exerciții.

– Trebuie să muncești mult, tinere! îi spuse într-o zi doctorul. Exerciții și iarăși exerciții și nici o clipă de relaxare, pentru că sora Merivale va fi atentă să le faci pe toate.

Așa că în fiecare dimineată, Roger, plictisit dar destul de motivat, își flexa încheieturile și coloana, care acum, începea să-i răspundă din ce în ce mai mult.

– Asta e treabă de grădiniță! bombăni el într-o zi, în timp ce Joanna îi număra – unu, doi, relaxare! – iar ea îi zâmbi, ca de fiecare dată, și continuă să-și facă treaba.

În cele din urmă, bărbatul spuse:

– Uite ce e, nu poți să încetezi cu chestia asta? Am priceput acum, de fapt, și în vis număr unu-doi, relaxare. De ce n-am vorbi despre altceva în schimb, iar când vezi că nu te ascult, mă atenționezi.

Joanna fu de acord, știind că dacă bărbatul se plictisea, avea să refuze să mai facă exercițiile. Dar, după încă o rundă de exerciții, spuse:

– Știi, și treaba asta mi se pare prostească. Cum să pot vorbi când mă tot cobor și mă ridic ca un șarpe? Vorbește tu. Povestește-mi ceva.

– Ce fel de lucruri? Întrebă fata zâmbind.

– Oh, lucruri. Orice vrei tu, atâta timp cât nu va trebui să spun: "Serios?" sau "Chiar așa?" Povestește-mi cum erai când erai mică.

Naivitatea cererii lui o luă prin surprindere. Ce l-ar fi putut interesa pe el din copilăria ei? Dar reamintindu-și clipele acelea, care pentru ea fuseseră minunate, deși nu se bucurase niciodată de o situație materială strălucită, i le relatează cu ușurință. Și chiar deveni o poveste fără sfârșit, pentru că Roger o pune să continue în fiecare zi.

Iar când ajunsese să stea într-un scaun cu rotile, într-o seară, lângă fereastră, începu și el să-i povestească de propria lui copilărie, cum îi urâse pe colegii de școală pentru că erau nemanierați, cum ajunsese la colegiul din Dublin, sau cum zăcuse atâtea luni între patru pereți.

– Când a murit tata, spuse el, într-o noapte mi-am jurat că îmi voi dedica toată viața reședinței din Carrieghmere. Dar de la accident, a trebuit să renunț la conducerea ei în favoarea lui McKinley, iar mama s-a apucat de jurnalism. Un membru al familiei Carrieghmere – jurnalist! pufni el.

Joanna se gândi că mai bine ar schimba subiectul.

– Dar în curând vei prelua conducerea. Din nou vei fi în frunte.

– Da, adăugă el, gânditor. Au fost mai bine de doi ani. Mă întreb câte lucruri au mai rămas la fel. Poate că voi afla că totul a mers foarte bine și fără mine. Știi, mă cam sperie gândul ăsta.

– Nimic nu s-ar fi putut schimba atât de mult în doi ani, îl asigură Joanna. Și toți invalizii au trăit la un moment dat teama că nu se vor mai descurca la fel cu vechile responsabilități.

– Desigur, am uitat. Nici măcar reacțiile personale nu-mi aparțin.

Doar ocupă un rând sau două în agenda aia de serviciu pe care pretinzi că n-o ai!

Bucătăria de la Carrieghmere era un loc destul de plăcut, și mai mereu călduros. În principiu pentru că doamna Carrieghere încerca mereu rețete noi.

În seara aceasta, femeia nu se mai afla acolo. Erau doar Shuan, cu Michael și René Menden.

– Sigur că nu poate să vă facă așa ceva, domnișoară Shuan! Chiar și astăzi i-am spus lucrul ăsta, zise Michael.

Shuan, care curăța un măr, puse cuțitul pe masă și-i privi pe cei doi bărbați care stăteau în fața ei.

– Asta n-o știi! spuse ea. Nu s-a consultat cu mine, pur și simplu mi-a spus-o!

– Cred că nu are puterea... interveni René.

Iar Joanna, care auzise conversația, interveni blând:

– Care e problema? Pot să știi și eu?

Reacția lor a fost firească: René a făcut o plecăciune, Shuan și-a luat cuțitul și și-a continuat treaba, iar Michael a făcut un gest să-și scoată pălăria, dar își aminti că nu avea nici una.

– Problema asta groaznică pe care o are domnișoara Shuan, începui Michael.

– Nu e o problemă groaznică, interveni fata. Doar că m-a luat prin surprindere.

– Domnul McKinley i-a spus că are o ofertă excelentă pentru iapa pe care o antrenează pentru concursul de călărie.

– Ce concurs de călărie? întrebă Joanna și observă că până și Menden o privea uimit.

– Cel care se ține în fiacare an, în luna august, la Dublin, spuse Shuan pe ton zeflemitor.

– Dar a cui e iapa? întrebă Joanna, nedumerită.

– E a noastră. O creștem aici și are toate șansele să câștige, indiferent dacă o călăresc eu sau Michael.

– Atunci, domnul McKinley...?

– Zice că are o ofertă excelentă pentru iapă și că nu se face să-i dăm cu piciorul, gândindu-ne că ar putea câștiga vreun trofeu la concurs. Nu pot să-l las să-și dea seama că onoarea de a...

– Dar nu cred că domnul McKinley are ceva de protestat în privința asta, spuse Joanna. Dacă iapa aparține domeniului Carrieghmere, decizia trebuie s-o ia doar domnul Carnehill. Se întoarse spre René: nu crezi c-ar fi bine să vorbești cu el despre asta? Sau vrei s-o fac eu?

Dar Shuan izbucni pe nepregătite:

– Ba nu vei face nimic de genul ăsta! N-o să-i cer lui Roger ajutorul pentru o iapă. O să mă lupt singură cu Justin pentru asta. Dacă insistă s-o vândă pe Deidree, va trebui să mă mulțumesc cu un cal mai slab. Dar nimeni n-o să-l bată la cap pe Roger în privința cailor de aici!

Joanna fu surprinsă de tonul fetei.

– Se pare că uiți că domnul McKinley încearcă să vândă din proprietatea domnului Carnehill, fără consimțământul acestuia.

– Dacă Justin n-ar fi avut consimțământul lui Roger, n-ar mai fi putut face nici o afacere. Așa că e clar că are dreptul să facă ce crede mai bine de cuviință, altfel n-ar îndrăzni.

În orice caz, n-o să-l amestec pe Roger în asta!

Joanna nu mai spuse nimic, gândindu-se că probabil fata are dreptate.

– Chiar eu voi vorbi cu domnul McKinley, spuse René.

– N-o să rezolvi nimic, René, răspunse fata cu blândețe în glas, iar Joanna îl văzu pe băiat cum se îmbujorează.

– Și ce cal o va înlocui pe Deidree, dacă pleacă? întrebă Michael.

– Nu știu, răspunse Shuan. Tensie sau Lady of Belmont, cred. Tu ce spui?

– N-am putea merge un minut acum la ei, să-i vedem în grajd? spuse Michael.

Shuan se ridică, dar înainte de a părăsi bucătăria, îi spuse lui René:

– Vii și tu?

Băiatul dădu din cap nerăbdător, dar mai rămase puțin după ce plecară cei doi. Îi spuse Joannei:

– Micuța Shuan e impulsivă. Dar știu că nu vrea să facă rău cu asta. În realitate, are o inimă de aur.

Joanna aprobă din cap și zâmbi. Era bucuroasă să vadă că René o putea iubi pe fată în felul acesta, văzându-i greșelile și acceptându-i-le. Pentru că, deși ea e posibil să nu-i ofere nimic în schimb, René va suferi, dar nu va avea nimic de pierdut.

Când se întoarse în camera lui Roger, era cât pe ce să-i spună despre iapă. Dar îi veni greu să nu creadă că până la urmă toate astea își aveau rostul lor. Nu era treaba ei să intervină în asemenea probleme, iar Roger avea să afle în cele din urmă cum stăteau lucrurile.

La câteva zile după asta, află de la René că vânzarea avusese loc.

– Shuan n-a comentat nimic, spuse el. Da fapt, mie nu mi-ar spune. Cum se simte în legătură cu asta? Ai vreo idee?

– E o fată curajoasă. Folosește puține cuvinte, dar cred că începe să-l urască pe domnul McKinley.

Dar Joanna se opri aici și, considerând că nu era indicat să discute despre asta cu René, doar întrebă:

– Presupun că a început să antreneze alt cal, nu?

– Da. Pe Lady of Belmont. M-a rugat s-o ajut. Oftă. Sunt sigur că domnul Carnehill n-ar fi permis vinderea iepei, dac-ar fi știut.

– Ei, asta e, René. Shuan a fost cea care a decis ca lucrurile să se petreacă așa, iar acum nu mai avem ce să facem. Trebuie s-o încurajezi pentru concurs ca să câștige în detrimentul domnului McKinley.

– Shuan știe despre cai mai multe decât voi ști eu vreodată. N-o pot face să creadă în ceva de care nu e convinsă. Dar o voi ajuta, cu siguranță.

Capitolul 7

În fiecare dimineață, René, împreună cu Shuan și Lady of Belmont se antrenau pe pajiștea din spatele casei. Shuan spunea că iapa răspunde bine la comenzi, iar într-o dimineață, timidă și încrezătoare, se duse la Joanna și o întrebă dacă nu cumva putea ca azi să ia ceaiul cu Roger.

– Pot ieși mai devreme cu René, explică ea.

– Cu René? zâmbi fata.

– Cu Lady of Belmont, bineînțeles. Dar René m-a ajutat de la început, iar mâine trebuie să ajungă la opt și jumătate la serviciu. Așa că nu-ți cer să iei ceaiul cu Roger, pentru că vreau să lenevesc în pat.

– Și asta nu e așa, spuse Joanna încet. Iar tu nu mai ești la fel de îngrijorată pentru domnul Carnehill.

– Da, așa e. Se pare că e din ce în ce mai bine, nu-i așa? Nu e nimic rău acum, nu?

– Sper că așa e, o asigură Joanna. Dar privirea speriată a fetei îi rămase mult timp în minte.

Înt-una din zilele următoare, realizează rușinată că-l uitase prea repede pe Dale Woodward. Dar de la ultima lor întâlnire, a fost prea ocupată ca să se mai gândească la viața ei personală. Și nu mai primise nici o scrisoare de la el, dar nici ea nu-i trimisese vreuna.

Aproape toate amintirile legate de el păreau să pălească. Și nu doar cele urâte, legate de gelozia lui, de autoritate, ci și de cele frumoase, conversațiile și plimbările.

Iar faptul că și Dale simțea la fel i-a fost dovedit după câteva luni de la venirea ei în Irlanda, printr-o scrisoare pe care a primit-o de la o fostă colegă de la spital.

"Apropo, ce i-ai făcut lui Dale Woodward când a venit în Irlanda? Înainte de asta, suna deseori pe unul dintre noi ca să aștepte vești despre tine. Dar de atunci, n-a mai făcut așa ceva.

Iar acum, Corrick, fratele lui care lucrează cu noi, spune că s-a logodit cu o asistentă nouă care îl ajută în cabinet. Știi ceva despre asta, Joanna? Dacă nu, să știi că nu-mi pare rău că o afli de la mine, pentru că știi că întotdeauna ți-am spus că nu-mi păreați un cuplu potrivit. Să nu te superi pe mine că-ți spun asta, dar aveam impresia că nu te lasă să fii cine vrei să fii.

Acum, se pare că a cerut o altă fată în căsătorie. Dar să nu te întristezi, Joanna. Poate că într-o zi ai să-mi povestești cum s-au petrecut lucrurile."

Joanna împături scrisoarea, mulțumindu-i în gând lui Joan Allister pentru prietenia ei dezinteresată. Își aminti de descrierea pe care i-o făcuse Dale, cu referire la noua lui asistentă – frumușică, dar puțin cam nepricepută.

Poate că asta dorea de la o femeie. Dar, în fine, nu trebuia să-l judece. Poate că în ea și-a găsit consolarea și propria "realitate".

Veni și ziua când Roger ieși pentru prima oară din cameră.

Toată lumea îl aștepta pe terasă: doctorul Beltane, care-și freca bucuros mâinile, doamna Carnehill, cu ochii înlăcrimați de emoție, Shuan, foindu-se nervoasă, iar în spatele lor, Roseen și Cook, chicotind nerăbdătoare.

– Știi, am un sentiment de depresie acută, îi șopti el Joannei.

– Adică, vrei să spui că ai așteptat atât de mult clipa asta, că acum parcă nu ți se mai pare atât de importantă, nu? îi zâmbi ea.

– Da, poate că asta e. Mai aruncă o privire camerei unde fusese captiv aproape doi ani de zile. Poate că mi-e frică să părăsesc un regat peste care am domnit, pentru o țară unde poate că voi realiza că nu mai sunt de folos.

– Sunt sigură că vei găsi curând locul la conducere, spuse fata, cu hotărâre. Apoi, împinse scaunul spre terasă, unde așteptau ceilalți.

Când ieși, în fața lui se înfățișă o priveliște care-i fusese refuzată timp de aproape doi ani de zile. Se ridică puțin în scaun, pentru a vedea mai bine. Cu ochii fixați pe iarba de pe pajiste, spuse:

– Dumnezeu s-o binecuvânteze. Crește de fiecare dată mai frumoasă! Nimeni nu vorbi, dar, după ce rămaseră singuri, Shuan se aruncă la picioarele lui și izbucni în plâns.

Uimită, doamna Carnehill spuse:

– Shuan, nu-l întrista pe Roger! Dar Joanna fu cea care o ajută pe fată să se ridice în picioare.

Shuan, evident, neștiind ce făcea, își ascunse fața la umărul asistentei și plânse în continuare. Joanna o mângâie pe păr și-i spuse cu blândețe:

– Shuan, știm cât de mult contează asta pentru tine. Dar totul e bine. Nu poți să te dai bătută acum, când ai fost atâta timp curajoasă.

Shuan nu răspunse, fiind preocupată, ca un copil, să-și ștergă lacrimile. Își ridică capul și o privi pe față în ochi, apoi se uită la Roger, care era depășit de situație.

– Ei, gâsculițo, zise doctorul Beltane, acum trebuie să mă duci la Michael, să-l rog să mai repare câte ceva la mașina mea.

Fata plecă supusă alături de doctor, iar după ce ieșiră, doamna Carnehill, spuse:

– E depășită de situație, mititica. S-a implicat atât de mult! Poate prea mult!

– Dumnezeu s-o binecuvânteze! spuse Roger. A fost întotdeauna aproape de mine și nu m-a dezamăgit niciodată.

Afară, a stat o oră sau două, atât cât îi permise Joanna, iar în timpul ăsta se mai petrecu ceva neplăcut. Justin McKinley veni la reședință și, văzându-l pe terasă, se apropie neîncrezător:

– Felicitări, bătrâne, spuse el, după o clipă de tăcere. Sunt din nou la comanda ta, nu-i așa?

– Mulțumesc, spuse Roger cu răceală. Sper să fie așa!

Iar ostilitatea dintre ei era atât de mare, că putea fi simțită.

În seara aceea, Shuan se duse devreme la culcare, lăsându-le singure la masă pe Joanna și pe doamna Carnehill. Femeia se duse în vizita obișnuită la Roger, iar când se întoarse, Joannei i se păru foarte obosită și îngândurată.

– Doamnă Carnehill, v-ați stresat destul. Vă mai torn puțină cafea?

Sau mai bine v-ați duce la culcare, cu un sedativ ușor pe care vi-l pot prepara eu?

– Nu, mă simt bine, răspunse femeia. Dar mâinile tremurătoare îi trădau spusele.

– Vă îngrijorează domnul Carnehill? întrebă Joanna, așezându-se lângă ea. Nu trebuie...

– Oh, nu, nu e vorba despre asta. Dacă ai ști, Joanna, cât de mult m-am rugat să vină mai repede ziua asta, și cât de mult m-a înfricoșat că va veni?

– V-a înfricoșat? Joanna era surprinsă.

– Da, știam că va veni. Deja începe să pună întrebări, iar eu nu mai pot să amân răspunsurile. Ba chiar insistă să-i spun cum a mers colaborarea dintre mine și Justin. Iar asta chiar că nu mă lasă inima să i-o spun!

A urmat o clipă de tăcere, întreruptă doar de ticăitul de la ceasul bunicului și de o ramură care bătea în geam.

Joanna spuse cu blândețe:

– Cred că știam de mult că ceva vă frământă. Credeți că v-ar ajuta să-mi spuneți mai multe?

– Da, da, cred că m-aș simți mai bine. Am fost atât de îngrijorată. Dar asta nu înseamnă că cineva ar fi făcut ceva greșit, înțelegi? spuse ea.

– Vreți să spuneți că vă îngrijorează starea lucrurilor de la reședință, de la accidentul fiului dumneavoastră? Asta e?

– Da, toate lucrurile merg prost de atunci. Acum, nu sunt bani pentru nimic. Uită-te la starea parcului, și nici grajdurile nu arată mai bine. Prețurile n-au crescut atât de mult, dar Justin spune că e doar o fluctuație și că situația se va redresa, dar eu nu știu ce să mai cred.

Durează de mult timp și eu nu mă pricep la lucrurile astea.

– Poate că e inevitabil, sugerează Joanna gânditoare. Locul s-a schimbat complet doar pentru că a venit altcineva la conducerea lui.

– Da, asta sper să fie. Dar, nu crezi că ar fi fost normal ca totul să se îndrepte până acum? Justin e la conducere de doi ani. Chiar și cu alte metode...

– Da, așa e. Dar nu aveți contabili? Sau credeți că ceva e în neregulă cu toate astea?

– Nu, ce-ar putea fi? Contabilii lui Justin sunt de încredere. Doar că reședința Carrieghmere nu mai poate ține pasul cu plățile.

– Dar dacă așa stau lucrurile, n-ar trebui să-l înștiințați pe domnul Carnehill? Locul e al lui și a fost nerăbdător să preia cât mai repede din vechile responsabilități. Și dumneavoastră știți asta, nu-i așa?

– Da, foarte bine, chiar. Dar, vezi tu, la început, când Justin a luat totul asupra lui, nu m-a lăsat să-i spun nimic, pentru a nu-l îngrijora. Apoi, n-am vrut să mă consult cu el decât dacă lucrurile vor începe să meargă normal. Mai târziu, nici n-am vrut să-l las să ghicească ce se întâmplă. Știam cum stau lucrurile între el și Justin, și nu ne puteam permite să-l pierdem pe McKinley în timp ce Roger era atât de bolnav. Așa că l-am încurajat pe Justin să-i dea doar rapoarte generale, sperând că lucrurile se vor ameliora. Dar n-a fost așa. Și pentru că n-am putut să vând nimic din casă, a trebuit să încep să fac bani așa cum știam.

– Cu jurnalismul? Întrebă Joanna.

– Da, și Roger n-a făcut nici un secret din cât ura el treaba asta. Dar am avut noroc. Mult timp l-am considerat ca pe un hobby, dar când am avut nevoie de bani, am primit câteva contracte bunicele. Bani câștigați astfel ne-au fost tuturor de mare ajutor, așa că înțelegi de ce a trebuit să nu răspund întrebărilor lui.

Altă alternativă ar fi fost să vând lucruri din casă, dar și-ar fi dat seama că lipsesc.

– I-ați fi putut spune adevărul. Nu v-ar fi învinovățit.

– Crezi că de asta nu i-am spus? Nu, dac-ar fi aflat, nu și-ar mai fi revenit niciodată.

– Asta nu se mai poate întâmpla acum, îi reaminti Joanna. De acum, se poate întoarce în orice moment la conducere și trebuie să știe că lucrurile pe care le va găsi acolo, sunt altfel de cum erau.

– Da, îmi dau seama de asta, spuse femeia mai în vârstă, cu părere de rău. Dar mi-e greu să fac asta, pentru că mult timp am ascuns-o atât de bine.

– Cred că eu i-aș putea spune. De fapt, mă îndoiesc că mai trebuie să-i spună cineva. Sunt sigură că și-a dat seama până acum.

– Știe?

– Cred că ghicește. De mult timp, e mai îngrijorat pentru ceea ce i s-a ascuns decât pentru ceea ce ar fi putut ști. Îmi cer scuze că abia acum v-am spus asta, dar până nu mi-ați spus ce anume vă supără, n-am putut interveni.

Doamna Carnehill o privi, recunoscătoare.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Joanna, spuse ea. Mi-aș fi dorit să am o fată ca tine. Vei să-i spui că o să-l pregătești pentru momentul în care eu și Justin îi vom spune cum stau lucrurile?

– Da, dacă are nevoie de pregătire. Dar mă îndoiesc să fie așa. Mai devreme, ați vorbit despre o mulțime de lucruri, mai ales despre reluarea responsabilităților. În unele privințe, trebuie să-l mai menajăm, dar în general, e gata să înfrunte orice.

Pe măsură ce vorbea, Joanna se arăta din ce în ce mai încrezătoare în bărbatul de care avea grijă.

Iar doamna Carnehill îi surprinse strălucirea din ochi, pe care n-o înțelese decât vag. Spuse din nou:

– Dumnezeu să te binecuvânteze! Aproape că sunt geloasă pe tine. Pentru un moment, am crezut că îmi cunoști fiul mai bine decât mine.

Joanna nu răspunse. Nici ea nu-și dădea seama cum de avea atâta încredere în Roger și cum de știa atâtea despre felul în care va reacționa când ea nu va mai fi acolo. În adâncul sufletului, și ea știa că, la fel ca și mama lui, se gândea cu groază la ziua aceasta, când va face primii pași, pentru că asta anunța că șederea ei acolo era pe sfârșite. Și din Carrieghere, nu știa unde aveau s-o poarte pașii. Oare la vechiul spital de unde plecase, sau la un nou caz? Cert e că la momentul acela Roger Carnehill putea fi notat ca un caz rezolvat în agenda ei, dar oare putea să-l uite ca bărbat?

Pentru o clipă, gândul ăsta n-a însemnat nimic pentru ea. Dar inima ei se părea că încearcă să-i spună ceva.

Ca prin vis, o auzi pe doamna Carnehill spunând nervoasă:

– Joanna, te-ai albit la față dintr-o dată! Te muncim prea mult, cu siguranță. Dar am ajuns să ne bazăm cu toții pe tine... Însă trebuie să iei lucrurile mai ușor. Acum că Roger începe să prindă puteri, îți va face plăcere șederea la Carrieghere.

Presupunerea că fata va mai avea mult timp de petrecut acolo, o făcea să se simtă puțin mai bine.

Dar spuse, simțindu-și gâtul uscat:

– În curând, nu va mai fi nevoie de mine aici. Atunci, timpul va fi singura îngrijire pe care o va necesita domnul Carnehill. Dar bineînțeles, doctorul Beltane va decide asta. O săptămână sau două...

Doar asta îi mai rămânea, și încerca din răputeri să alunge amărăciunea pe care o simțea în suflet.

Deși tot timpul petrecut alături de Roger devenise magic, în următoarele zile se controlă cu greu să reușească să-l privească și să-și astâmpere tremuraturul mâinilor.

Dar profesionalismul a triumfat în cele din urmă, fiind conștientă de faptul că bărbatul încă mai avea nevoie de îngrijire și ea trebuia să-l ajute cu tot ce putea.

Dar chiar și așa, tot îi veni greu să se poarte natural. Și poate că era imaginația ei, dar i se părea că și Roger se schimbase. Pe măsură ce căpăta mai multă forță, începea să fie și mai sigur pe el și să privească cu demnitate ceea ce avea să-l aștepte.

Într-o zi, când stăteau amândoi pe terasă, Joanna credea că citește, când deodată își ridică ochii și-l văzu cum îi privește fața. Se părea că ar fi vrut s-o întrebe ceva...

Dar n-o întrebă nimic cu referire la ea, ci doar spuse:

– Știu de mult timp că mama ascunde ceva de dragul meu. Cred că ar trebui să aflu și eu câte ceva, înainte de a fi prea târziu.

– La început, n-au vrut s-o lase să-ți spună, începu ea. Apoi, continuând așa, a simțit că te-a decepționat.

– Sunt sigur că toată vina o are porcul ăla de McKinley. Dacă mama m-ar fi lăsat să aflu...

– Nu se putea una ca asta, pentru că ai trecut printr-o perioadă dificilă, când nu aveai nevoie să ai asemenea griji. Iar mama ta nu avea pe altcineva în afară de McKinley, așa că a considerat că trebuie să lase

lucrurile așa cum erau, pentru că el o asigura mereu că situația avea să se îndrepte.

– Mmm. Era un comentariu tipic pentru noul Roger, care acum nu mai critica slujba mamei sale. Tăcu un moment, după care izbucni: cam cât de bine ai ajuns să-l cunoști pe McKiley de când ai venit aici?

Întrebarea directă o luă pe nepregătite pe Joanna, care se îmbujoră rapid:

– Nu foarte bine, reuși ea să spună într-un sfârșit. De ce?

– Dar ai ajuns să-l cunoști cât de cât, nu? insistă el. Joanna, nu mai trebuie să continui la nesfârșit cu teoria "nu-i spune nimic lui Roger".

– Nu ascund nimic de tine. Nu-l cunosc foarte bine pe domnul McKinley. Îl știu doar din timpul cinelor la care am participat cu toții. Când am fost cu tine la spital, m-a adus acasă și cu altă ocazie m-a dus și m-a adus de la Dublin. O dată, am mers la o petrecere pe care a dat-o acasă la el...

– Te-ai dus? N-am știut asta.

– Nu erai aici. A fost în prima zi a internării tale. Am prânzit cu el la Sheldon, m-a condus acasă și m-a invitat la petrecere.

– Și te-ai dus?

– Da. Dar a fost doar o petrecere cu câțiva invitați.

– Înțeleg. Dar Joanna nu înțelegea tonul cu care vorbea el. A urmat o pauză, după care Roger spuse:

– Joanna, nu înțelegi că încerc să fiu prietenul lui cel mai bun doar de dragul mamei, pentru că ea crede că el știe cel mai bine cum să conducă lucrurile pe aici? Dar în curând, trebuie să aflui și cum s-a ocupat de afacerile mele. De mai bine de doi ani, a vândut chereștea, a profitat de pe urma chiriașilor mei și a avut o viață privată despre care nu știu mai nimic, lucru care mă interesează cel mai puțin din toate.

– Crezi că s-a folosit de poziția pe care o avea aici, la Carrieghmere?
– Nu știu, de unde aş putea ști asta? i-o întoarse Roger, puțin iritat. Știu doar că are o mașină pe care noi nu ne-am fi putut-o permite niciodată, dă petreceri scumpe și are mereu o companie selectă. Și umblă și cu o anume Magda, despre care am mai aflat câte ceva de la René.

– Da, am cunoscut-o, spuse Joanna. La petrecerea lui.

– Și e genul lui?

– În mare, da. Pentru o clipă, Joanna se simți tentată să spună tot ce gândea despre bărbat. Dar n-avea cum să facă asta, pentru că Roger dorea dovezi concludente, iar ea nu-i putea oferi decât ceea ce simțea ea, ca femeie. Bineînțeles, n-a știut nici ce s-a discutat mai târziu între Roger și mama sa, sau ce s-a spus între el și McKinley. Dar, într-o zi, după ultima discuție avută, Roger spuse:

– Presupun că doar cu timpul o să-mi dau seama dacă tipul și-a bătut sau nu joc de noi. Deocamdată, nu pot ști cu siguranță, și cine știe dacă o să-l prind vreodată cu vreo șmecherie. Ce să fac?

– Să aștepti, îl sfătui Joanna. Dacă e un angajt cinstit, atunci poate că o să faci un mare rău dacă-l dai afară. Dar dacă nu e, tot trebuie să aștepti până strângi suficiente dovezi ca să-l demaști. Are sens ce spun? adăugă ea, cu un zâmbet.

– Presupun că da, deși e un sfat pe care evit să-l iau în seamă. Pentru că nu-l plac deloc pe tip, nici nu știu cât îmi doresc să scap mai repede de el. Dar presupun că va trebui să aștept, să văd cum decurg lucrurile. Făcu o pauză, după care, luând repede mâna fetei, spuse: Joanna, când voi fi oare liber? Cu adevărat liber?

Mâna lui o strângea pe a ei, și pentru un moment, parcă a vrut s-o lase să creadă că... Dar ea se eliberă cu delicatețe și spuse încet:

– În câteva săptămâni, nu mai mult.

Capitolul 8

I-a fost foarte greu Joannei să dea ochii cu Shuan sau cu Roger de când și-a dat seama de dragostea pe care i-o purta pacientului său. Acum, fiecare moment petrecut în compania bărbatului o făcea să se simtă vinovată că-i fură din drepturi lui Shuan.

Dar și Shuan se schimbase. Se pare că avea și ea secrete...

Petrecea mult timp pe afară, cu caii, în compania lui René.

Într-o zi, când René fu invitat la masă, fu întâmpinat de Roger, care acum mergea în baston, de doamna Carnehill, și de Joanna. Dar Shuan nu era pe nicăieri.

– Unde poate fi copila asta? întrebă doamna Carnehill. Ai văzut-o cumva de dimineață, René?

– Da, am călărit înainte de micul dejun, dar am lăsat-o acasă pe la opt și jumătate, răspunse tânărul, surprins. Dar nu v-a spus? A plecat la Dublin, cu domnul McKinley.

– La Dublin? exclamă doamna Carnehill.

– Cu McKinley? întrebă Roger.

– Îmi cer scuze, am crezut că știți, spuse René, jenat.

Doamna Carnehill încercă să se adune și să inventeze o scuză pentru fată.

– Ah, da, acum parcă îmi amintesc. A spus ceva că va ieși, dar cred că n-am înțeles eu bine despre ce era vorba. Doar știți că mai încurc lucrurile...

– Nu înțeleg, zise Roger. Adică tu credeai că știm că pleacă la Dublin cu McKinley pentru că așa face de obicei?

– Roger! interveni doamna Carnehill. René n-are de unde să știe asta.

– Îndrăznesc să spun că se duce, veni replica lui Roger. De fapt, chiar cred că de câte ori iese singură, Shuan e cu Justin.

– Cred că în ultima vreme așa a fost, spuse René. Ea l-a tot căutat acasă la el.

– Înțeleg, spuse Roger și tăcerea se așternu peste toți.

Mai târziu, René a căutat-o pe Joanna când aceasta era singură.

– Domnul Carnehill e supărat pe Shuan, începu el. Dar serios, nu are de ce. Îl vei asigura tu de asta? E de înțeles că o fată ca Shuan ar putea fi flatată de atențiile unui om ca McKinley. E foarte priceput la femei, nu-i așa?

Joanna își aminti momentele când bărbatul încercase să-și încerce farmecele și pe ea. Doar gândul că Shuan i-ar putea cădea în plasă, o înfioră. Dar era ceva ce nu înțelegea...

– René, îți amintești când McKinley a vândut-o pe Deidree, iar Shuan era tare supărată din cauza asta? Atunci, mi-ai spus că începuse să-l urască pentru ce a făcut. Dacă așa stăteau lucrurile nu cu mult timp în urmă, atunci ce s-a întâmplat?

– Așa am crezut. Dar poate că m-am înșelat.

Poate că m-am grăbit să spun că o cunosc mai bine decât cred.

În timpul cinei, nu se mai pomeni nimic despre Shuan, iar după ce aceasta se termină, René se scuză și plecă acasă. Damna Carnehill nu-l opri s-o aștepte pe fată, iar după o oră, apărură și Shuan.

Era îmbujoartă și se duse imediat la Roger, îl îmbrățișă, după care le spuse un "bună" languros, tuturor. Dar Joanna își dădu seama că ochii ei ascundeau ceva...

– Servești cina, dragă? Întrebă doamna Carnehill pe un ton lejer.

– Ah, nu, am mâncat deja. Justin m-a dus la Greville. A fost minunat. Ne-am distrat cu o prietenă de-a lui, Magda, și alți câțiva cunoscuți.

– Ți-ai fi putut invita aici prietenii, ca să-i cunoaștem cu toții, spuse Roger.

– Oh, dar nu înțeleg de ce, se tângui fata. Mama nu-mi cere niciodată socoteală unde mă duc, iar eu nu mai sunt copil să dau raportul pentru orice mișcare pe care o fac. Iar dacă v-a deranjat faptul că am lipsit de la masă...

– Nu e vorba de masă, știi asta, adăugă Roger pe un ton de gheață. E doar o chestiune de politete și de compania pe care ți-o alegi.

– Oh, te referi la Justin?

– Bineînțeles că la el mă refer. Și aș prefera să n-ai de-a face cu el, asta e tot! Asta nu depinde de tine...

– Roger, nu crezi că exagerezi? Justin e angajatul nostru și are toată încrederea noastră. El și Shuan se cunosc de mult timp. Nu e nici un motiv pentru care n-ar putea-o scoate în oraș.

– Și nici ea nu are vreun motiv pentru care să accepte invitația lui. Apoi, fără nici un alt comentariu, se ridică, își luă bastonul și plecă spre camera lui.

– Roger, așteaptă, spuse Shuan, întristată.

Dar el deja plecase.

– N-ai făcut nimic rău că te-ai dus la Dublin cu Justin, spuse doamna Carnehill cu blândețe. Dar știi că Roger nu l-a plăcut niciodată și din cauza asta, exagerează uneori.

Shuan își scoase haina, pe care o lăsă să cadă pe un fotoliu, după care se așeză pe scaun și nu privi pe nimeni.

– Nu e ceea ce crezi. Justin... cunoaște mulți oameni și mi-ar putea găsi o slujbă.

Joanna o privi îngândurată. Credea că era o scuză găsită la nimereală pentru ieșirea de astă-seară. Dar doamna Carnehill a luat-o de bună.

– O slujbă, Shuan? Ce fel de slujbă? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

Shuan întoarse capul spre Joanna și vorbi acuzator:

– A fost ideea ei. Mi-a spus că am gusturi bune în decorații și că mă pricep la antichități. Iar într-o zi, m-a întrebat dacă nu doresc să fac carieră din asta.

La început, mi-am zis că e o prostie, dar gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că aș putea încerca, chiar dacă ție și lui Roger nu vă va surâde ideea.

Doamna Carnehill o privi surprinsă pe Joanna.

– Nici una din voi nu mi-a pomenit de așa ceva.

– Nici nu mi-am dat seama, începu Joanna calmă, că Shuan va lua în serios o sugestie de-a mea pe care am făcut-o în mod întâmplător. Și cred că n-ați aflat nimic despre asta pentru că Shuan și-a dat seama câte alte lucruri ar presupune acest lucru. Transportul, timpul liber și multe altele.

– Iar acum te gândești din nou la asta? Doamna Carnehill se întoarce spre Shuan. Crezi că ți-ar face cu adevărat plăcere o astfel de slujbă? Și, în plus, ce știe Justin despre asta?

– Nu știu, răspunse fata, vag. Dar are multă influență printre oamenii din Dublin. Și spune că știe exact ce îmi trebuie, dar că mai trebuie să aștept puțin.

– Nu cred... începu doamna Carnehill, dar fu întreruptă de o bătaie în ușă, urmată de apariția lui Roseen, cu hainele șifonate și cu ochii măriți de spaimă.

– Puteți să veniți puțin în bucătărie, doamnă? o imploră ea din privire pe doamna Carnehill. Cook se va supăra tare rău, pentru că m-a pus să pregătesc două rațe și să le bag la cuptor.

– Și tu le-ai ars, nu-i așa?

– Scrum! declară fata. Puteți veni să mă sfătuiți ce să fac cu ele? Poate să îndepărtez arsura și...

Doamna Carnehill se ridică repede și ieși furioasă din cameră. Joanna începu să râdă și se uită la Shuan, să vadă dacă gusta și ea situația.

Dar fata nu schițase nici un zâmbet. Spuse repede:

– Ți-ai dat seama că am inventat asta pe loc, nu? Că nu ăsta era adevăratul motiv pentru care m-am întâlnit azi cu Justin.

– Da, mi-am dat seama. Dar chiar trebuia să minți? Iartă-mă, Shuan, dar după părerea mea, nu procedezi cum trebuie.

– Asta e treaba mea! Știu eu ce fac, spuse fata.

– Oare? După părerea mea, Justin McKinley e un bărbat foarte versat, care se folosește de tot ce poate pentru a-și duce la bun sfârșit propriile planuri. Și nu te pune pe gânduri faptul că domnul Carnehill nu vrea să fii în compania lui? Chiar trebuie să continui treaba asta?

Indiferent de ce presupune?

Ca răspuns, Shuan râse ironic, după care se ridică, luă haina pe umăr și se îndreptă spre ușă. Dar, înainte să iasă, îi spuse Joannei:

– Da, mă tem că trebuie. Și nu mă aștept ca cineva să mă înțeleagă.

Iar Joanna, rămânând singură, găsi doar o singură explicație pentru întreaga situație. Oare era posibil ca Shuan să creadă că-l poate face gelos pe Roger ieșind cu Justin?

Disperată, uitând pentru o clipă de dragostea pe care și ea, la rândul ei, i-o purta lui Roger, încercă să găsească o soluție prin care s-o convingă că planul ei nu avea să dea roade. Că gelozia stârnită în felul ăsta nu ajuta la nimic.

Și, în fond, de ce avea nevoie de așa ceva? se întrebă Joanna cu tristețe. Dacă Roger încă n-o iubea, atunci iubea cu siguranță ceea ce iubea și ea: Carrieghmere, locul care-i unea pe amândoi.

Și încă o dată, Joanna își dădu seama că Roger Carnehill se va căsători, va avea copii, iar ea nu va fi acolo ca să vadă toate astea.

Pe zi ce trecea, Roger se simțea din ce în ce mai bine și simțea pe propria piele cum e să începi o nouă viață. Iar Joanna aștepta în fiecare zi să primească telefon de la Londra, pentru a se întoarce.

Veni vara și se apropie și Concursul de călărie de la Dublin.

Shuan și René o antrenau de zor pe Lady of Belmont, iapa pe care fata avea s-o călărească la concurs, iar Roger și Joanna veneau deseori să-i asiste.

Într-o dimineată cam înnorată, după ce roua căzuse pe iarbă și soarele începea să se ridice la orizont, Joanna stătea alături de Roger în poieniță, așteptându-i pe cei doi să vină cu iapa. Bărbatul ținea pe braț haina fetei și era atât de gânditor, încât abia când Joanna începu să tremure își dădu seama că începuse să plouă molcom.

– Uite, pune asta pe tine, spuse el repede.

Fata îl ascultă și îmbracă haina, ajutată de el. Simți cum începe să se încălzească și când vru să-și pună și gluga pe cap, împietri. Roger nu-și luase mâinile de pe spatele ei, ba mai mult, în secunda următoare, o îmbrățișă. Joanna știu că era o atingere diferită față de cele obișnuite. De parcă și el i-ar fi răspuns la sentimente...

Dar momentul trecu. El o eliberă din îmbrățișare, iar ea se jenă pentru că mâinile îi tremurau.

Ochii li se întâlniră întrebători. Apoi, el zise:

– Cu haina asta, arăți cu zece ani mai în vârstă.

– Serios? întrebă Joanna, după care nu mai spuse nimic, pentru că-i observă venind pe Shuan și René din spatele dealului. Veneau călare, iar în spatele lor, la mică distanță, era și Justin McKinley, pe jos.

– Cum a fost? N-am văzut nimic din cauza ploii, întrebă Roger.

– Nu prea bine. René a trebuit să mă penalizeze de patru ori.

– Unde?

– La poartă și la unul dintre obstacole. Roger, vrei să vii cu noi, ca să le repet?

– Sigur. Se întoarce spre Joanna. Vii și tu?

Ea dădu negativ din cap.

– Nu, o să mă duc înăuntru, să vă pregătesc niște cafea.

Se întoarce, sperând ca Justin să meargă cu ceilalți. Dar el nu făcu asta, ci o ajunse din urmă.

– Și eu veneam spre casă, explică el. Shuan e o călăreată bună, nu-i așa? Nu m-ar surprinde deloc să câștige concursul.

– Dacă va fi așa, va fi pentru că a muncit mult pentru asta, declară fata.

– Așa e, nu? fu el de acord. Bineînțeles, eu mi-am dat seama de asta când a trebuit să vindem iapa. Shuan e destul de isteată ca să-și dea seama că atunci când pierde pe o parte, trebuie neapărat să câștige pe alta. Când am vândut-o pe Deidree, a crezut că nu va avea vreo șansă cu alt cal. Cu toate astea, a făcut tot posibilul s-o antreneze pe Lady of Belmont și acum se pare că are mari șanse de reușită. Cu toate astea, chiar dacă nu se dovedea un cal bun, sunt sigur că Shuan ar fi dus-o oricum la concurs. Așa e ea. Riscă orice.

– Da, poate că ai dreptate, răspunse Shuan evaziv, nedorind să continue diascuția despre caracterul fetei.

– Eu așa cred. Și o cunosc destul de bine, continuă bărbatul. Și, plus de asta, o găsesc foarte atrăgătoare, lucru care mă face să văd mai ușor cum stă treaba. Ești de acord cu mine?

Joanna nu spuse nimic, iar el continuă, ironic:

– Ei, haide, știi doar că-mi place să fiu înconjurat de femei frumoase. Și din moment ce tu mi-ai dat de înțeles că ai alte planuri, nu mă poți învinovăți pentru că am ales o persoană maleabilă.

Joanna își umezi buzele.

– Shuan spune că i-ai putea găsi o slujbă.

– Oh, asta v-a spus? întrebă el, surprins.

– Da, i-a spus-o doamnei Carnehill, iar eu se întâmpla să fiu acolo. A spus că tu cunoști multă lume în afaceri cu antichități...

– Cu antichități? începu el să râdă. Ei, dar povestea asta e ca oricare alta, nu-i așa?

Joanna îl privi acid. I se confirma minciuna lui Shuan.

– Vrei să spui că nu i-ai promis niciodată așa ceva?

– Nici vorbă, replică el, senin.

– Nu i-ai pomenit nici de ocupația pe care mi-ai propus-o mie?

– Nici măcar asta, spuse el. Mi-am dat seama că Magda, cu toate lipsurile ei, îndeplinește mai bine ca oricine rolul. Și, plus de asta, i se potrivește ca o mânășă. Un apartament mobilat în piața Merrion, haine, bani, companie selectă. Nu, iubita mea Magda nu m-ar ierta niciodată dacă aș da slujba asta altcuiva.

– Atunci, spuse repede Joanna, dacă Shuan a scornit toată povestea asta cu slujba, de ce-ți bați capul cu ea? E mult mai tânără ca tine și... e îndrăgostită de Roger Carnehill!

După ce spuse asta, își dădu seama că făcuse o mare prostie. Trădase secretul lui Shuan.

Ajunseseră aproape de casă.

– Joanna, crezi că mie îmi pasă de una ca asta? Întrebă el.

Își luă la revedere de la ea și se îndreptă spre grajduri, în timp ce fata îl privea cum pleacă, gândindu-se cum să-l determine pe Roger să-l concedieze. Era un om rău și intrigant, care acum se folosea de Shuan.

În săptămâna concursului, doctorul Beltane îl sfătui pe Roger să nu ia parte la el.

– La anul, tinere, vom fi cu toții acolo, ca să te susținem în concurs. Dar anul ăsta, dac-aș fi în locul tău, nu m-aș încumeta. Însă acum nu mai ești sub supravegherea mea, așa că trebuie să iei singur o decizie.

Roger primi sfatul mai bine decât crezuse Joanna că o va face. Era un lucru firesc pentru bărbatul stăpân pe el, în care se transformase. Dar Shuan fu dezamăgită și nu ezită să arate ce simțea.

– Oh, Roger, spuse ea, văicărindu-se ca un copil, speram să fii acolo!

– Scuze, scumpo, dar știi că n-aș suporta mulțimea. O să-i ai alături pe mama și pe René. Iar spectacolul va fi televizat, așa că eu și Joanna îl vom vedea și îți vom relata comentariile.

– Oh, se întoarse ea spre Joanna, nici tu nu vii?

– O să stea cu mine, spuse Roger repede. Părea hotărât, așa că n-avea nimeni ce să mai spună. Apoi, continuă: cum o să ajungi la Ballsbridge?

– Primarul Petrie mă lasă să duc iapa alături de a lui, spuse fata. Mama și René merg cu Michael, cu mașina, iar pe mine s-a oferit Justin să mă ducă.

– Și tu ai acceptat?

– Da, eu...

– Atunci, vreau să-i spui că te-ai răzgândit și că mergi cu ceilalți. Și din nou era clară treaba că Roger dădea un ordin care nu trebuia comentat.

– Dar e absurd! protestă fata. Vom fi mulți, iar mașina lui Justin va fi goală.

– Iar eu sper să nu te preocupe atât de mult chestia asta, replică Roger rece.

Un moment, Shuan îl privi uimită, neștiind dacă să mai continue sau nu. Dar dădu din umeri și se îndreptă spre ușă.

– Shuan! vocea lui era neașteptat de calmă. Shuan, dacă va câștiga Lady of Belmont, ce spui de o petrecere în cinstea ei?

Fata se înveseli instantaneu.

– Oh, Roger, ce drăguț din partea ta! Va fi prima de mult timp. Dar crezi că ar trebui... Adică ai putea să o suporti?

– Voi încerca, promise el, zâmbind. Ce fel de petrecere ți-ar plăcea?
– Oh, un bal mascat, la care să cânte o trupă din Dublin. Oh, Roger, dragule, crezi că s-ar putea așa ceva?

– Ei, vom vedea dacă Lady of Belmont va fi de acord cu asta! o tachină el.

– Da, sigur, dar mai întâi să vedem dacă va câștiga, se întristă ea puțin. Dacă participam cu Deidree...

Dar plecă repede din cameră, iar el se întoarse spre Joanna:

– Ei bine, acum tebuie să mă țin de promisiune!

– Ai făcut-o fericită, spuse Joanna, calm. Sper să câștige.

– Draga mea Joanna, dar tu nu înțelegeți că indiferent de rezultatul concursului, balul mascat tot va avea loc? N-a fost o promisiune, a fost mai mult o mită. Așa că va trebui să apelez mai des la astfel de șiretlicuri pentru a o ține departe de tipul ăla.

– Ea n-ar mai simți diferența dacă ai trata-o ca pe o femeie și nu ca pe un copil căruia i se oferă jucării. Joanna își simți inima luând-o la goană. Nu acceptă ordinele cu mare plăcere.

După un moment, încercă să-l facă să înțeleagă cum stau lucrurile.

– Nu cred că știi, dar se pare că Shuan nu e atrasă deloc de domnul McKinley. De fapt, nu știu dacă-l place vreun pic.

– Atunci, de ce Dumnezeu îi tot caută compania? Ies împreună de ceva timp.

– Da, dar... Ei bine... din câte am aflat de la Shuan, cred că are un motiv pentru toate astea. Poate unul secret.

Roger râse cinic.

– Dacă așa crede ea, te asigur că e doar imaginația ei, iar McKinley habar n-are de asta. De mică obișnuia să pună la cale planuri imaginare pe care apoi le abandona pentru alte idei care-i treceau prin cap. Voia

să participe la cruciade, să devină eroină, să se lupte cu răul. Dar te asigur, indiferent de ideea pe care o are de data asta, i-o voi scoate eu din cap. Dar n-o să încerc nimic până nu trece concursul de călărie. După asta, nu se va mai vedea cu McKinley. Și, oricum, toate astea vor înceta până la sfârșitul lunii, pentru că McKinley pleacă.

– Pleacă? Te-ai hotărât?

– Da. Dar el n-o știe încă. Iar eu consider că trebuie să încep de undeva. Va trebui să preiau comanda și să fac câteva schimbări. McKinley va pleca, și tu va trebui să faci la fel, Joanna, spuse el, ferindu-și privirea de a ei.

– Da, sunt aici doar din ordinul doctorului Beltane, spuse ea, încet. Dar sunt de acord că decizia trebuie să fie a ta, acum. Nu mai ai nevoie de mine.

El o privi repede, dar ea nu-l văzu, pentru că avea capul plecat. Spuse doar:

– Trebuie să înțelegi, Joanna. Când Justin va pleca, voi redeveni stăpân pe Carrieghere. Dar cât timp mai ești aici, nu-mi pot lua în serios drepturile, pentru că se presupune că mai am încă nevoie de tine. De asta trebuie să pleci.

– Înțeleg. Vrei să spui că eu fac parte dintr-un trecut îndepărtat, de care nu mai vrei să-ți aduci aminte, așa că simți nevoia să te descotorosești de tot ce are legătură cu el.

– Da, cred că o spui mai bine decât mine. Dar eu n-aș merge așa departe. Pentru mine, tu ai fost lumina care m-a ajutat să mă vindec și alături de care am învățat că pot trăi din nou. Plecarea ta mă va face să mă descurc singur. Nu te pot ține pentru totdeauna, Joanna. Nu înțelegi că mi-e frică să mă gândesc că poate te-am ținut prea mult?

Tonul lui avea o notă de neînțeles pentru fată.

Dar ea nu încercă să-i răspundă. Zbuciumul pe care-l simțea în suflet îi răscolea tot trupul, dar vorbele ei fură cât se poate de impersonale și de dureroase:

– Înțeleg că nu mai e nevoie să te bazezi pe mine. E firesc, și pentru mine asta înseamnă mulțumire profesională. Iar noi suntem adulți și nu trebuie să facem o dramă din asta, nu?

După asta, Joanna își dădu seama că Roger face tot ce-i stă în putință pentru a evidenția faptul că nu mai are nevoie de serviciile sau de compania ei. Ieșea în oraș în fiecare zi și de câte ori se întâmpla să rămână singuri, inventa scuze pentru a pleca de lângă ea.

În ziua concursului, a fost plecat toată dimineata, iar când a început spectacolul la televizor, le-a cerut lui Cook și Roseenei să-l privească împreună cu el și cu Joanna. Și când concursul se apropia de final, intră și doamna Kimstone, care anunță că a venit să-i țină de urât lui Roger.

– Colonelul s-a dus la spectacol, iar eu am venit aici, pentru că am auzit că tu nu mergi. Dar n-am știut că o să te gălesc cu atâtea fete! spuse ea, privind-o cu acrială pe Joanna.

Roger ignoră comentariul.

– Așază-te și taci din gură! Puștoaica are șanse să câștige.

Cu băgare de seamă, femeia se așează în locul indicat.

– O să fiu tăcută ca un șoricel, promise ea. Bineînțeles că te interesează ce se întâmplă cu micuța Shuan, dar n-am știut că și sora

Merivale e pasionată de subiectul ăsta. De fapt, credeam că deja a plecat, altfel n-aș mai fi bătut atâta drum doar ca să stau cu tine...

– Marty, te rog, o imploră Roger.

– Oh, bine, își țuguie ea buzele subțiri. Ia spune-mi, cât de departe a ajuns Shuan?

Roger o privi exasperat.

Se auzi vocea comentatorului:

– Și, în cele din urmă, vă anunțăm câștigătorii: Primul loc – domnișoara Alice Hurry cu Agomar; locul doi – domnișoara Shuan Ferrall cu Lady of Belmont; locul trei – domnul Clare Booset cu Random. Atât de la concursul de călărie din Dublin, dau legătura în studio...

Roger se ridică, aprinse o țigară de parcă ardea de nerăbdare să facă lucrul ăsta, după care murmură:

– Locul doi. Bună, puștoaica! Apoi nu mai spuse nimic.

Joanna zâmbi în direcția lui și spuse încet:

– Cât mă bucur!

Roseen și Cook ieșiră, iar Joanna mai spuse:

– Acum, își merită petrecerea.

– Bineînțeles, concursurile de acum nu sunt cum erau pe vremuri... începu doamna Kimstone. Pe atunci... petrecere? Ce petrecere? întrebă ea, realizând abia acum ce spusese Joanna.

– O petrecere dansantă pe care i-am promis-o lui Shuan, dacă va câștiga concursul. O să primești invitație...

– Oh, Roger, dar nu puteai să plănuiești una sobră? N-am hef de dans iar eu...

– N-a fost ideea mea, i-o tăie Roger, și când auzi telefonul sunând, se duse să răspundă. Sigur e Shuan.

Când plecă, doamna Kimstone scoase din geantă o bucată de lucrătură, la fel cu cea de acum câteva luni și începu să croșeteze. Se încruntă și spuse:

– Știi, nu mă așteptam să te mai găsesc încă aici. Am înțeles că Roger s-a refăcut complet.

– Doctorul Beltane m-a rugat să mai rămân o perioadă. Dar voi pleca în curând.

– Înainte de petrecerea pe care o vor da? Ce păcat! Ochii femeii scânteiară.

– Păcat? Joanna nu-i spuse că petrecerea avea loc cu o săptămână înainte de plecarea ei.

– Da, pentru că îndrăznesc să cred că vrei să vezi ce final fericit va avea pacienul tău. Și cred că acum se va decide cu siguranță, din moment ce e complet refăcut și gata să înceapă o nouă viață. Își va anunța, fără îndoială, logodna cu Shuan.

– Iar eu, spuse Joanna, cred că e ultimul lucru pe care l-ar putea face.

Doamna Kimstone o privi acru.

– Serios, soră? Dacă-mi aduc bine aminte, ai mai reacționat o dată așa. Nu se potrivește deloc cu atitudinea rezervată și impersonală pe care spuneai că o ai.

– Dumneavoastră ați fost cea care mi-a sugerat că ar fi mai bine să rămân detașată, îi reaminti Joanna. Mă preocupă într-adevăr viitorul domnului Carnehill, dar din punct de vedere prietenesc, bineînțeles. Și pur și simplu nu cred că se gândește la Shuan ca la o soție.

– Dar ea îi este pe deplin devotată!

– Cu asta am fost de acord și mai înainte. Dar nu e de-ajuns. Nici măcar pentru Shuan.

– Dar eu sunt sigură că... Făcu o pauză. Pe vremea mea, adăugă ea cu asprime, o fată accepta fără comentarii o cerere avantajoasă în căsătorie. Iar Roger îi poate oferi orice!

– Într-o zi, poate așa se va întâmpla.

– Dar tu i-ai sugerat posibilitatea că lucrurile s-ar putea desfășura și altfel. Serios, soră, ți-ai depășit atribuțiile.

– Poate că așa e. Îmi pare rău, se controlează Joanna să nu riposteze, când femeia îi ignoră scuzele și continuă ideea.

– Bineînțeles că s-ar putea să fie mai mult decât atât. Trebuie să fi avut o mare influență asupra lui Roger în timpul bolii și poate că asta te-a determinat să faci ce-ai făcut. Spui că n-are nici cea mai mică dorință să o ceară pe Shuan de soție. Se încruntă puțin. Nu știu cum se procedează acum, dar pe vremea mea, lucrurile astea însemnau că există un interes ascuns. Nu-i așa, soră Merivale?

Tânăra tuși încet, iar doamna Kimstone fu de părere că aflase adevărul.

Capitolul 9

Pentru petrecerea lui Shuan, Joanna se gândise să roage pe cineva din Londra să-i trimită costumul de Cenușăreasă pe care-l mai purtase și la o altă petrecere a asistentelor. Dar când află doamna Carnehill despre asta, spuse, într-un fel care nu-i era deloc caracteristic:

– Știi, eu nu mi te imaginez ca Cenușăreasa. Ești atât de blondă și de curată. Întotdeauna mă gândesc la Cenușăreasa ca la un șoricel mic și insignifiant. Și nimeni n-ar putea să creadă așa ceva despre tine, Joanna!

– Ei, dar ce contează? întrebă fata zâmbind.

– Ei bine, contează! Vreau să strălucești la petrecerea asta. Mă întreb ce ți-aș putea găsi. Ah, mi-am dat seama! Vino cu mine.

Joanna o urmă ascultătoare în sufragerie. Pe peretele din fața lor era portretul unei fete.

– Țsta e un tablou de Reynolds! spuse fata, uimită.

– Clarissa Carnehill, completă femeia mai în vârstă. Stră-stră-străbunica lui Roger – englezoaică, blondă ca tine și

imortalizată în acest portret de Sir Joshua Reynolds în 1767. Privește-o! Nu-i așa că seamănă izbitor de mult cu tine?

Joanna privi în tăcere. Fata din tablou era cam de vârsta ei, blondă, îmbrăcată cu o rochie la modă în epoca respectivă. Părul avea aceeași culoare cu cea a părului Joannei și purta o pălărie albastră. Dar ochii erau albaștri, pe când ai Joannei erau căprui. Dar trebuia să recunoască și ea că exista o asemănare izbitoare între ele două.

– Ce relație a fost între ea și dumneavoastră?

– Nici una de sânge, doar prin căsătorie. Dar a fost stră-stră-străbunica lui Roger. Roger Carnehill, stră-stră-străbunicul lui Roger, a cunoscut-o la Londra și a luat-o de soție înainte ca ea să împlinească optsprezece ani. Cred că portretul acesta a fost făcut pe când Clarissa avea douăzeci și cinci de ani. Abia acum mi-am dat seama că semeni foarte mult cu ea, în timp ce mi te imaginez îmbrăcată cu o altfel de rochie. Așa că trebuie să fii Clarissa la petrecerea lui Shuan.

– Dar n-aș putea! protestă fata. În primul rând, din cauza rochiei care n-ar putea să-mi iasă la fel...

– Dar eu o am pe cea originală! spuse doamna Carnehill.

– Rochia?

– Serios, o am. A fost păstrată generații de-a rândul și eu am continuat tradiția.

– Dar n-aș putea să fac asta, doamnă Carnehill, repetă Joanna. Inventase la nimereală prima scuză, pentru că se temea de furia lui Roger când o va vedea deghizată într-o rudă moartă de-a lui.

– Dar va fi distractiv!

– Chiar și așa, nu cred că domnului Carnehill îi va surâde ideea.

– Roger? Oh, dar nu-i vom spune nimic până la bal. Trebuie să-mi promiți că nu-i vei spune.

E în întregime ideea mea și trebuie să rămână secretul nostru. Și, oricum, ce-ar avea de obiectat?

— Ei bine, după părerea mea, e o chestiune de familie, iar eu n-am nici un drept să intervin. Trebuie să existe cineva apropiat lui care să poarte rochia asta! Shuan!

— Shuan? doamna Carnehill privi critic portretul. Ia spune-mi, ți-o imaginezi pe Shuan îmbracată în așa ceva? Nu seamănă deloc cu ea, iar mie mi-ar plăcea să văd întruchiparea Clarisei la bal. Haide, Joanna, spune-mi că o să-mi faci pe plac!

— Mi-ar plăcea la nebunie! se înduplecă ea.

— Atunci, așa rămâne! O faci pentru mine. Acum, haide sus, să-ți arăt rochia.

Cu o zi sau două înainte de bal, Shuan o întreabă pe Joanna:

— În ce o să vii costumată?

— E secret, răspunse fata, zâmbind.

— Bine. Era doar o întrebare. Și oricum, nu cred că mi-ai fi spus. Făcu o pauză, după care spuse: l-am invitat pe Justin la bal. Crezi că se va supăra Roger?

— Nu cred. Ți-ar fi fost greu să nu-l inviți, nu?

— Da. Așa că vine și o aduce și pe Magda.

— Oh, nici domnul și nici doamna Carnehill n-au cunoscut-o, nu?

— Vrei să spui că n-or s-o placă?

— Tu o placi?

- Mi se pare de treabă. Uneori, îmi face plăcere doar să o privesc.
- E o femeie cochetă, nu-i așa?
- Da. Hainele ei... Oh, trebuie să aibă o groază de bani, în ciuda faptului că nu muncește și nu are pe nimeni.
- Din câte am înțeles de la domnul McKinley, o ajută el.
- Vrei să spui că lucrează pentru el?
- Da, poate. Cum putea oare să-i explice relația dintre Magda și Justin unei fete care n-avusese niciodată de-a face cu bărbații?
- Bine, dar asta nu e nimic nou! Știam de mult.
- La ce te referi? Întrebă repede fata.
- La faptul că Magda lucrează pentru Justin și că el o plătește foarte bine pentru asta. Când am spus că are mulți bani și nici o slujbă sau pe cineva s-o ajute, am vrut să văd dacă și tu ai ghicit.
- N-a fost nevoie să ghicesc. Mi-a spus-o el.
- Nu ți-a spus și ce face?
- Nu. Brusc, Joanna își dădu seama că nu făcea altceva decât să stârnească interesul fetei. Era sigură că Shuan nu se va opri până nu va afla despre ce era vorba. Shuan, la ce te gândești? Întrebă ea repede. Ce știi tu despre asta?
- Nu știu. Și eu ghicesc.
- Ei bine, n-o mai face! Te implor, nu te amesteca în lucruri pe care nu le înțelegi. Dacă bănuiești ce se întâmplă între Magda și Justin McKinley, lasă lucrurile așa cum sunt. Cred că-l știu pe bărbatul ăsta mai bine decât tine. Și nu poți decât să fii rănită dacă-l descoperi cu adevărat.
- Rănită? Cum aș putea să fiu rănită? Justin nu înseamnă nimic pentru mine! Iar oamenii nu pot fi răniți decât dacă țin foarte mult la persoanele care le fac rău. Întrebă-l pe René. El știe ce cred despre

vânzarea lui Deidree. Așa că n-are cum să mă rănească, dacă n-a reușit atunci. Iar mie îmi plac la nebunie toate treburile astea.

– Shuan, dacă nu-mi spui mie despre ce e vorba, măcar îmi poți promite că-i vei spune lui Roger, înainte de a fi prea târziu?

– Roger! Lasă-l pe Roger! Iar tu n-o să-i spui nimic!

– Nici n-am ce să-i spun. Și văd că n-am ce să-ți spun nici ție. Doar te pot avertiza că focul cu care te joci îl poate arde și pe Roger.

Fără să mai spună ceva, Shuan îi întoarse spatele și plecă, iar Joannei i se păru că, în ciuda faptului că o plăcea pe fată, și a iubirii pe care i-o purtau aceluiasi bărbat, ostilitatea dintre cele două era mai impenetrabilă ca niciodată.

Mai târziu, în cursul zilelor următoare, Shuan nu părea deloc afectată de conversația precedentă, iar Joanna fu prinsă de febra pregătirilor pentru marele bal.

În seara balului, doamna Carnehill o trase într-un hol și-i spuse:

– Rochia, pelerina și pălăria sunt pe patul din camera ta. Chiar eu le-am pus. Apoi am încuiat ușa. Asta e cheia. I-a pus-o Joannei în mână, după care a continuat: vreau să te îmbraci devreme, pentru că vreau să te vadă mai întâi ceilalți invitați. Dacă te vede Roger primul, se strică toată surpriza.

– Vă purtați cu mine de parcă aș fi un oaspete de onoare pe care trebuie să-l menajați permanent.

– Vreau ca totul să iasă perfect și scena tabloului să fie redată exact. Acum, haide, fugi să te schimbi și o să vin mai târziu să-ți aranjez părul, după care vom ieși pe terasă, unde vom aștepta să sosească toți invitații.

Joanna o ascultă pe femeie și urcă în camera ei. Dar mai trecu o vreme până fu în stare să îmbrace hainele. Își tot repeta că asta nu

trebuia să însemne pentru ea mai mult decât era în realitate. E doar pentru distracție, asta e tot. Iar doamna Carnehill e atât de încântată de idee, că trebuie să-i fac jocul... Dar, oh, nu pot să nu mă gândesc și la altceva. Seara asta va mai fi încă o amintire care mă leagă de locul ăsta. N-am fost în stare să mă desprind la timp, iar acum îmi va fi foarte greu...

Așa o găsi și doamna Carnehill.

— Joanna, ce faci? Invitații au început să sosească, iar Roger le oferă băuturi. Mai avem doar un sfert de oră.

Dar fata era palidă și tremura.

— Nu...nu pot. Nu aparțin...

— Va fi bine! spuse femeia, luând rochia de pe pat. Ai promis că o s-o faci pentru mine.

Joanna nu mai spuse nimic și după ce o îmbrăcă, se lăsă coafată de femeia mai în vârstă. După un sfert de oră, ieșiră din cameră și se îndreptară spre terasă, unde doamna Carnehill îi legă pelerina și-i puse pălăria. Apoi, se dădu puțin înapoi și-și admiră opera.

— Nu mai ești Joanna Merivale, ci Clarissa Carnehill în carne și oase! spuse ea, triumfătoare.

Michael o aștepta cu un cățel împrumutat, pe care fata trebuia să-l plimbe printre invitați, exact ca în tablou. Doamna Carnehill o luă și o duse în sufragerie. O așeză exact lângă peretele pe care era tabloul cu Clarissa Carnehill.

Ușile se deschiseră și invitații intrară, în frunte cu Roger, înalt, chipeș, îmbrăcat într-un costum verde, vorbind cu o fată în alb. Când ridică privirea, o văzu pe Joanna și rămase stupefiat.

Pentru un moment, fetei i se păru că erau singuri. Se priveau într-un fel în care n-o mai făcuseră înainte și care era atât de intim și de

personal, încât restul lumii nu mai conta pentru ei. Dar ea nu se lăsa intimidată. Poza în continuare, cu o mână pe creștetul cătelului și una pe pălăie, zâmbind ca în poză.

Cineva, o doamnă, exclamă prima:

– Oh, ce idee încântătoare!

Vraja se rupsese. Erau din nou în secolul al douăzecilea. Dar Roger se apropie de fată și, cu un zâmbet ironic, îi ridică o mână și-i duse vârful degetelor la buze.

– Regele Conchubor urează bun venit doamnei din Irlanda, sosită cu mult după vremea sa. Un regret profund!

Joanna îi acceptă jocul și răspunse:

– Regretul, sire, este reciproc.

Toată lumea râse și doamna Carnehill își privea cu mândrie creația. Roger se uită la mama sa.

– Mamă, tu nu ești îmbracată cum se cuvine!

Doamna Carnehill se scuză:

– Oh, Roger, sunt prea bătrână pentru lucrurile astea!

Din nou invitații râseră, iar în următorul moment, ușile se deschiseră și intrară Shuan, Justin, Magda și René, deghizat în soldat din secolul al șaisprezecelea.

La vederea lui Shuan, Joanna scoase o exclamație de uimire. Avea un costum foarte frumos, care-i scotea în evidență trăsăturile delicate.

O bucată de mătase verde era înfășurată pe corp și niște panglici erau prinse în talie și de gleznă. Era desculță și într-un fel, parcă nu mai era Shuan, era o zână.

– Cine e? întrebă Joanna.

– Etain, cred. Etain care a renunțat la lumea ei de basm ca să se căsătorească cu bărbatul iubit. Roger făcu o pauză.

Zânele au dorit-o înapoi. Deseori m-am întrebat cât de dornică a fost să se întoarcă...

De la Shuan, Joanna își mută privirea la însoțitorii ei.

Justin avea un aer arogant, în haine de seară moderne, la fel ca Magda, care purta o rochie alb cu auriu. În urechi avea cercei mari, aurii, care se asortau cu centura de aceeași culoare, lucru care-i dădea un aer exotic. Dar Joanna era de părere că sfida invitații, care făcuseră tot posibilul să apară îmbrăcați cum trebuie la un bal mascat.

Shuan îi aduse pe toți la Roger și la doamna Carnehill, iar Joanna rămase lângă aceștia. Îl văzu pe Roger cum îi salută încruntat pe Magda și pe Justin, lucru care însemna că era destul de enervat.

Veni și trupa din Dublin, care începu să cânte, și primii dansatori își făcură apariția pe ring.

Justin McKinley o invită pe Shuan la dans. Joanna crezu că Roger avea s-o invite pe Magda, dar acesta se scuză că va dansa foarte puțin în seara aceea și-i prezentă tinerei pe unul dintre invitați, timp în care Joanna fu invitată la dans de colonelul Kimstone.

După replicile schimbate la începutul petrecerii, Roger nu mai vorbi cu ea.

În timp ce dansa cu un tânăr timid, Joanna auzi o parte din conversația unor doamne.

– Cam ciudat, după părerea mea, spuse una dintre ele.

– Și eu cred la fel, o recunoscui Joanna spunând pe doamna Kimstone. Clarissa Carnehill e rudă cu Roger, pe când ea e doar o asistentă venită din Anglia de câteva luni. Nu e cineva apropiat de familia Carnehill. Și am aflat că rochia e originalul. Când mi-a spus Edna așa ceva, am întrebat-o cum de a îndrăznit să-i propună asta. Știi ce mi-a zis? Că nu asistenta a avut ideea, ci chiar ea, Edna Carnehill.

Joanna încercă să se concentreze pe ceea ce-i spunea tânărul cu care dansa, dar nu putu să nu audă:

– Cel puțin, Roger n-a știut nimic despre asta. A fost luat prin surprindere.

– Surprins și enervat, aş spune eu. Până la urmă, cea care avea dreptul să joace rolul ăsta era Shuan și nu o oarecare englezoaică venită...

Brusc, fata își dădu seama că trebuia să plece cât mai curând. Trebuia!

Se sfârși dansul și rămase să-i privească pe cei rămași pe ringul improvizat. Shuan era, din nou, în compania lui Justin...

– Pot să-ți găsesc un partener? se auzi o voce impersonală, peste umărul ei. Era Roger.

– Nu te obosi. Oricum, dansul e pe sfârșite.

– Așa e. Urmă o pauză. Putem ieși puțin pe terasă? E mai răcoare acolo.

– Da, cred că da.

Se îndreptară spre terasă, unde fuseseră aduse mese și scaune, dar unde nu era nimeni.

Joanna se așeză la o masă, iar Roger luă loc în fața ei.

– Sper că ești de acord cu mine că ar fi trebuit să fiu întrebant.

Joanna nu-i putea distinge trăsăturile, pentru că era întuneric.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nici eu n-am crezut c-ar trebui să fac asta și eram sigură că te va supăra gestul. Dar doamna Carnehill m-a rugat să nu-ți spun.

– Mama? Vrei să spui că ea a fost pusă de Shuan să nu-mi spună?

– Shuan? Joanna nu înțelegea despre ce vorbea.

– Cred că nu vorbim despre același lucru, spuse el.

– Nu știi. Nu te referi la faptul că am apărut îmbrăcată astfel? Și că ar fi trebuit să știi despre asta?

– De ce crezi că m-ar deranja una ca asta?

– Nu te deranjează? Eu așa am crezut. Nu sunt parte din familia voastră, așa că...

– Nici Clarissa nu făcea parte din familia noastră, până nu s-a căsătorit cu stră-stră-străbunicul meu. Era englezoaică, ca și tine.

– Atunci, despre ce vorbeai? Are vreo legătură cu Shuan?

– Da, vreau să știu cum de s-a gândit să-l invite pe McKinley și pe femeia aceea în casa mea.

– Dar cum să nu-l invite pe domnul McKinley? Întrebă fata, surprinsă. Dacă e aici, înseamnă că e acceptat de prietenii tăi.

– Da, presupun că ai dreptate. Dar femeia asta, Magda, pe ea cine a invitat-o?

– Nu știi, dar îmi amintesc că Shuan m-a întrebat dacă te vei supăra că l-a invitat pe Justin McKinley și mi-a spus că va veni și Magda.

– Te-a întrebat asta pe tine? Iar tu i-ai dat acordul? Știi care e părerea mea referitor la McKinley. Întotdeauna l-am disprețuit, iar în ultimul timp am aflat multe lucruri despre el. Știu că obișnuia să cineze aici, când îl chemam eu să discutăm afacerile. Și îmi dau seama că până și tu i-ai acceptat ospitalitatea, dar tot nu înțeleg cum de-ai lăsat-o pe Shuan s-o aducă aici pe Magda!

Joanna nu știa ce să spună.

– Nu mi-am dat seama cum aș fi putut împiedica asta.

– Așa că ai asigurat-o pe Shuan că eu n-am cum să mă supăr.

– Când Shuan mi-a spus asta, m-am gândit că fuseseră deja invitați.

Habar n-am avut că nu ți-a spus nimic. Și chiar dacă aș fi știut ceva...

– Da? Chiar dacă ai fi știut...?

– Ei bine, tot nu mi s-ar fi părut că e ceva în neregulă, pentru că am înțeles că Magda e angajata lui McKinley.

– Și crezi că ăsta e adevărul?

– Până la proba contrarie, da.

Roger izbucni într-un râs sarcastic.

– În primul rând, McKinley e angajatul meu, așa că n-are autoritate să angajeze pe altcineva. Tot ce vreau să spun e că nu mi-a plăcut deloc faptul că mama, Shuan și chiar și tu, ați acceptat o astfel de relație în casa mea!

– Dacă aș fi știut că îți pasă atât de mult, aș fi discutat asta cu tine. Dar n-a fost deloc ușor să-ți vorbesc, în ultima vreme.

– Nici cu tine n-a fost ușor să vorbesc. Am sperat că ai înțeles de ce a trebuit să-ți spun că trebuie să pleci.

– Dar am înțeles, aproape că strigă ea.

Roger o privi în întuneric.

– Oare? Mă îndoiesc.

În dimineța următoare, liniștea se așternu peste casa din Carrieghmere. La micul dejun, doamna Carnehill spuse că, deși era frântă de oboseală, trebuia să plece la Dublin, cu treabă. Roger, după ce-și luă la revedere de la ea, glumind pe seama slujbei sale, lucru pe care nu-l mai făcuse înainte, dispăru în camera lui, iar Shuan, care ajunsese mai târziu la masă, n-avea chef de vorbă și plecă imediat după ce ciuguli câte ceva.

Joanna se văzu nevoită să iasă și ea, și pentru că urma să plece în câteva zile, urcă în cameră și începu să-și facă bagajul.

Se întreba dacă Roger era bucuroas de plecarea ei... Oare ce sperase că se va întâmpla dacă va îmbrăca pentru o noapte hainele Clarisei, o membră a acestei familii din care ea nu va face niciodată parte?

Telefonul sună și-i întrerupse gândurile. La scurt timp după asta, Roseen veni în camera ei.

– Ați auzit telefonul? Domnul Roger e plecat în oraș și a telefonat că nu vine pentru prânz. Dumneavoastră mâncați aici, domnișoară?

– Da, dar nu te deranja prea mult pentru mine.

Roseen se îndreaptă spre ușă.

– Vă vom duce cu siguranță dorul când veți pleca, spuse ea.

Joanna zâmbi.

– Și mie îmi veți lipsi cu toții. Ia spune-mi, te-ai mai gândit la cariera de asistentă pe care vrei s-o urmezi?

– Da și nu, dacă mă înțelegeți, răspunse fata, netezindu-și nervoasă șortul.

– Mama ta încă nu e de acord?

– Ah, nu e asta. Acum chiar mă roagă să plec, să nu mai stau legată de Michael. Iar el face aici niște cursuri de mecanică, pentru că știe multe despre mașini și...

– Ești logodită cu el? Întrebă Joanna cu blândețe.

– Mi-a cerut asta, dar eu nu i-am dat un răspuns definitiv. Acum, spuneți-mi și dumneavoastră, credeți că e bine ca doi soți să se certe mereu pentru orice?

– Mereu? Și pentru lucruri importante, sau banalități?

– Banalități, în mare parte. Și poate nu mereu.

Are și multe părți frumoase și de multe ori mă gândesc că dacă ar fi vreo fată care să-l dorească, aș fi în stare să-i scot ochii, doar ca să nu se mai gândească la el. Cred că asta înseamnă că-l iubesc, nu-i așa? întrebă ea.

– S-ar putea, Roseen. Dar nu știu dacă e bine să te iei după asta. Vezi tu, cred că dacă iubești pe cineva foarte mult, atunci vrei pentru persoana aceea tot ceea ce vrea și ea. Sau cel puțin, ceea ce ar face-o fericită. Și uneori trebuie să renunți la ceea ce dorești, pentru binele lor.

– Vreți să spuneți că trebuie să renunț la Michael dacă apare o altă fată?

– Doar dacă așa vrea el. Sau dacă ești de părere că va fi mai fericit cu ea decât cu tine. Ar fi o decizie foarte greu de luat, știu.

– Și presupunând că aș face așa ceva, ce s-ar alege cu mine? întrebă Roseen.

– Ei bine, atunci ai fi fata care iese singură din joc. Și va trebui să-ți spui, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Roseen, care o asculta cu urechile ciulite, că o altă ușă, cu o alt fel de fericire ți se va deschide în viață. Va trebui să crezi în asta, altfel nu vei mai putea continua.

Urmă un moment de tăcere.

– Dar Michael nu vrea altă fată. El mă vrea pe mine, zise Roseen simplu.

– E foarte bine dacă așa stau lucrurile. Și cred că deja te-ai hotărât să te căsătorești cu el, nu-i așa?

Roseen se îmbujoră.

– Poate că m-am decis, dar e posibil să nu-i spun încă ce am hotărât.

După asta, Roseen plecă, dar se întoarce în câteva clipe să-i spună Joannei că domnul Menden dorea să vorbească urgent cu ea, sau cu oricine altcineva din casă, în legătură cu Shuan.

Joanna se sperie. Presimțise că se va întâmpla ceva rău cu fata. Când ajunsese în hol, îl găsi pe René agitat și speriat.

– Domnul Carnehill nu este, nu?

– Nu, chiar acum câteva minute a sunat să spună că nu vine la prânz.

– Dar doamna Carnehill?

– A trebuit să plece la Dublin. Ce s-a întâmplat, René? Roseen mi-a spus că are legătură cu Shuan. Nu e rănită, nu?

– Oh, Dumnezeuule, nicidecum! Dar ceva tot s-a întâmplat. Trebuie să vă spun!

– Continuă.

– Ei bine, acum o oră, Shuan a venit acasă la noi și a plecat de acolo cu Justin, cu mașina. M-a rănit profund gestul lui, dar n-am intervenit cu nimic. Oricum, la o oră după asta, a sunat Magda ca să-mi spună că Justin a dus-o pe Shuan în nordul Irlandei, să se întâlnească cu doi bărbați. Dar m-a asigurat că nu e o întâlnire amicală, pentru că cei doi sunt contrabandiști. Interceptează drogurile transportate cu avionul. Acestea trec apoi pe la Justin, care, ajutat de Magda, le pasează agenților ce trec vama în Anglia. Când Justin nu e disponibil pentru întâlniri, Magda îi poate ține locul. Dar întâlnirea are loc mereu în altă parte.

– Vrei să spui că Magda l-a trădat pe Justin, spunându-ți ție toate astea? Întrebă fata uimită.

– A făcut mai mult de atât. Înainte să-mi telefoneze mie, a anunțat poliția de întâlnirea de la Musveen. Cu siguranță, poliția e deja acolo.

– Justin i-a spus că o va lua pe Shuan cu el. Cred că s-au certat noaptea trecută. Iar Magda, care a fost mult timp legătura dintre el și oamenii cu care încheie afaceri, a refuzat să meargă la Musveen cu el. Iar el i-a spus că o va lua pe Shuan în locul ei. Așa că, din ură și gelozie, i-a trădat pe amândoi. Și cred că i-a făcut o mare plăcere.

– Dar la ce te-ai referit când ai spus că i-a trădat pe amândoi? Shuan e inocentă, habar n-are de scopul acestei călătorii.

– Magda mi-a mai spus ceva. Mi-a spus că a informat poliția că la întâlnire vor fi patru persoane. Trei bărbați și o fată care a jucat rol de liant timp de luni întregi. Iar fata este cu siguranță Shuan!

– Dar ea nu știe nimic!

– Asta va trebui să dovedească.

– Dar ce putem face? Îi putem urmări? O putem avertiza?

– Am putea încerca, dar e posibil să fie prea târziu. Avem mașină?

– Michael a dus-o pe doamna Carnehill la Dublin, dar cred că s-a întors deja. Mă duc să-l caut. Se duse spre ușă, dar se opri. René, Justin are o mașină puternică. Cum l-am putea ajunge din urmă?

– E înaintea noastră cu o oră, dar e posibil să nu se grăbească. Dacă ne duce Michael, cu siguranță că-i vom prinde.

Joanna fu de acord cu el și se duse să-l caute, gândindu-se la mesajul pe care trebuia să i-l lase lui Roger. Încă se mai gândea la asta, când René spuse:

– Nu scrie nimic. Ce le-ai putea spune?

Joanna nu era de acord cu el, dar n-avea ce face. Nu era timp de pierdut, așa că porniră în mare grabă.

Drumul era pustiu. Joanna stătea singură pe locul din spate; René, cu harta pe picioare, îl îndruma pe Michael fără să se uite dacă acesta îi urmează instrucțiunile.

În timpul acesta, fata se gândea cât de mult ar fi putut Shuan să fie implicată în toată afacerea asta, și mai ales de ce o făcuse.

Își dădu seama că dacă ar fi acceptat propunerea pe care i-o făcuse Justin, acum ea ar fi fost în locul ei.

Nici nu era de mirare că tânărul își permitea să conducă o mașină luxoasă, să aibă companie selectă și chiar să-și permită o fată ca Magda.

Biata Shuan! Oare de ce o făcuse? Doar ca să-l facă gelos pe Roger sau era altceva la mijloc? Cert e că acum era amestecată într-o treabă periculoasă, care habar n-avea cum o să se sfârșească.

Lăsau în urmă oraș după oraș, iar Michael spuse, la un moment dat:

– Ce-ar fi să ne oprim să întrebăm de Lincoln. Poate i-a văzut cineva.

– Oh, cred că nu e o idee bună. O să pierdem timp și acum fiecare minut e prețios, spuse Joanna.

– Da, dar cel puțin am ști sigur dacă sunt în fața noastră, sau nu. Poate au luat-o pe alt drum. Joanna se gândi puțin. Nu era de acord cu Michael, dar pentru că oricum toată călătoria părea sortită eșecului, nu aveau de ce să nu încerce și asta.

– Bine, spuse ea. Oprești undeva să întrebi? Dacă au trecut pe aici, cu siguranță că i-a văzut cineva.

– Da, Lincolnul e o mașină de lux. N-avea cum să treacă neobservată. Poate chiar s-au oprit să bea ceva. În următorul oraș, vom opri și vom întreba. Prima persoană pe care au întrebat-o nu i-a ajutat cu nimic, dar în următorul oraș, au aflat că trecuseră pe acolo cu mai bine de o oră în urmă.

– O oră! spuse Joanna supărată. Asta înseamnă că n-o să-i mai ajungem. Mai e vreo șansă, René?

– Ei n-au motive să se grăbească. Și sunt sigur că se vor opri pe undeva să prânzească. O să mai întrebăm la Ballyboy. Acolo sunt multe restaurante.

Ajunși în oraș, au tras la singurul hotel, care René era de părere că e pe gusturile lui Justin. Michael parcă mașina și se duse să întrebe de cei doi.

– Micuța Shuan ne dă mult de furcă, nu-i așa? întrebă René.

– Da, dar nu cred că o face intenționat. De fapt, cred că nici măcar nu știe în ce e amestecată. Poate își închipuie că așa îi va putea ajuta pe Roger și pe doamna Carnehill.

– Și eu cred la fel. E o fată foarte curajoasă, dar și foarte naivă.

– Nu te-a deranjat faptul că de ceva vreme se tot întâlnește cu domnul McKinley? Că a intrat în afacere cu el și că acum e amestecată în treaba cu drogurile?

– Oh, nu, pentru mine nu contează nimic din toate astea. Eu o iubesc cu toate greșelile pe care le face...

În acel moment, Michael se întoarse și intră grăbit în mașină. În timp ce pornea, spuse:

– Un bărbat mi-a spus că a fost parcat un Lincoln în fața hotelului cam o jumătate de oră, și băiatul și fata care veniseră în el, au plecat acum douăzeci de minute.

– Douăzeci de minute! Asta e bine, comentă René, dar Joanna nu spuse nimic, deși, în adâncul sufletului, încă mai spera că aveau timp să-i ajungă din urmă.

După Ballyboy, urma orașul Monaghan. Dar ei nu aveau să ajungă la el...

Michael scoase o exclamație și frână brusc. În fața lor era o mașină oprită. Michael ieși, urmat de Joanna. Dar pe Shuan nu trebuia s-o salveze, pentru că fata tocmai ieșea singură din mașină. La vederea celor doi, rămase surprinsă. Apoi, îl văzu și pe René și se grăbi în brațele lui. Acesta o îmbrățișă și-i mângâie părul.

– René, îmi pare atât de rău, atât de rău! Cum de-ai știut?

– Vorbim mai târziu, draga mea. Acum, trebuie să te duc acasă.

Justin ieși din mașină și li se alătură celorlalți cu un zâmbet neprietenos pe față.

Se înclină în direcția lui René.

– Ce purtare cavaleriească! Ai venit la timp, pentru că mai aveam puțin și-ți aruncam prințesa afară din mașină.

– Mincinosule! Eu te-am pus să oprești mașina! Te-am amenințat că o să sar dacă n-o s-o faci.

Justin dădu nepăsător din umeri.

– Da, bănuiesc că așa a fost. Acum că am scăpat unul de altul, vreți să mă scuzați, vă rog?

Dădu să plece, dar René se repezi spre el, îl prinse de umăr și-l lovi cu pumnul în față.

– Câine! N-ai de gând să lupți? întrebă el.

– Nu lupt cu școlarii!

– Ah! René se înfuriase la culme, dar Shuan veni lângă el și-l prinse de braț.

– René, nu face asta! A fost și vina mea. Lasă-l să plece. Ți voi explica totul.

Justin profită de această întrerupere și plecă de lângă ei. Urcă în mașină și, până să pună cheile în contact, Joanna veni lângă el și-l avertiză:

– Nu te duce!

– Unde să nu mă duc?

– La Musveen.

– Deci, știi despre asta? întrebă el, ridicând din sprâncene. Da, bineînțeles c-ai știut, altfel n-ai fi pus la cale operațiunea de salvare. Și n-aveai de unde să știi decât de la Magda.

– A făcut mai mult decât atât, ascultă-mă!

Dar Justin n-o mai auzi, pentru că pornise motorul și demarase în trombă.

Se întoarce spre ceilalți și făcu un gest de neputință.

– Ar fi trebuit să mă asculte! spuse ea.

– Lasă-l să se ducă. Merită asta pentru tot ce-a făcut. Nu mai putem face nimic.

Joanna se îndoia de asta, dar ei după Shuan veniseră, și nu după McKinley.

Urcară în mașină și se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Nu vorbiră nimic până când Shuan spuse pe un ton grav:

– Nu vreau să merg acasă până nu vă explic. Nu putem să oprim undeva? Vreau să vorbesc.

Michael se gândi că era o discuție privată, la care el n-avea de ce să asiste.

– Unchiul meu stă la trei kilometri de aici. Poate m-aș putea duce să-l vizitez, în timp ce vă las la restaurantul unui hotel din apropiere.

Ajunși la hotel, se așezară la o masă rotundă, iar Shuan, în fața unui pahar cu apă, începu să vorbească:

– Acum știu că a fost o prostie din partea mea. Dar la început, ideea m-a fascinat. Când am început să aflu mai multe despre Justin, m-am răzgândit să mai continuu, dar am crezut că-l voi ajuta pe Roger să se

răzbune și i-aș putea plăti și eu cu aceeași monedă pentru că a vândut-o pe Deidree. L-am urât pentru asta.

– Ai fi putut să vorbești cu domnul Carnehill pentru Deidree, spuse Joanna.

– Dar ți-am mai spus asta. Pentru nimic în lume n-aș fi făcut-o!

– Bine, continuă.

– Mi se părea ușor să-l demasc, pentru că Justin n-a făcut niciodată un secret din faptul că se descurcă foarte bine și din alte surse, în afară de ceea ce câștigă de la Roger, că reușește să-și permită o mașină scumpă și s-o mai întrețină și pe Magda. Nu știu de ce, dar nu se temea că o să-i spun lui Roger cu ce se ocupă. Oricum, n-am făcut-o. Am crezut că dacă las lucrurile așa, o să aflu destul pentru mine.

– Mi-ai fi putut spune mie! replică René.

– N-am vrut să te amestec și pe tine în treaba asta. Am vrut s-o fac singură. Am tot acceptat să ies cu el, pentru că m-am gândit c-o să-l prind în toane bune, când ar fi putut să mi se confeseze. Făcu o pauză. M-a dus la Dublin. Acolo am cunoscut-o pe Magda și pe cei doi bărbați cu care urma să ne întâlnim azi la Musveen. Magda trebuia să meargă cu el. Dar cred că s-au certat aseară și ea n-a mai vrut să meargă. Justin m-a rugat pe mine, iar eu am acceptat.

– Dar de ce-ai făcut asta, Shuan? Sunt sigură că ți-ai dat seama că e un bărbat viclean și că niciodată nu te-ar fi lăsat să afli ceva cu care l-ai putea demasca.

– Am sperat în fiecare clipă că va face sau va spune ceva care să-mi fie de folos. Abia în după-amiaza asta mi-am dat seama cât de departe au mers lucrurile și am început să mă învinovățesc pentru că m-am lăsat implicată în așa ceva. Ne-am oprit să mâncăm în Ballyboy și am început să mă gândesc la o modalitate prin care să ajung acasă. Dar

n-aveam nici un ban la mine și nu reușisem să găsesc nimic până nu ne-am urcat din nou în mașină. Când l-am văzut din nou lângă mine, am simțit că nu mai suport. Își puse mâinile la față. Justin a început din nou să vorbească despre afacerile lui, dar eu nu-l mai puteam auzi. Mă tot gândeam cum să scap, iar la un moment dat i-am spus că nu vreau să mai am de-a face cu el, că dacă nu vrea să oprească mașina, aveam de gând să sar. Așa că a oprit, apoi ați venit voi.

René îi luă cu blândețe mâinile într-ale lui și spuse gentil.

– Draga mea, nu bănuiești de ce am venit după tine? Cum de am știut unde erai? Nu-ți dai seama că Magda ne-a spus toate astea și că ne-a mai spus și altceva?

– Magda v-a spus?

– Da, și a mai spus și poliției despre întâlnirea care va avea loc la Musveen. Aveau să te acuze și pe tine, de aceea am venit după tine.

– Oh! fata nu mai știa ce să spună. Și l-ați lăsat pe Justin să se ducă?

– Am încercat să-l avertizez, dar n-a vrut să mă asculte, răspunse Joanna. Se pare că nu prea avem ce face până nu ne vom consulta cu domnul Carnehill.

– Roger! Da, are dreptul să știe. Oh, cât de mult mă va disprețui!

– N-o va face. Indiferent de cum s-au petrecut lucrurile, ai vrut să-l ajuti, spuse Joanna.

– Oricum, n-are nici un motiv să te disprețuiască, pentru că nimeni nu-și poate permite una ca asta față de femeia pe care o cer de soție! spuse René.

Urmă un moment de tăcere, iar Joanna simțea atâta tristețe pentru bietul René, care nu se obișnuise cu refuzurile. Acum, o mai cerea și în căsătorie pe fata care era îndrăgostită nebunește de Roger...

Dar lui Shuan îi străluceau ochii. Mâinile începură să-i tremure...

– Îmi ceri să fiu soția ta?

– Da, iubito!

– Oh, da, vreau! Vreau! Oh, te iubesc atât de mult!

Joanna se ridică în picioare, consternată de ce-i fusese dat să audă. Nu putea crede că Shuan era atât de crudă cu bietul René, care o iubea atât de sincer și...

Se ridică și René.

– Oh, domnișoară Merivale, cred că e o propunere ciudată, să participi și tu, dar ne-ai fost o prietenă atât de bună încât...

– Oh, nu. N-am să accept una ca asta, începu Joanna cu voce tremurătoare. Shuan, cum îndrăznești să te căsătorești cu René când îl iubești pe Roger?

René se albise la față, dar Shuan spuse repede:

– Roger? Dar eu nu-l iubesc pe Roger!

– Ba da, nu se lăsă Joanna, chiar tu mi-ai spus cândva că ții enorm de mult la Roger!

– Asta e adevărat. Îl iubesc pe Roger de când mă știu, dar nu așa cum îl iubesc pe René. Niciodată nu-l voi putea iubi ca bărbat!

Capitolul 10

Mult timp după asta, de câte ori rememora scena la care fusese părtașă, îi reveneau în memorie cuvintele lui Shuan. René se dusesese să vadă ce-i cu Michael, iar Joanna nu contenea cu întrebările:

– Vrei să spui că nu l-ai iubit niciodată pe Roger? Nu așa cum o femeie iubește un bărbat?

– Nu, niciodată, spuse Shuan, îmbujorându-se. Dar cum de ți-a trecut așa ceva prin cap?

– Ești sigură? Joanna încă mai avea îndoieli. N-ai vrut să mă faci pe mine să cred asta?

– Nu, Joanna. Ce motiv aș fi avut? răspunse fata cu franchețe.

– Așa e. Ai dreptate. Scuză-mă. Dar erai geloasă pe mine, nu-i așa? Erai geloasă pe lucrurile pe care eu le puteam face pentru el și tu nu. Am crezut că ceea ce mi-ai spus a fost pentru a sublinia clar drepturile pe care le ai asupra lui.

– Ei, bine, da, eram geloasă, recunosc Shuan. Încercam... făcu o pauză. Încercam să compensez tot răul pe care i l-am făcut. De asta am

renunțat la viața mea, la tot ce-mi făcea plăcere, doar ca să-l ajut pe el, ca să nu mă mai simt atât de vinovată.

– Dar nu înțeleg...

– Vrei să spui că nimeni nu ți-a povestit despre cum s-a petrecut accidentul lui Roger?

– Despre accident? Mi s-a spus că tu și cu el călăreți pe câmp, când calul lui s-a speriat de ceva și l-a aruncat din șa.

– Nu ți-au spus că asta s-a întâmplat pentru că eu făceam tot felul de giumbușlucuri cu iapa mea, că Roger mi-a tot spus să mă potolesc, pentru că era din ce în ce mai agitat calul lui și abia de-l mai putea ține în frâu? Am râs de el că nu se poate descurca cu un animal, și chiar am încercat să-l fac și pe el să mi se alăture. Dar calul lui s-a speriat când m-am apropiat și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că l-a aruncat pe Roger din șa. Chiar nu ți-a povestit nimic despre asta?

– Nu. Dacă povestea fetei era adevărată, Joanna îl aprecia pe bărbat pentru loialitatea de care a dat dovadă.

– Am crezut că știi și tu și că mă judeci așa cum o face toată lumea de atunci, inclusiv mama. Uneori îi uram pe toți, dar de atunci am încercat mereu să fac câte ceva să mă revanșez față de Roger. Așa că m-am sacrificat pentru el, până ai apărut tu...

– Și de-atunci te-ai simțit nefolositoare, adăugă Joanna cu blândețe.

– Da, și când ai vorbit cu mine, am simțit că trebuie să plec de acasă. Am crezut că Roger îmi va simți lipsa, că mă va dori înapoi. Eu țin foarte mult la el. Dar l-am văzut întotdeauna ca pe un frate. Nici nu mi-ar trece prin cap să schimb relația dintre noi.

– Oh, biata de tine, mereu treci pe locul doi.

– Ce vrei să spui?

Joanna nu știa cum să răspundă fără să-i rănească sentimentele.

– Ți-a păsat de accident mai mult decât oricui. Și acum, Justin... Ai încercat orice ca să fii de folos și n-ai bătut pe nimeni la cap în legătură cu vinderea lui Deidree.

– Da, se pare că am reușit să provoc destule probleme, nu-i așa? Crezi că o să mă îndrept vreodată?

– Nu știu, dar cred că oamenii ca tine, care trăiesc fiecare clipă cu intensitate, ne aduc mai multe bucurii decât supărări. L-ai făcut foarte fericit pe René. Nu vrei să-mi spui ceva despre asta? De când știi că-l iubești?

– Cred că la puțin timp după ce am început antrenamentul. Înainte de asta, mereu mă simțeam flatată că vrea să facă ceva pentru mine, că vrea să fie cu mine... Apoi, când a vrut să mă ajute cu Lady of Belmont, am început să vorbim. El mi-a povestit despre Belgia, iar eu i-am povestit copilăria mea; știa ce simt în legătură cu Roger. Apoi, într-o dimineață, m-a sărutat. În timp ce povestea, Shuan era fascinată de amintirile sale. Și i-am spus să nu se poarte prostește. Așa că n-a repetat gestul. Abia după asta mi-am dat seama că-l doresc aproape de mine și c-ar fi bine să continuăm ce începuse el. La un moment dat, chiar m-am gândit că s-ar putea să nu-i mai plac. Dar când am început să ies cu Justin, n-a comentat nimic. Așa că a trebuit să mă descurc de una singură în toată treaba asta. Abia azi am știut că n-a încetat să mă iubească și că nici eu n-am încetat să fac asta. Shuan tăcu preț de o clipă.

– Joanna, sper ca atunci când te vei întoarce la Londra să trăiești și tu o experiență la fel.

– Când mă întorc la Londra?

– Da, când te vei căsători cu bărbatul acela cu care ești logodită.

– Dar nu sunt logodită cu nimeni.

– Ei, mă rog, bărbatul acela pe care te-ai dus să-l vezi la Dublin și care a venit să te vadă și la noi acasă.

– Dar nu sunt logodită cu el. N-am fost niciodată. Și cred că acum e deja căsătorit cu o altă fată.

– Oh, Joanna, îmi pare rău. N-am știut, chiar n-am știut. Te-ai supărat pe mine?

– Nu, spuse fata zâmbind. Vezi tu, deși ne cunoaștem de mult și am petrecut mult timp împreună, niciodată n-a fost între noi un sentiment atât de profund precum dragostea. Și am avut mare noroc că ne-am dat la timp seama de asta.

– Și cum ai aflat asta?

– Cred că în momentul când am venit în Irlanda. Am stat separați unul de altul și erau zile când aproape nu mă gândeam la el. Atunci mi-am dat seama că ne lipsește ceva din relație... Și când l-am văzut din nou, am simțit că parcă încerc să renasc din cenușă o poveste care n-a existat niciodată între noi.

– Dar cred că ați fost îndrăgostiți unul de altul, nu?

– Nu, n-am fost niciodată, spuse Joanna zâmbind.

– Joanna, îmi pare rău, începu Shuan. La început am fost foarte geloasă pe tine, pentru că erai exact opusul meu. Te descurcai de minune cu Roger, erai calmă și rezervată, și eu mă simțeam dată la o parte. Dar de când am văzut că Roger face progrese cu ajutorul tău, am început să te plac, însă cred că n-am reușit vreodată să-ți arăt lucrul ăsta. Acum, când sunt fericită, simt nevoia să-ți doresc și ție aceeași fericire pe care o simt eu.

– Oh, Shuan, nu-ți face griji pentru mine. Voi fi fericită. Mă mulțumește enorm munca pe care o fac, iar mama obișnuia să-mi spună că atunci când o ușă se închide, se deschide întotdeauna o alta.

Când am terminat relația cu Dale, am închis o ușă unde n-a existat niciodată nimic. Dar într-o zi, se va deschide o alta pentru mine. Sunt sigură de asta.

Erau vorbele pe care i le spusese și lui Roseen în acea dimineață. Dar de acum încolo, Joanna știa că trebuia să și le repete în fiecare zi. Altfel, n-avea să răzbească...

— O altă ușă se deschide, spuse Shuan, profund impresionată. Știi, Joanna, și mie mi s-a întâmplat același lucru. După accident, am făcut un fel de jurământ cu mine că voi sacrifica totul pentru Roger. Apoi ai venit tu și m-am simțit rănită văzând că îi ești mai folositoare decât mine și că începe să țină la tine mai mult decât la mine. Așa că a fost ca și cum o altă ușă s-a deschis pentru mine când mi-am dat seama că toate astea nu mai contau atât de mult, fiindcă mă îndrăgostisem de René.

Joanna spuse cu voce tremurătoare.

— Folosești verbul "a ține la cineva" cu altă semnificație.

— Ah, nu, Joanna.

Cel puțin nu de data asta. Roger nu doar că ține la tine, ci chiar e îndrăgostit de tine! Știu asta. Și o știe și el. Și doar când a aflat de bărbatul din Londra a început să-și dea seama de asta. Nu dorea să continue să te iubească, din moment ce aparțineai altcuiva. Roger e orgolios și așa se manifestă.

— Asta nu e adevărat. Te lași purtată de imaginație. Și chiar dacă ăsta ar fi adevărul, ar însemna că-i trădezi încrederea, dezvăluindu-mi secretul lui.

— Ba nu. Roger n-a vorbit niciodată cu mine despre tine. E un lucru pe care pur și simplu îl știu. Eu vreau ca Roger să fie fericit. Chiar și când am fost teribil de geloasă pe tine, în sinea mea mă bucuram că

și-a găsit pe cineva de care să se îndrăgostească, și speram să te ceară de soție. Acum, m-ar bucura foarte mult un asemenea lucru.

René și Michael apărură pe ușa restaurantului.

– Haideți să mergem acasă, spuse René, ajutând-o pe Shuan să se ridice.

– Dar nu mi-ai răspuns dacă îi vei spune da când te va cere de soție! spuse Shuan pe un ton acuzator.

– Shuan, te rog. Nu înțelegi. Sunt o mulțime de lucruri împotriva noastră.

– Dar n-ar mai conta nimic dacă voi doi v-ați iubi.

Joanna o privi cu ochi triști.

– Shuan, Roger nu m-a iubit niciodată. Abia așteaptă să plec de la Carrieghmere.

– Ți-a spus el asta? Dar nu înțelegi că a făcut-o din mândrie? Că s-a răzgândit și că nu mai vrea să pleci?

– Nu, pentru el n-am fost niciodată mai mult decât un ajutor de care acum nu mai are nevoie. Și pentru el, acum doar Carrieghmere contează.

– Dacă i-ai fi arătat că-l iubești, ar fi fost gata să împartă Carrieghmere cu tine. Joanna, ai spus că nu crezi că Roger te iubește. Dar tu simți ceva pentru el?

Era o întrebare de care Joanna încercase să se ferească. Dar știa că deși nu răspunsese, Shuan aflase mai multe din tăcerea ei decât voise.

În mașină, când mai avea câteva mile bune până la Carrieghmere, Shuan începu să tremure. René o acoperi cu o pătură, dar Joanna spuse că avea febră și că-i trebuia mai mult de atât. Îl puse pe Michael să conducă cu viteză, pentru că fata trebuia văzută de doctorul Beltane.

Când ajunseră la Carrieghmere, Joanna își dădu seama că nu fusese

un gest inspirat să nu lase bilet lui Roger, pentru că acesta venise acasă, unde Roseen îl întâmpinase cu o poveste ca-n basme, din care el nu înțelesese nimic.

– Unde ați fost? Ce s-a întâmplat cu Shuan?

– Roger! strigă Shuan cu puteri slăbite. Fata era gata să leșine, dar Joanna o strângea protector în brațe.

– Shuan nu se simte bine. Aș vrea s-o pun în pat și te rog să-l chemi cât mai repede pe doctorul Beltane. Fata se întoarce și o ajută pe Shuan să urce scările.

Roger nu păru să ia în seamă de prima dată rugămintea fetei, dar după câteva secunde, spuse:

– Bine, așa o să fac.

Shuan începu să plângă încet, dar Joanna nu-l lăsa pe René s-o consoleze, ci-i spuse:

– René, te rog, îi povestești tu domnului Carnehill cum s-au petrecut lucrurile și ce-am aflat de la Shuan?

– Sigur, dar ea va fi bine? întrebă speriat.

– Se va reface curând.

Dar acum e foarte obosită.

Joanna o duse pe fată sus, o băgă în pat și o făcu să se simtă bine, după care-l așteptă pe doctorul Beltane.

După consultație, ieșiră amândoi și doctorul spuse:

– A suferit un șoc nervos și la unii oameni asta provoacă frisoane și febră. Tu ce crezi c-a adus-o în starea asta?

– Cred că și-a făcut griji din nimic. Dar cred că cel mai important lucru e că s-a îndrăgostit.

– Oh, Doamne! Ce să ne facem cu generația asta? Pe vremea mea, când ne îndrăgosteam, eram mai cumpătați, nu ne agitam atât. Și unde

Dumnezeu a găsit un băiat de care să se îndrăgostească, de vreme ce n-a fost scăpată din ochi de belgianul acela?

– Dar chiar de el s-a îndrăgostit. De René Menden.

– Oh, cerule! Dar știi că eram cât pe ce să intervin și să-i explic că tehnica lui nu era una bună? Mă bucur că n-am făcut-o. Dar, spune-mi, e toată lumea de acord?

– Nu cred că știe cineva până acum. Abia azi au recunoscut că se iubesc.

– Și unde e tânărul acum?

– E cu domnul Carnehill. Trebuie să sosească și mama lui de la Dublin și...

Dar se opri pentru că exact în acel moment, doamna Carnehill urca grăbită scările spre camera lui Shuan:

– Joanna, ce s-a întâmplat? N-am înțeles nimic din ce mi-a povestit Michael. Joanna îi spuse în mare cum se petrecuseră lucrurile și, la cererea doctorului Beltane, îi povesti și cum René și Shuan își recunoscuseră dragostea.

– Shuan? René? Ce spui de Justin? Oh, dragă, nu mai înțeleg nimic. Lăsați-mă s-o văd pe fată.

În hol, telefonul sună, oprind-o să intre în camera lui Shuan. Roger se duse și răspunse. Lăsa puțin receptorul și le făcu semn celor trei să coboare. Se duse apoi la telefon și notă ceva pe o hârtie.

– Da...da... unde? Măine dimineață, da. Da, bineînțeles. Cred că nu. Mulțumesc.

Lăsa receptorul, după care se întoarse spre ei.

– McKinley a fost arestat la Musveen. Alți doi bărbați care erau cu el au fost arestați pentru deținere de droguri, și poliția are mandat de percheziție pentru casa lui McKinley.

– Roger... e cumva Shuan implicată în asta? întrebă doamna Carnehill cu sufletul la gură.

– Oh, biata mamă, habar n-ai, nu-i așa? O îmbrățișă și spuse, privind-o pe Joanna. Poate e vinovată fiindcă iubește prea mult.

Shuan a petrecut o noapte agitată, iar Joanna a stat lângă ea în marea parte a timpului. Când a venit doctorul Beltane a doua zi, i-a spus că va mai face febră, dar nu așa mare.

– Când crezi că e refăcută, poți să-l lași pe tânăr s-o vadă. E cel mai bun medicament pe care-l poate primi.

– Dar eu...

– Oh, da, am uitat. Tu când pleci?

– Marți.

– Shuan va avea nevoie de îngrijire, încă o săptămână sau două. Dacă o anunț pe directoarea spitalului, ai ceva împotrivă să mai rămâi?

– Nu, doctore, nimic.

– Atunci, așa rămâne. Toți de aici te preferă pe tine în schimbul unei asistente noi. Doctorul Beltane se îndreptă spre ușă. Se întoarse puțin; apropo, n-am reușit să te felicit pentru costumația de la petrecere. A fost o idee strălucită să semeni cu Clarissa Carnehill.

Până după-amiază, Shuan se simțea mai bine, iar Joanna i-a dat voie lui René s-o viziteze. L-a avertizat să n-o lase prea mult să vorbească și a plecat din cameră, lăsându-i singuri. A coborât în sufragerie, unde a găsit-o singură pe doamna Carnehill.

– Cum se simte Shuan? întrebă ea, nervoasă.

– Mult mai bine, și mai fericită, cred, zâmbi Joanna. René e împreună cu ea acum.

– Oh, Dumnezeu să-i binecuvânteze. Când mă gândesc prin câte a trecut fata asta și cât de schimbătoare îi e firea, aproape nu-mi vine să

cred că s-a putut îndrăgosti de un băiat calm și cuminte cum e René. Știi, vrea s-o ia de soție cât mai repede.

– Și o va lua cu el, în Belgia?

– Nu cred că René s-a gândit și la asta. Dar eu și Roger am stat aseară până târziu și am vorbit. Mi-a spus c-ar vrea să-l țină pe René aici, în locul lui Justin. Iar dacă el va fi de acord, atunci casa unde a stat cu Justin, le-o va da lor, ca dar de nuntă.

– Dar... Știi ce vrei să spui, că atunci când se va însura Roger, casa aceea ar trebui să-mi revină mie. Dar e destul de mare și nu cred că vor fi probleme de genul ăsta.

– Cred că René și Shuan vor fi foarte fericiți acolo, spuse Joanna, gânditoare.

– Da, sper că René va rămâne, deși Roger încă n-a apucat să vorbească cu ei. A fost toată ziua ocupat cu poliția, care i-a pus întrebări peste întrebări. Dar cred că a plecat de la casa lui Justin, așa că Roger trebuie să se întoarcă. Crezi că poate vorbi acum cu Shuan și cu René?

– Da, bineînțeles.

– Bine, atunci mă duc să le spun. Dar Joanna, ești cam palidă. De ce nu ieși să iei puțin aer?

Bucuroasă că avea prilejul să facă asta, ieși să ia o gură de aer. Când se întoarse, află că Roger urcase deja să vorbească cu Shuan și cu René. Dar ea nu mai urcă în camera fetei decât în momentul când trebui s-o pregătească pentru somn. După ce o ajută să intre în așternuturi, Joanna se pregăti să plece, când Shuan o opri să-i spună:

– Ai aflat despre noi? Că ne putem căsători fără să plecăm de aici?

– Da, și mă bucur foarte mult, o asigură Joanna, zâmbind.

– Oh, Joanna, te bucuri sincer pentru mine, iar eu m-am purtat atât de urât! Oare cum o să mă pot revanșa față de toți cei care m-au ajutat?

– Stai liniștită, Shuan, și nu face nimic. Nu poți să trăiești toată viața încercând mereu să te recompensezi pentru ceva. N-am făcut toate astea din datorie, ci pentru că te iubim sau te înțelegem. Și ne dorim din tot sufletul să fii fericită. Sunt sigură că și tu ai fi procedat exact la fel.

– Știi, Joanna, spuse în șoaptă fata. Am făcut ceva și pentru tine. După ce a plecat René, l-am chemat pe Roger și i-am spus.

– Shuan! Ce i-ai spus?

– Că... niciodată nu l-ai iubit pe bărbatul din Londra. I-am mai spus că te-am întrebat dacă-l iubești și că am înțeles din tăcerea ta că...

– Shuan, știu că n-ai avut intenții rele, dar mi-ai trădat încrederea povestindu-i despre mine lucrurile astea.

– Dar nu puteam să te las să pleci fără ca el să nu afle. Nu trebuie să te superi. Vocea începu să-i tremure. Când a auzit așa ceva, Roger n-a spus nimic câteva momente, apoi, când a vorbit din nou, știi ce mi-a spus? M-a întrebat dacă țin cu adevărat la René și dacă îmi convine ce ne propusese el. Eu l-am rugat să-mi răspundă la ce-l întrebam, dar el a început să râdă, m-a sărutat pe frunte și a ieșit din cameră.

În dimineața următoare, Joanna se trezi obosită după un somn agitat. Acum, Roger știa că nu există nimic între ea și Dale, dar lucrul ăsta nu părea să-l fi impresionat în vreun fel. De altfel, nici faptul că ea l-ar putea iubi, nu-i stârnise vreun sentiment.

Cu o seară în urmă, evitase să-l întâlnească, dar știa că n-avea cum să se ascundă de el și că întâlnirea lor era iminentă. Cel mai mult o va durea indiferența din ochii lui, dar trebuia să se obișnuiască totuși cu asta. Mai încercă să doarmă puțin, dar nu reuși. Se ridică, se îmbracă, își pieptănă părul și, văzând pe fereastră că plouase cu o noapte în urmă, luă o haină și încălță o pereche de pantofi, cu gândul să iasă la o plimbare. Poate așa i se vor mai limpezi gândurile...

Se plimbă pe aleile ei favorite și respiră din plin aerul proaspăt al dimineții. Cât aveau să-i lipsească toate astea!

Auzi pași în urma ei, pași care se apropiau. Se întoarse și-l văzu pe Roger, înalt, impunător, un bărbat pe care n-aveai cum să-l eviți sau să-l ocolești.

Se apropie de ea. Fata încercă să zâmbească și i se păru că zărește în ochii lui indiferența de care se temea atât de mult.

– Ai ieșit devreme, spuse el.

– Nu prea am putut să dorm, răspunse, încercând să zâmbească.

– Nici eu. Am o durere îngrozitoare de cap. Vrei să te plimbi puțin cu mine? Joanna nu răspunse, dar porni deja pe o altă alee, iar ea se văzu nevoită să-l urmeze.

Merseră puțin în tăcere, după care Roger spuse:

– Oh, Joanna, durerea mea de cap e o invenție. Am ieșit pentru că te-am văzut și trebuia să-ți vorbesc, altfel aveai de gând să mă eviți toată ziua. Am fost atât de prost că n-am luptat pentru ceva ce am crezut că e deja luat de altă persoană! Din prima zi te-am iubit și am vrut să te cuceresc. Și nu mi-am putut răspunde ce o să fac când vei pleca. Te iubesc, Joanna! Pentru tine are vreo însemnătate că-ți spun așa ceva?

El îi luă cu blândețe mâinile într-ale lui.

– Mi-ai spus tot ce-mi doream să aud, răspunse fata, pe nerăsuflăte.

Au stat nemișcați preț de o clipă, ținându-se de mână, temându-se parcă să nu rupă vraja care era între ei.

– Și eu te iubesc, spuse Joanna, în cele din urmă. E un lucru pe care nu i l-am spus lui Shuan, pentru că ție trebuia să ți-l fi spus, și dacă n-aveam prilejul s-o fac, atunci nu l-aș mai fi spus nimănui. Dar ție îți place aici, la Carrieghmere, iar eu, aici, mă simt ca o străină.

– O străină? Tu?

Pentru că te iubesc, aparții mai mult ca oricine de aici domeniului Carrieghmere. În noaptea când ai fost Clarissa, nu ți-ai dat seama ce simțeam pentru tine?

– Am crezut că nu ți-a plăcut îndrăzneala mea.

– Nu mi-a plăcut, pentru că mi-am dat seama că faci parte din familia noastră, fără voia ta. Aveai o altă iubire, alte țeluri și alte rădăcini.

– Și în ziua când mi-ai spus că vreau să plec? Ai spus că trebuie să plec ca să poți să-ți reiei viața. Eu îți aduceam aminte de trecutul dureros.

– Oh, iubito, nu ți-ai dat seama că atunci a fost prima dată când ți-am cerșit iubirea? Îmi doream atât de mult să spui că mă iubești și că vrei să rămâi... Am fost supărat că n-ai făcut-o. Am crezut chiar că tu ai împins-o pe Shuan în brațele lui René. Dar când ai plecat s-o salvezi și pe ea, și pe noi, mi-am dat seama că ții la familia noastră și că, deși poate niciodată nu vei ține la mine, vei fi întotdeauna o parte din Carrieghmere. O îmbrățișă.

– Mama a știut dintotdeauna. Aseară am vorbit mult. Ea te-a convins s-o interpretezi pe Clarissa ca să mă facă să văd... Oh, ce mai contează acum!

Buzele lor se uniră într-o promisiune nespusă, care avea să le călăuzească pașii spre un viitor luminos. Carrieghmere rămânea leagănul iubirii lor, acolo unde vor lăsa dragostea să le asigure cele mai fericite momente.

Sfârșit